

UNIVERSITAT
POLITÈCNICA
DE VALÈNCIA

EDITORIAL

CURS 2012-2013

**MEMÒRIA D'ACTIVITATS
DEL DEFENSOR UNIVERSITARI**

Universitat Politècnica de València

**Oficina del Defensor
Universitari**

Memòria d'Activitats

Curs 2012 – 2013

Editorial

Universitat Politècnica de València

© Universitat Politècnica de València. Oficina del Defensor Universitari

© 2013, de la present edició: Editorial Universitat Politècnica de València
Telf.: 963 877 012 / www.lalibreria.upv.es / Ref.: 2011_03_01_01

Imprimeix: Byprint Percom, sl

Imprès en paper Coral Book

Dipòsit Legal: V-4221-2010

Queda prohibida la reproducció, distribució, comercialització, transformació i, en general, qualsevol altra forma d'explotació, per qualsevol procediment, de tot o part dels continguts d'aquesta obra sense l'autorització expressa i per escrit dels autors.

Imprés a Espanya

ÍNDIX

Presentació	3
Capítol 1. Quinzena Trobada Estatal de Defensors Universitaris	7
1.1. Conferència inaugural: El finançament universitari espanyol. Noves perspectives en un horitzó d'austeritat i compromís social....	9
1.2. Mesa de treball 1: Avaluació del rendiment després de la implantació de graus i postgraus.....	33
1.2.1. Presentació	33
1.2.2. Partim de la realitat: els casos concrets.....	33
1.2.3. L'avaluació: algunes pinzellades	35
1.2.4. Davant de l'actuació futura dels defensors universitaris: proposta d'orientacions d'actuació.....	39
1.3. Mesa de treball 2, part primera: “La defensoria universitària com a òrgan necessari, molt més en temps de crisi”	43
1.3.1. La institució del Defensor Universitari: naturalesa i funcions	43
1.3.2. Naturalesa i funcions: una institució singular	44
1.3.3. El Defensor Universitari: un factor de bona governança	45
1.3.4. La funció d'estudi i innovació de les defensories universitàries	46
1.4. Mesa de treball 2, segona part: La defensoria universitària com a òrgan necessari, molt més en temps de crisi	49
1.4.1. La Defensoria Universitària, una figura insubstituïble	49
1.4.2. La Defensoria Universitària, un òrgan necessari	51
1.4.3. La Defensoria Universitària, una institució econòmica	52
1.4.4. La Defensoria Universitària, un instrument d'estalvi de costos	53
1.4.5. Proposta de conclusions de la mesa de treball 2	53
1.5. Conclusions de la mesa de treball 2: La Defensoria Universitària com a òrgan necessari, molt més en temps de crisi i de canvis.....	55
1.6. Conclusions de la mesa de treball 3: Anàlisi dels canvis legislatius que afecten la universitat.....	57

Capítol 2. Selecció classificada d'expedients i consultes d'alumnes ..	59
Secció 2.1. Alumnes: Normes de Permanència	59
Secció 2.2. Alumnes: Beques en general, convalidacions, matrícula i trasllats	75
Secció 2.3. Alumnes: Beques Erasmus, Promoe, Marie Curie i altres ...	97
Secció 2.4. Alumnes: Temes sobre exàmens	103
Secció 2.5. Alumnes: Temes sobre avaluació curricular	117
Secció 2.6. Alumnes: Temes de bilingüisme	121
Secció 2.7. Alumnes: Temes diversos	123
Capítol 3. Temes relacionats amb PAS i PDI.....	135
Capítol 4. Expedients i consultes relatius a titulats	137

PRESENTACIÓ

En redactar la Memòria anual de les activitats de l'Oficina del Defensor Universitari sempre es recorda que és una exigència de l'article 24 del Reglament del Defensor de la Comunitat Universitària. Deixant d'una banda l'exigència, la redacció de la Memòria anual és una excel·lent oportunitat per a reflexionar-hi i aprendre de les situacions que se'ns han presentat per a poder servir millor a la comunitat universitària.

El capítol 1 es dedica a la quinzena Trobada Estatal de Defensors Universitaris. Com sempre, s'ha recollit els temes tractats en les tres mesos de treball, però enguany s'ha incorporat també la conferència inaugural, *La financiación universitaria española. Nuevas perspectivas en un horizonte de austeridad y compromiso social*, que va ser impartida per Juan Hernández Armenteros de la Universitat de Jaén i pel nostre gerent José Antonio Pérez García.

En les tres mesos de treball s'estudià:

- L'avaluació del rendiment després de la implantació de graus i postgraus
- La Defensoria Universitària com a òrgan necessari, molt més en temps de crisi
- Anàlisi dels canvis legislatius que afecten la universitat

El capítol 2 recull una selecció de casos referents a l'alumnat dividits en set seccions:

- Secció 2.1, dedicada a casos plantejats a l'Oficina del Defensor Universitari relacionats amb normes de permanència. Descriu una mostra de 26 casos.
- Secció 2.2, que reuneix una selecció de 34 casos relatius a beques en general, convalidacions, matrícula i trasllats.
- Secció 2.3, conté una selecció de 8 casos sobre beques Erasmus, Promoe, Marie Curie i altres.
- Secció 2.4, sobre temes d'exàmens, amb una selecció de 21 casos.

- Secció 2.5, dedicada a casos sobre avaluació curricular. Consta d'una selecció de 5 casos.
- Secció 2.6 sobre qüestions de bilingüisme. Conté el resum dels 2 casos tractats a l'Oficina del Defensor Universitari.
- Secció 2.7, està dedicada a temes varis, que és una selecció de 20 casos no inclosos en les seccions anteriors.

El capítol 3 es dedica a indicar els temes atesos a l'Oficina del Defensor Universitari relacionats amb PAS i PDI. No es descriu cap cas perquè se'ns va fer observar que en la descripció de casos relacionats amb personal d'administració i serveis i amb professors era difícil mantenir l'anonimat per ser més reduït aquests col·lectius que el de l'alumnat, així com per tractar, generalment, de problemes coneguts per quasi tots els membres del grup de treball afectat. Els casos atesos en el curs 2012-2013 tenen relació amb:

- Problemes diversos plantejats des de la direcció d'alguna escola (problemes de competència en certes titulacions, problemes d'accés a certs estudis des de certes titulacions,...).
- Problemes interns a departaments (desactivació d'assignatures, assignació de docència, concursos a places, restriccions en la contractació de professors associats,...).
- Problemes relacionats amb el programa per a la formació de personal investigador.
- Problemes relacionats amb agressions físiques i psicològiques (problemes relacionats amb xarxes socials relatius a comentaris de gust dubtós o fins i tot calumniós, difusió d'informació privada,...).
- Problemes relacionats amb qüestions de valoració (reconeixement d'estudis, concursos a places, IAD, premis d'excel·lència, queixes sobre la limitació del nombre de quinquennis i sexennis, així com de greuges comparatius entre els uns i els altres, problemes sobre accés a certes activitats docents,...).
- Problemes relacionats amb el reingrés després d'una excedència.
- Problemes econòmics relacionats amb activitats no reglades, amb convenis i amb sol·licituds d'indemnització per accident laboral.

- Problemes en viatges oficials.
- Problemes relacionats amb la recuperació d'objectes extraviats.

El capítol 4 es dedica a expedients i consultes relatius a titulats que no estan inclosos en apartats anteriors. Es presenta una mostra de 32 casos resumits que tracten sobre temes molt diversos. Entre altres, en aquests 32 casos es poden trobar casos relacionats amb:

- Problemes amb convalidacions i adaptació a grau.
- Problemes econòmics relacionats amb la no concessió d'una beca, problemes amb les beques FPI.
- Titulats que no tenen dret a beca en una segona titulació de rang igual a la seua primera titulació.
- Problemes en els màsters relacionats amb admissió, matriculació, assistència, dates d'exàmens, qualificacions i projecte final de màster.
- Problemes amb la sol·licitud de places de la quota de titulats.
- Diversos problemes relacionats amb la realització i l'obtenció de la tesi doctoral.
- Existència de Delegació d'Alumnes a l'Escola de Doctorat.
- Discrepàncies respecte a les condicions que impliquen poder ser considerat PDI.

En la Memòria procurem que es mantinga l'anonimat, i substituïm dates i noms d'afectats per símbols. Sabem que això dificulta la lectura, però no trobem una altra manera de mantenir el secret exigít al Defensor Universitari.

Com en anys anteriors, els tres integrants de l'Oficina del Defensor desitgem que conste en aquesta Memòria el nostre agraïment per l'ajuda, total, rebuda de tots els membres de la comunitat universitària. Una vegada més, el treball relacionat amb l'alumnat ha suposat quasi el noranta per cent dels casos considerats en aquesta Oficina. Per tant, hem de fer esment especial del suport rebut dels vicerectors relacionats amb alumnat i de totes les direccions d'estudis de tots els centres, sense excepció. Les nostres consultes amb el Servei d'Alumnat i totes les seues

unitats han sigut molt freqüents, per la qual cosa és molt meritori l'amabilitat i la diligència amb què sempre ens han atès i donat suport, i sempre han pensat en la millor atenció als alumnes.

Finalment, volem donar les gràcies a tots els que han confiat en la labor de mediació de l'Oficina del Defensor. Els seus problemes, queixes, suggeriments o crítiques són una ajuda eficaç per a servir a la comunitat universitària en l'esperit dels nostres Estatuts.

Mari Carmen Ruiz Sabater, Manuel López Pellicer
i Eduardo Vicens Salort

Oficina del Defensor Universitari

València, 8 de setembre de 2013

CAPÍTOL 1

QUINZENA TROBADA ESTATAL DE DEFENSORS UNIVERSITARIS

Va tenir lloc a la Universitat d'Almeria del 19-21 de setembre de 2012.

La conferència inaugural va ser sobre “La financiación universitaria española. Nuevas perspectivas en un horizonte de austeridad y compromiso social”, que fou impartida per Juan Hernández Armenteros (Universitat de Jaén) i per José Antonio Pérez García, gerent de la Universitat Politècnica de València.

S'hi formaren tres mesos de treball que estudiaren:

- L'avaluació del rendiment després de la implantació de graus i postgraus
- La Defensoria Universitària com a òrgan necessari, molt més en temps de crisi
- Anàlisi dels canvis legislatius que afecten la universitat

Els documents de la quinzena troba estan disponibles a

<http://www.defensores.es/efiles/1/49/mesas-de-trabajo-xv-encuentro>

<http://www.ual.es/Congresos/XVEncuentroDefensores/documentos.htm>

L'interès de la conferència inaugural i dels temes tractats en les mesos de treball en justifica la transcripció en aquesta memòria.

La conferència inaugural està publicada en l'article *Nuevas perspectivas para la financiación y el gobierno de las Universidades*. Studia XXI. Fundación Europea Sociedad y Educación. Núm. 6. ISBN 978-84-695-1130-5. Madrid. 2011. En l'annex estadístic i gràfic del final de la conferència es poden consultar els quadres i les estadístiques que se citen en el text, que no es reproduiran en aquesta conferència.

Els quadres i estadístiques esmentats també estan disponibles a

<http://www.ual.es/Congresos/XVEncuentroDefensores/documentos.htm>

1.1 Conferència inaugural: El finançament universitari espanyol. Noves perspectives en un horitzó d'austeritat i compromís social¹

Com s'ha indicat va ser impartida per Juan Hernández Armenteros, Universitat de Jaén, i per José Antonio Pérez García, gerent de la Universitat Politècnica de València. És important recordar, i per aquesta raó ho repetim, que està disponible a

<http://www.ual.es/Congresos/XVEncuentroDefensores/documentos.htm>

on en l'annex estadístic i gràfic del final de la conferència es poden consultar els quadres i estadístiques que se citen en el text i que no hi reproduïm.

Aquests quadres i estadístiques es llegeixen amb més comoditat en la ja esmentada publicació dels mateixos autors *Nuevas perspectivas para la financiación y el gobierno de las Universidades*. Studia XXI. Fundación Europea Sociedad y Educación. Núm. 6. ISBN 978-84-695-1130-5. Madrid. 2011.

1.1.1. Introducció

El 12 de març de 2010, sota presidència espanyola, se celebrà a Budapest i Viena la conferència de ministres europeus responsables de l'educació superior, i va ser objecte d'aquesta reunió, entre altres, analitzar les fites aconseguides respecte dels objectius plantejats en l'anomenat Acord de Bolonya. En la dita reunió es refermaren en els seus compromisos polítics i feren explícita la idea que l'educació superior hauria de ser considerada bé públic, que roman i romandrà sota responsabilitat pública.

En la comunicació de la Comissió de les Comunitats Europees (2005/152) de 20 d'abril de 2005, *Mobilitzar el capital intel·lectual d'Europa: crear les condicions necessàries perquè les universitats puguen contribuir plenament a l'estratègia de Lisboa*, s'afirmava: "Les universitats es troben en una cruïlla en què convergeixen dos greus dèficits d'inversió en el sector del coneixement. En l'àmbit de la investigació, la despesa dels països de la Unió Europea se situa en l'1,9% del PIB, mentre que als

¹ Publicat en: *Nuevas perspectivas para la financiación y el gobierno de las Universidades*. Studia XXI. Fundación Europea Sociedad y Educación. Núm. 6. ISBN 978-84-695-1130-5. Madrid. 2011.

Estats Units, el Japó i Corea del Sud assoleix quasi el 3%. En l'àmbit de l'ensenyament superior, els països de la Unió gasten per terme mitjà només un 1,1% del PIB, una xifra similar a la del Japó, però molt inferior a les del Canadà (2,5%); Estats Units (2,7%) i Corea del Sud (2,7%). Aquestes diferències obeeixen quasi enterament al fet que els nivells d'inversió de la indústria i les llars són molt més baixos al nostre continent. Per a igualar els Estats Units, Europa hauria de destinar cada any 150.000 milions d'euros suplementaris a l'ensenyament superior”.

Posteriorment, en la comunicació de la Comissió al Consell i al Parlament Europeu (2006/208) de 10 de maig de 2006: Complir l'agenda de modernització per a les universitats: educació, investigació i innovació, es formulava un pla d'acció estructurat en nou eixos per a possibilitar l'èxit de l'Estratègia de Lisboa, en què l'eix cinquè es referia al finançament universitari, on la Comissió: “proposa que, en el termini d'una dècada, la UE dedique almenys el 2% del PIB (finançament públic i privat) a la modernització del sector de l'educació superior”. Igualment, considera la Comissió que: “les universitats s'han de finançar més pel que fan que pel que són, i centrar el finançament més en els resultats pertinents que en els inputs, i adaptar-lo a la diversitat de perfils institucionals”.

A Espanya, després de diversos anys d'anàlisi i debats al si de la Comissió Mixta de Finançament, el titular del Ministeri d'Educació va presentar al ple del Consell d'Universitats (CU) i de la Conferència General de Política Universitària (CGPU), de 26 d'abril de 2010, el Documento de mejora y seguimiento de las políticas de financiación de las universidades para promover la excelencia académica e incrementar el impacto socioeconómico del Sistema Universitario Español². Aquest document, tal com s'assenyala en concretar-ne l'abast, “*debe ser considerado como una hoja de ruta de las mejoras necesarias tanto de la financiación de las Universidades españolas, como de la modernización y mejora del modelo de financiación y de rendición de cuentas de todo el Sistema Universitario Español, en el marco de distribución competencial*”.

² El 20 d'abril de 2007, el Consell de Coordinació Universitària va fer públic l'informe Financiación del Sistema Universitario Español; que elaborà la Comissió de Finançament creada al desembre de 2004 per la ministra d'Educació, María Jesús San Segundo.

existente en materia universitaria entre la Administración General del Estado y las Administraciones Autonómicas”.

Per a mostra val un camal, diu el refranyer valencià. En aquest sentit, considerem que les referències que s'han exposat són suficients i representatives de l'extens i divers paisatge que contextualitza el finançament universitari com una de les principals columnes sobre les quals assentar el futur de les universitats. En efecte, el finançament apareix en una infinitat de documents, resolucions, programes,..., com un element estratègic capaç de dinamitzar i canviar les pautes productives que caracteritzen un determinat sistema universitari. Es podria afirmar que el finançament no és tot, però que està en tot el que identifica l'activitat universitària.

No obstant això, el finançament que es reclama per a estendre i intensificar els serveis que presten les universitats tant als seus usuaris directes com a la societat en general, és un recurs limitat que, al seu torn, es requereix des d'altres àmbits que reporten, igualment, millores i avanços del benestar general de la societat. L'escassetat de mitjans i la rivalitat d'usos fa que l'anàlisi del finançament universitari s'haja de realitzar conjugant la suficiència dels recursos amb l'eficiència de la seua materialització i amb l'equitat de la seua distribució.

Aspectes, aquests, que resulten, si potser, encara més determinants quan l'origen del finançament és majoritàriament públic i quan Espanya, igual que la majoria dels països europeus està compromesa amb la reducció del seu dèficit fiscal i amb la contenció del seu deute públic. Des d'aquesta triple dimensió, suficiència, eficiència i equitat, és com ens plantegem abordar les qüestions més rellevants del finançament universitari a Espanya. Per a això, en el pròxim epígraf, es mostren els trets més característics de la situació financera i productiva del Sistema Universitari Espanyol (SUE), on el col·lectiu de les universitats públiques presencials serà el que acapare la major part de l'anàlisi. En un tercer apartat, formularem algunes línies d'acció que pretenen, alhora que corregir les deficiències i insuficiències que s'observen, incentivar els canvis necessaris perquè les universitats espanyoles reforcen la seua contribució al teixit productiu, afavorisquen el desenvolupament social i en milloren les referències internacionals de productivitat i qualitat institucional.

1.1.2. El finançament del Sistema Universitari d'Espanya: Llums i ombres d'un període de transformació de la realitat universitària

En a penes tres dècades la societat espanyola ha vist com el seu sistema universitari experimentava una profunda transformació. A final dels anys setanta del passat segle el Sistema Universitari Espanyol (SUE) responia als atributs d'elitista, estret, homogeni, endogen, docent i llunyà a les necessitats socials i productives d'un país que plantejava incorporar-se al grup de les nacions europees que lideraven el desenvolupament social i econòmic mundialment.

En l'actualitat, quan estem sumits en una crisi que tot l'envolta i tot ho condiciona, el SUE es mostra, en molts aspectes, als antípodes de les referències que el caracteritzava fa escassament trenta anys. Així, l'accés als ensenyaments universitaris s'ha massificat, i ha acabat el tradicional elitisme que es respirava a les aules universitàries. La democratització ha permès l'arribada de les dones a la universitat, i avui són majoria en el total dels alumnes que cursen els ensenyaments universitaris, tant de grau com de postgrau. Igualment, les universitats han vist com els seus centres acollien alumnes amb procedència social de famílies de rendes mitjanes i baixes que, renunciant a les rendes que podrien reportar-li la prompta incorporació dels seus fills al mercat laboral, han invertit els seus estalvis a augmentar les oportunitats laborals i socials que l'educació superior ha possibilitat.

El SUE és avui un sistema divers que disposa d'universitats públiques i privades, presencials i no presencials. Al seu torn, s'ha estès territorialment i està abandonant la tradicional endogàmia que presidia totes les decisions per a obrir-se a les demandes de la realitat productiva espanyola que es troba immersa en una societat global on el coneixement és el principal actiu per a impulsar el benestar social.

Les universitats espanyoles han ampliat progressivament el seu camp competencial i han fet de la investigació una tasca quotidiana i complementària de l'ensenyament, i han introduït en els plans d'acció la internacionalització. Finalment, i sense que estiga en el nostre ànim esgotar el relat de transformacions, el SUE n'ha modificat radicalment l'estructura orgànica que estava residenciada en un sol centre de decisió i avui, en resposta a l'estat autonòmic, es presenta descentralitzada,

compartida i coordinada. Tot i que les tasques de coordinació manifesten clars signes de millora.

La magnitud dels canvis es pot comprovar observant les posicions inicials i finals d'indicadors que s'usen, com ara taxa d'escolaritat universitària; participació de la població amb estudis universitaris en el total de la població espanyola major de 24 anys; participació dels treballadors amb acreditació universitària en el total de la població activa espanyola; nombre i presència territorial dels ensenyaments universitaris que identifiquen les ofertes de les universitats; presència de la dona en l'ensenyament universitari; índexs absoluts i relatius de la producció científica dels investigadors universitaris; rellevància social i econòmica dels centres universitaris als territoris receptors; etc. L'estretament que s'ha produït en les esclotxes que la societat espanyola presentava, en aquestes i altres referències identificatives de l'activitat universitària, en comparar-se amb les que oferien els països de l'Europa Occidental, així com dels Estats Units, el Canadà i Austràlia, adquireix, si potser, més rellevància en considerar l'esforç econòmic que això ha suposat i suposa per al conjunt de la societat espanyola.

En efecte, el Sistema Universitari Espanyol (SUE) ha aconseguit un notable grau d'equiparació amb els sistemes universitaris del nostre entorn, i ha utilitzat un percentatge apreciablement inferior de les rendes generades anualment que s'expressen en termes de Producte Interior Brut (PIB). L'any 2007, aquestes aportacions se xifren en l'1,12%; 1,30% i 1,41% dels PIB d'Espanya, mitjana UE-19 i mitjana OCDE, respectivament³.

En el context del SUE, les universitats públiques presencials (UPP) conformen el col·lectiu institucional que pràcticament monopolitzen les qüestions relacionades directament amb la problemàtica del finançament, atès que les universitats privades es financen exclusivament⁴ amb els

³ Sobre el comportament de Sistema Universitari Espanyol per comparació a altres països del nostre entorn, es pot consultar, entre altres, la ponència de Federico GUTIÉRREZ-SOLANA SALCEDO: Eficiencia de la educación universitaria en España, presentada a la Universitat Internacional Menéndez Pelayo (UIMP), Santander, 7 de juliol de 2010.

⁴ Cal ressenyar-hi algunes excepcions que, per regla general, solen tenir un caràcter conjuntural i condicionat a la consecució de determinats objectius que prèviament s'han acordat amb l'Administració pública financadora, tal com ha succeït per a les

ingressos generats per la venda dels seus serveis i la universitat pública no presencial, Universidad Nacional de Educación a Distancia (UNED), amb dependència financera del Ministeri d'Educació, presenta algunes singularitats en les seues estructures productives que aconsellen diferenciar-la del grup de les 47 universitats públiques presencials.

Cenyint-nos a dates recents, el període 2000 a 2008, el quadre 4 ens mostra les taxes de variació que han registrat els principals agregats macroeconòmics del país i les magnituds més representatives de l'activitat productiva i del finançament del conjunt de les universitats públiques presencials. D'aquestes referències numèriques cal destacar, que el finançament universitari ha experimentat creixements superiors als que ha registrat la producció bruta del país, 90,08 i 72,70 per 100, respectivament, i el finançament de procedència pública és el que ha permès aquesta diferenciació en augmentar el 104,80 per 100 contra el 41,52 per 100 de creixement del finançament d'origen privat.

No obstant això, l'esforç de les administracions públiques per millorar la suficiència financera de les universitats públiques, a més de mostrar-se escàs per a assolir les referències financeres de la UE-19, s'ha materialitzat sense discriminar les àrees funcionals, ensenyament i investigació, i impulsat pels registres representatius de la capacitat i activitat institucional, i estan pràcticament absents els resultats institucionals per a la determinació d'aquest finançament. Aquesta situació, que identifica la majoria dels models de finançament que han aplicat les administracions responsables d'aprovisionar fons a les universitats públiques, no afavoreix la presència de pautes i comportaments propis de la planificació estratègica, com són: identificació d'objectius; avaluació de necessitats; assignació de responsabilitats; avanç de resultats; definició d'indicadors; entre altres i, en conseqüència, fa que el grau d'eficiència a assolir per les universitats i les seues diferents unitats orgàniques, centres, instituts i departaments, no constituïska un atribut amb capacitat d'influir en el seu futur nivell de finançament.

universitats basques de Deusto i Mondragón, en el Pla Universitari 2007-2010. O poden tenir un caràcter més estructural i incondicionat com succeeix amb la Universitat de Vic, que rep finançament públic per a afavorir l'accés als estudis universitaris de la població local.

La millora en la suficiència financera de les universitats públiques presencials és, en gran mesura, el resultat d'un creixement no planificat de les activitats relacionades amb els ensenyaments oficials de grau, que ha sigut possible per la confluència d'interessos endògens i exògens a la comunitat universitària, i, en molts casos, són les mateixes autoritats autonòmiques les promotores d'actuacions que només es poden explicar des d'una estreta visió localista i el fugaç interès electoralista.

És cert que s'han produït avanços en la definició de les variables identificatives dels serveis universitaris que han acompanyat la incorporació d'estructures analítiques, més o menys complexes, per a la determinació i quantificació de les necessitats de finançament que en cada cas es requeria. Igualment, s'han aconseguit notables progressos en els àmbits de la programació plurianual del finançament públic i en la transparència institucional que han permès, d'una banda, reduir la incertesa a què amb freqüència se sotmetien en les seues decisions els responsables institucionals i, de l'altra, augmentar el grau de responsabilitat exigible a l'exercici de l'autonomia universitària.

Les ombres d'aquest procés de millora i sostenibilitat de la suficiència financera per a les universitats públiques presencials es projecten tant en veure les fonts que han de subministrar els recursos com en considerar-ne la materialització en l'àmbit institucional.

1.1.2.1. Anàlisi de les fonts de finançament de les universitats públiques

A Espanya s'ha transitant, en contraposició al que ocorre en molts països del nostre entorn, en la senda de la suficiència financera incondicionada només pel camí dels pressupostos públics i s'observa un tímid acompanyament del sector privat en les partides pressupostàries que registren el finançament condicionat. La participació financera directa dels usuaris dels serveis docents universitaris n'ha reduït progressivament la quota en el total del finançament neta universitària, que és del 12,11% i del 6,39% en els anys 1996 i 2008, respectivament. Per contra, el finançament públic incondicionat, via transferències corrents, ha passat de representar el 60,18% al 64,44% del total del finançament neta dels anys 1996 i 2008, respectivament.

L'aprimament del finançament privat s'ha produït amb més intensitat en els anys compresos entre 2000-2008, atès, d'una banda, la reducció observada en la matrícula universitària (-14,30%) i, d'altra, el baix nivell

de cobertura que sobre les despeses corrents representen els preus públics fixats per crèdit matriculat per primera vegada en ensenyaments oficials de grau (9,98%, l'any 2008). Circumstància, aquesta última, que és el resultat de la asimetria que s'observa en l'evolució que han seguit les despeses corrents, amb un creixement nominal del 81,79 per 100, i els preus públics fixats per a la primera matrícula, amb una taxa de variació nominal del 42,74 per 100, els anys 2000 a 2008, respectivament.

La regressió registrada en els fonts de finançament universitari amb origen en el pagament dels preus públics té incidències no solament en el nivell de suficiència, sinó, també, en l'eficiència i en l'equitat que s'han de conjugar en tot pla de finançament universitari. En efecte, augmentar de manera indiscriminada la subvenció pública que rep tot alumne que accedeix a estudiar en un centre universitari públic, amb independència del seu rendiment acadèmic i el seu nivell de renda (propri i/o de la família), no propicia ni millores en l'eficiència interna, que s'obtenen tant per la via dels productors (professorat) com per la via dels consumidors (estudiants), ni tampoc afavoreix l'equitat institucional alhora que aguditza la inequitat subjacent en un servei que com l'ensenyament universitari registra un elevat nivell d'exclusió.

La literatura econòmica en analitzar l'educació universitària recull arguments que justifiquen la presència d'importants subvencions que operen a la manera d'incentius perquè els demandants d'aquests serveis prolonguen l'edat escolar i en retarden la incorporació al mercat laboral. Els beneficis que patrimonialitzen els titulats universitaris en el transcurs de la seua vida laboral, retribucions més altes i millores en els seus nivells d'estratificació social⁵, junt amb les externalitats positives que propicia la presència de deficiències en el mercat de l'educació i que redunden favorablement en el conjunt de la societat en augmentar les potencialitats productives d'una població que acumula considerables nivells de coneixement, són les dues referències que s'han de conjugar i

⁵ El premi Nobel d'Economia, Paul KRUGMAN, en l'article "Titulacions i dòlars", publicat en el diari *El País* (13.03.11), assenyala, referit als Estats Units, que: "la idea que enviar més joves a la universitat pot restaurar la societat de classe mitjana que abans teníem és una falsa il·lusió. Ja no és cert que tenir una titulació universitària garantisca a hom un bon treball, i s'està tornant menys cert amb cada dècada que passa. De partida, l'educació no és la resposta". Krugman fa aquestes asseveracions basant-se en estudis recents de col·legues d'universitats nord-americanes que han mostrat les reduccions dels retorns individuals i socials de la despesa universitària.

equilibrar per a fixar la participació individual i social que ha de permetre assolir un finançament universitari suficient, eficient i equitatiu.

En el nostre cas, atesa la reduïda presència que durant dècades ha mantingut la població universitària en el conjunt de la població espanyola i atesa la urgència que ha tingut el nostre teixit productiu d'augmentar i millorar-ne el capital humà, es pot considerar socialment i econòmicament acceptable situar els esforços del finançament universitari més en el domini dels pressupostos públics que en el dels pressupostos familiars. No obstant això, aquesta visió favorable del finançament públic de l'ensenyament universitari no es pot entendre com a atemporal, sense contraprestacions, i impregnat d'un excés de laxitud que, com a afirma Víctor Pérez-Díaz⁶: *“nos lleve a encontrarnos con estudiantes que llegan a las Universidades pensando que ejercen una especie de derecho natural a ser universitarios, y están predispuestos a atravesarlas con el menor coste posible, en pocos años, y obtener su título”*. El finançament públic als usuaris dels ensenyaments universitaris s'hauria d'instrumentar atenent dades reals, objectius i diferenciats i, en tot moment, s'hauria de sotmetre's a anàlisi d'eficàcia. D'ací, que ens resulta balafiador reiterar subvencions a estudiants que manifesten baixos rendiments acadèmics i prolonguen injustificadament la seua presència als centres universitaris (més del 25 per 100 dels crèdits matriculats en centres universitaris públics corresponen a segones, terceres i successives matrícules).

No ens resulta tampoc assumible l'absència de diferents escales d'esforç financer pels estudiants universitaris que molt majoritàriament pertanyen a famílies de classe mitjana i mitjana-alta, i és escassa la representació estudiantil del sector de famílies de rendes baixes, amb la qual cosa la generalització de les subvencions que impliquen els reduïts preus públics introdueix més nivells d'inequitat social en la política de finançament dels ensenyaments universitaris. La principal exclusió és no poder accedir a les aules universitàries perquè l'economia familiar no pot assumir el cost d'oportunitat que representa prolongar els estudis, circumstància que escassament troba solució en el sistema de finançament públic dels ensenyaments universitaris, on el finançament es canalitza al proveïdor (universitat) i solament una part reduïda dels fons públics

⁶ Víctor PÉREZ-DÍAZ (2011): “Una reforma universitaria en España” en Profesores y estudiantes en el centro de la Universidad. Document de treball 4. Fundación Europea Sociedad y Educación. Madrid. P. 30.

s'assignen directament als demandants dels serveis universitaris (estudiants), a través de les dotacions pressupostàries d'ajudes i beques a l'estudi que distribueix anualment el Ministeri d'Educació.

Certament, cal reconèixer que en els últims anys s'observa un canvi en la tendència que identifica el nivell relatiu de becaris sobre el total d'estudiants d'ensenyaments universitaris que, estant en índexs comparativament baixos amb les referències internacionals, havia minvat en el període 1996 a 2004 i registra creixements des de l'any 2004 fins avui, i en el curs acadèmic 2010-2011 els becaris del Ministeri d'Educació són el 23,4% del total dels estudiants universitaris de grau i màster oficial (vegeu els gràfics 2 i 3). No obstant això, són molt pocs els becaris que reben ajudes que poden compensar la pèrdua d'ingressos que per a la família implica l'accés d'un dels seus membres a les aules universitàries⁷. L'esforç pressupostari realitzat en els últims anys, malgrat el notable i persistent creixement, continua estant molt llunyà dels paràmetres dels països del nostre entorn (0,10% del PIB el 2010 a Espanya, contra el 0,28% l'any 2008, mitjana OCDE), amb la qual cosa la dimensió social que projecta la política de beques i ajudes no pot contrarestar les esclertes que sobre l'equitat de la despesa pública propicia l'aplicació generalitzada de preus universitaris subvencionats.

1.1.2.2. Anàlisi de la despesa en les universitats públiques

La suficiència financera, tal com s'ha assenyalat, requereix ser completada analitzant, junt amb les fonts subministradores, la materialització dels fons per a la provisió dels serveis que les institucions universitàries tenen legalment encomanats. En aquesta direcció, hem d'interrogar-nos sobre l'adequació, idoneïtat i pertinença de la despesa universitària que constitueix l'altra cara del finançament universitari.

⁷ En el curs acadèmic 2009-2010 s'incorporà al catàleg de beques del Ministeri d'Educació una nova modalitat d'ajuda denominada beca salari, destinada als estudiants universitaris de grau, l'objectiu de la qual és compensar parcialment el cost d'oportunitat que implica la dedicació plena a l'estudi. En el dit any, el nombre de beneficiaris de beca salari va ser de 9.538 que reberen 26,6 milions d'euros, fet que representa el 3,19 per 100 del total d'estudiants universitaris de grau beneficiaris d'ajudes i el 3,44 per 100 de l'import total concedit pel Ministeri d'Educació als estudiants matriculats en ensenyaments universitaris de grau.

Pel que fa a l'adequació de la despesa universitària cal afirmar que, en termes comparatius amb els sistemes universitaris més avançats, les UPP manifesten una despesa per càpita per usuari dels serveis docents que se situa en el 85 per 100 de la mitjana de la UE-15 i en el 80 per 100 de la mitjana dels països més desenvolupats de l'OCDE per a l'any 2008. Percentatges que han millorat notablement en el transcurs de l'última dècada degut, en part, al descens registrat en el total de la matrícula d'ensenyaments oficials de grau i a la continuïtat de l'esforç pressupostari públic. Quant a la idoneïtat, les universitats públiques presencials operen en la concreció de les principals partides de despesa sense establir criteris de diferenciació funcional que permeten avaluar la utilitat que reporta individual i socialment els recursos que, amb l'excepció dels fons condicionats, assignen globalment, amb gran autonomia, les diferents institucions universitàries. Certament, és pràcticament inqüestionada la idoneïtat de la inversió universitària per a avançar en el desenvolupament social i econòmic d'un país⁸. No obstant això, les deficiències comptables que mostren les universitats en la gestió dels seus recursos fa impossible disposar de la suficient informació per a poder pronunciar-s'hi amb rotunditat, no sobre la idoneïtat de la despesa universitària, sinó quant d'idoni és cada euro gastat en les activitats universitàries.

Finalment, quant a la pertinença és, si potser, l'atribut més relatiu dels tres considerats per a avaluar la suficiència financera amb què un país aborda la despesa universitària. La pertinença de la despesa universitària exigeix realitzar continus exercicis d'avaluació de resultats, fet que prèviament implica l'elaboració d'un pla estratègic que posicione la institució tant en l'àmbit del SUE com en el context territorial on desenvoluparà la seua activitat. En aquest punt, són molt recents i pocs detallats els documents que poden ajudar-nos a formar una opinió objectiva de la pertinença de la despesa universitària, tot i que algunes evidències, com ara l'excés d'oferta d'ensenyaments oficials qüestionen categòricament les decisions que han determinat aquesta modalitat de despeses.

⁸ A Espanya estudis recents de Rubén GARRIDO (2007),(2008); Teodoro LUQUE, Salvador del BARRIO i José M. AGUAYO (2009); José Manuel PASTOR i Francisco PÉREZ (2009)(2010), entre altres, estan aproximant quantificacions de les conseqüències econòmiques que per a un determinat territori té la presència d'una institució universitària.

El procés de descentralització competencial universitari, iniciat a Catalunya (1985) i conclòs a les Balears (1997), ha suposat per al SUE, i singularment per a les universitats públiques presencials, una millora substantiva en el finançament i, consegüentment, en la capacitat de despesa. Tots els responsables autonòmics han reforçat els recursos que els transferiren des de l'Administració central per a finançar la despesa docent universitària i totes les comunitats autònomes han establert plans i/o actuacions d'investigació, a pesar que la investigació continua en l'àmbit competencial de l'Administració central. No obstant això, aquest procés no ha tingut la mateixa intensitat, ni tampoc han sigut equiparables els esforços realitzats pels diferents agents finançadors de la despesa universitària.

Les xifres del quadre 5 mostren l'evolució per al període 1996 a 2008 del comportament registrat per la despesa universitària realitzada per les universitats públiques presencials, expressat en relació amb el producte interior brut regional (PIBR) i amb la renda per càpita de la població de cada comunitat autònoma, respectivament. Aquests dos indicadors en presentar signe positiu en la variació relativa del període (1996-2008) ens apunten senyals de la decidida voluntat dels responsables de la política universitària regional d'afavorir el desenvolupament de les activitats universitàries amb més intensitat que la derivada del mateix creixement de les magnituds representatives de la producció i de la renda per càpita de cada comunitat autònoma. En aquest sentit, resulten cridaners els comportaments financers de determinades comunitats autònomes que com ara Extremadura i el País Basc ofereixen clars signes de creixement de les seues estructures universitàries i, al contrari, no experimenten els acompanyaments de caràcter financer necessaris per a garantir, almenys, la permanència dels seus nivells inicials d'esforç financer per unitat de prestació de servei. La situació del finançament universitari d'Extremadura és comparativament la que més i més altes debilitats presenta, atès que els agregats macroeconòmics d'aquesta comunitat són inferiors a la mitjana d'Espanya i, al contrari, l'expansió de les seues estructures universitàries ha sigut molt superior a la registrada amb caràcter general pel conjunt de les institucions universitàries públiques. En última instància, darrere d'aquests comportaments financers, a més de la rivalitat que hi ha en el procés d'assignació de recursos en el context de les polítiques públiques, està la permanència de polítiques de finançament universitari

de tall tradicional i incrementalistes que es caracteritzen per l'opacitat, la incertesa i la discrecionalitat.

En sentit radicalment diferent a l'apuntat es pot observar l'evolució seguida per les comunitats autònomes de València, Andalusia, Castella-la Manxa, Galícia, Múrcia i Navarra que han manifestat en aquests anys una destacable coherència financera que s'identifica tant amb la uniformitat que s'adverteix en la trajectòria dels seus comportaments productius i financers com en la intensitat amb què aquests s'han conduït. També ací, i especialment en sistemes com ara el valencià, es preveu la presència i la permanència de criteris objectius, transparents i certs en l'àmbit del finançament universitari que operen favorablement en l'evolució dels indicadors que estem considerant.

La confirmació d'aquestes apreciacions ens ve donada per les xifres que es presenten en el quadre 6, en què, pel que fa al compromís financer de caràcter públic, les dades d'evolució de les transferències corrents per estudiant matriculat, expressen, d'una banda, les diferències que en la comunitat autònoma hi ha en l'esforç financer públic que les respectives autoritats realitzen per a atendre'n les demandes universitàries i, de l'altra, la persistència o no de les diferències de finançament universitari esmentades atenent el compromís i l'esforç que en aquests anys han manifestat pel desenvolupament dels sistemes universitaris corresponents.

L'evolució seguida per les magnituds productives, demanda i oferta d'ensenyaments universitaris (vegeu els quadres 2 i 3 i el gràfic 1), i les magnituds d'índole financer en cadascuna de les disset comunitats autònomes ha determinat que al final del període considerat, 1996 a 2008, les diferències que inicialment s'observaven en l'esforç financer públic per estudiant, que estaven xifrades en 60,16 punts entre els valors màxim i mínim representats per les comunitats autònomes de Canàries (2.537,38 euros) i Múrcia (1.400,63 euros) i en què el valor mitjà és de 1.889,49 euros, s'han mantingut amb un diferencial amb relació al valor mitjà de 61,72 punts per als valors límits d'Extremadura (4.161,26 euros) i Navarra (7.735,54 euros), respectivament, amb una xifra d'esforç financer públic mitjà de 5.791,00 euros per estudiant.

Gràficament l'evolució marcada per a cada comunitat autònoma es mostra en els eixos de coordenades del gràfic 5, on apareixen els diferents sistemes universitaris en els quadrants A, B, C i D segons les

posicions relatives que cadascun manté amb relació als valors mitjans del sistema i les variacions que han experimentat en el transcurs d'aquests anys. Així, les comunitats autònomes que han experimentat en les seues transferències corrents per estudiant creixements superiors als registrats pel conjunt del sistema es troben ubicades en la zona superior del gràfic, i, igualment, les comunitats autònomes els valors de les quals resulten superiors als valors mitjans del sistema es troben emplaçades a la dreta del gràfic, i, en conseqüència, són les zones D i A les que presenten els millors i els pitjors comportaments per a l'indicador representatiu de l'esforç financer públic de cada sistema universitari.

En suma, a la llum de la informació analitzada no sembla que la suficiència financera i la despesa universitària hagen registrat, en intensitat, un comportament uniforme entre els diferents sistemes universitaris autonòmics a partir de concloure el traspàs competencial per l'Administració central. No obstant això, sí s'observa uniformitat en la direcció que s'hi ha seguit, amb creixements en els despeses corrents per estudiant que, en tots els casos, han sigut sufragats amb aportacions públiques més altes via transferències corrents, i amb recursos de procedència privada, via preus públics, que han experimentat en aquests anys uns creixements apreciablement menors que, en última instància, han propiciat una reducció real de l'aportació financera privada a la despesa corrent universitària xifrada en quasi vuit punts percentuals en el període 1996 a 2008 (vegeu el quadre 7).

D'altra banda, les diferències que s'observen en l'esforç financer públic per alumne universitari que, com s'ha indicat, s'han mantingut en tots aquests anys, expliciten una problemàtica que reiteradament assenyalen els responsables institucionals i que es concreta en la necessitat de fixar un finançament de referència per modalitat d'ensenyament que a mitjà termini pose fi a la inequitat institucional que avui caracteritza la provisió pública de serveis docents universitaris. Ara bé, sent necessari disposar d'una estructura de cost estàndard de prestació de serveis docents universitaris que objectiven les necessitats de finançament que han de ser garantides en tot el territori nacional, no sembla raonable que siga exigible establir sotre a l'esforç financer que cada comunitat autònoma decidisca fixar per als seus serveis universitaris. Més encara quan un percentatge important de les diferències de finançament públic que hi ha entre les institucions s'expliquen per la presència en les seues ofertes

productives de serveis que es presten amb distints nivells d'eficiència, per les diferències observables en els índexs d'activitat dels seus productors i per l'elevat grau de mimetisme amb què s'ha actuat per a definir els perfils productius de les institucions universitàries.

La reduïda especialització que les universitats espanyoles presenten en les respectives ofertes de serveis resulta determinant quan abordem l'eficiència de la despesa universitària, atès, d'una banda, l'existència d'uns costos fixos que són propis de l'oferta de cada servei i que mostren escassa compatibilitat amb les economies d'abast i, d'una altra, per la presència d'importants nivells de demanda que no assoleixen la mida adequada per a minimitzar el cost total mitjà dels serveis. La pèrdua d'eficiència assignativa que denota aquestes situacions fa que moltes universitats requerisquen finançament addicional per a poder mantenir-ne els serveis amb un nivell equiparable de qualitat, i socialment i econòmicament és més adequat que renunciïn a continuar prestant-los.

Paradigma de despesa universitària ineficient el trobem en observar l'extensió i la diversificació de l'oferta d'ensenyaments de grau i màster que registren les universitats presencials, públiques i privades, espanyoles. Com apuntava la Comissió Mixta de Finançament en el Documento de millora i ... (pàgines 25-26):

“L'adaptació a l'espai europeu d'educació superior (EEES) hauria de suposar per a l'actual mapa de titulacions un esforç de canvi caracteritzat per:

- i. Modificació de l'activitat docent presencial de la majoria dels plans d'estudi.
- ii. Optimització de l'oferta docent, especialment en grau i màster, en els àmbits de les comunitats autònomes, i evitar excessos d'oferta (duplicitats no justificades) i potenciar la mobilitat del professorat i dels estudiants.
- iii. Implantació de nous graus sempre que estiga garantit una mida i un flux suficient de demanda d'estudiants de nou ingrés.
- iv. Reprogramació, amb reducció de l'actual oferta, dels màsters en funció de les fortaleses en els recursos humans, en la demanda (amb atenció especial a la internacionalització) i en el grau d'excel·lència científica.

- v. Millora de l'atenció del professorat a l'alumne, i més disponibilitat de recursos per a l'aprenentatge.”

No sembla, tanmateix, a la llum de la informació disponible que, pel que fa als punts dos i tres, l'adaptació a l'EEES dels ensenyaments de grau que les universitats públiques presencials oferien en el curs acadèmic 2008-2009, s'haja materialitzat atenent els principis de racionalitat, viabilitat, especialització, diversitat i economia. En efecte, les dades registrades en el quadre 8, mostren per branques d'ensenyament les estructures de les ofertes docents institucionals corresponents al curs acadèmic 2008-2009 i els ensenyaments verificats pel Consell d'Universitats que conformen les ofertes disponibles en cada universitat en el curs 2010-2011⁹. Pel que fa a agregats, total d'universitats públiques presencials, l'adaptació de l'oferta d'ensenyaments ha suposat una reducció de l'11,28 per 100 del total d'ensenyaments, i aquest coeficient és dispar institucionalment en presentar valors que oscil·len entre el 35,19 per 100 de reducció de la Universitat Politècnica de València i el 76,92 per 100 d'augment de la Universitat Rey Juan Carlos de Madrid. No obstant això, cal advertir sobre l'objectivitat que recullen aquests coeficients d'adaptació, ja que un nombre important d'ensenyaments que en el moment actual no es comptabilitzen és com a resultat de l'aplicació de processos d'agregació, a diferència dels ensenyaments que s'han deixat d'oferir perquè la universitat així ho ha decidit.

L'exemple més il·lustratiu del que estem assenyalant es pot observar en les titulacions de l'esfera de magisteri que, de presentar set titulacions diferents en el Catàleg Oficial de Títols Universitaris vigent fins a l'adaptació a l'EEES, s'han agregat fins a conformar una oferta de només dos titulacions: Mestre en Educació Infantil i Mestre en Educació Primària. La importància quantitativa d'aquesta agregació és considerable, atès que la pràctica totalitat de les universitats (39 de 47) oferien i ofereixen titulacions pertanyents a l'esfera de magisteri. Comportament semblant, tot i que de menor extensió, s'observa en el camp dels ensenyaments de les tècniques, on la presència de titulacions de cicle curt identificatives d'especialitats s'han trasllat al nou mapa d'ensenyaments en una sola titulació que les agrega sota la denominació genèrica d'Enginyeria en...

⁹ Del total dels ensenyaments universitaris de grau que conformen l'oferta de les universitats públiques presencials, a data de novembre de 2011, 42 ensenyaments es trobaven en tràmit de verificació pel Consell d'Universitats.

El total d'ensenyaments que estaven en l'oferta institucional del catàleg oficial i que no apareixen en les ofertes verificades atenent els requisits de l'EEES, perquè han sigut agregades, és de 342, que representen el 14,66 per 100 dels ensenyaments vigents en el curs acadèmic 2008-2009.

En realitat, les universitats públiques presencials han cancel·lat un total de 206 ensenyaments (8,83 % del total de l'oferta a adaptar), han incorporat a l'oferta del curs acadèmic 2010-2011 un total de 285 ensenyaments¹⁰, alhora que continuen 1.785 amb idèntica o semblant denominació. Totes les branques d'ensenyament han registrat saldo positiu en el procés d'adaptació entre ensenyaments cancel·lats i incorporats i 29 de les 47 universitats públiques presencials han augmentat la mida de les seues ofertes docents de grau com a resultat d'haver incorporat més ensenyaments que les que específicament han cancel·lat (vegeu el quadre 9).

La reflexió que cal extraure d'aquest procés d'adaptació de l'oferta universitària de grau és que les universitats públiques han atès escassament les recomanacions que des de diferents fòrums es realitzen sobre l'especialització i la diferenciació institucional; de la complementarietat de les ofertes universitàries regionalment per a evitar redundàncies; de la necessitat d'alliberar recursos, humans, materials i financers, per a destinar-los a l'exercici d'activitats que poden millorar els resultats productius i socials de les institucions i, en suma, de buscar com es pot millorar els nivells d'eficiència de la despesa que les universitats presentaven en les dates prèvies a la implantació generalitzada de l'EEES.

La confirmació d'aquestes consideracions ens vindrà donada pel comportament que en el curs acadèmic 2010-2011 haja registrat la demanda universitària corresponent a la matrícula d'estudiants de nou ingrés¹¹. A la data de desembre de 2011 el Ministeri d'Educació no ha fet pública aquesta informació, tot i que serà poc probable que el resultat pugui ser apreciablement diferent al que en els últims cursos acadèmics han

¹⁰ Un total del 57,28 per 100 dels ensenyaments cancel·lats en les ofertes de grau de les respectives universitats corresponen a les titulacions de només segon cicle del catàleg oficial (dos anys de durada) que moltes d'aquestes s'han convertit en titulacions de grau (quatre anys de durada) i s'han incorporat com a noves titulacions a les ofertes institucionals.

¹¹ Les xifres identificatives de la matrícula de nou ingrés resultaran més objectives passats uns anys quan pràcticament siguin nuls els traspassos d'alumnes que han estat matriculats en ensenyaments corresponents al Catàleg Oficial de Titulacions i decideixen matricular-se en els graus universitaris.

manifestat els estudiants que s'han incorporat a les aules dels centres universitaris públics i les dades dels quals per al curs acadèmic 2008-09 es recullen en el quadre 10.

En el curs 2008-2009, on s'oferiren un total de 2.333 ensenyaments pel col·lectiu de les universitats públiques presencials, el 44,32 per 100 d'aquests ensenyaments registraren matrícules inferiors a 55 estudiants i el 18,43 per 100 comptabilitzaren demandes de nou ingrés igual o inferior a 20 alumnes, i els ensenyaments de les branques d'Humanitats, Experimentals i Tècniques són les que presentaren uns pitjors resultats (vegeu el gràfic núm. 6).

Les conseqüències financeres que devenen de la presència d'una oferta d'ensenyaments universitaris que reiteradament es manifesta excedentària amb els registres que identifiquen les demandes socials d'aquests ensenyaments són, d'una banda, d'ineficiència en l'actual assignació i, de l'altra, de pèrdua de producció per no destinar-se a activitats universitàries en què els recursos es manifesten insuficients. A banda d'això, sembla poc factible que en els pròxims anys la quantitat de finançament públic a les universitats pugui evolucionar tal com ho ha fet en els últims deu anys.

Quin o quins han sigut els arguments que han pogut anul·lar unes demandes que reiteradament s'exposen en documents i informes que elaboren i accepten les institucions i els responsables de la política universitària i que assenyalen la necessitat irrenunciable i inajornable de millorar l'eficiència estructural de la despesa del sistema mitjançant la reducció de l'actual oferta d'ensenyaments universitaris. La veritat és que l'argumentari que es pot utilitzar per a explicar aquest desistiment no és en excés ampli i està presidit per la debilitat que mostra l'actual governança universitària. I és que, com ha assenyalat la Comissió d'Experts Internacionals en el seu informe de l'Estratègia Universitat 2015¹²: “no es pot esperar que sorgisca un sistema de governança nou i eficaç per si mateix. Sense aquest sistema serà molt difícil assolir la modernització i internacionalització de les universitats espanyoles.”

¹² TARRACH, Rolf (President)(2011): *Audacia para llegar lejos: universidades fuertes para la España de mañana*. Informe de la Comissió d'Experts Internacionals de l'Estratègia Universitat 2015. 21 de setembre 2011. P. 46.

La generositat amb què s'ha actuat durant els anys de consolidació del SUE, i ubicar centres universitaris, 691, en un total de 118 localitats diferents, constitueix un handicap seriós per a abordar la racionalitat productiva i organitzativa de les nostres universitats. Les pressions de les anomenades *forces vives locals* que, sovint, tenen la complicitat dels membres de la comunitat universitària, junt amb les pressions internes del professorat per mantenir estructures politicoadministratives que consideren senyes d'identitat de la seua especialització acadèmica, operen a la manera de pinces que immobilitzen qualsevol pla de reforma que pugui alterar l'*status quo*.

En aquest, com succeeix amb altres desequilibris que ja han sigut diagnosticats en l'àmbit de les universitats públiques espanyoles, és necessari distanciar les solucions del problema i el centre de decisió dels agents que per activa o passiva n'han sigut els promotors. O bé, com assenyala la Comissió d'Experts Internacionals de la EU 2015, emprendre reformes que requereixen de més voluntat i coratge que prudència, i deixar que les universitats disposen de llibertat per a recollir èxits i fracassos. Siga quin siga el mecanisme a seguir, la rellevància és ser conscients de la quantia de recursos que s'estan emprant a atendre unes demandes escasses que, si bé en cap cas han de deixar de ser ateses¹³, de cap manera poden justificar la permanència dels actuals desequilibris la correcció dels quals generarà uns estalvis que es materialitzaran en el mitjà termini, mentre que per contra les necessitats de recursos es plantegen així que s'incorpora un ensenyament a l'oferta institucional¹⁴.

Considerem que en aquests dos renglons de la despesa universitària: adequació de l'oferta d'ensenyaments universitaris (graus i màster) a les necessitats reals de la societat i aprimament i professionalització de les estructures de govern, representació i gestió universitària és on, a mitjà termini, es poden aconseguir la major liberalització de recursos que

¹³ En el disseny del nou pla nacional de beques i ajudes als estudiants d'ensenyaments universitaris es preveu les beques de mobilitat a Espanya que pretenen cobrir les necessitats de finançament originades, entre altres raons, per la inexistència d'oferta acadèmica de proximitat (vegeu Document..., p. 35)

¹⁴ En aquest sentit és inquietant la dimensió i l'absència d'especialització que en pocs anys ha assolit l'oferta d'ensenyaments de postgrau, màster i doctorat, que segons informació facilitada pel Ministeri d'Educació, en el curs acadèmic 2011-2012, les universitats públiques, havien verificat un total de 2.758 títols de màster, que representen un creixement net del 312,8 per 100 amb relació als 668 màsters oferits en el primer any d'aprovació d'aquests ensenyaments (curs 2006-2007).

permeten augmentar i completar la despesa en altres àmbits de l'activitat universitària, amb independència del nivell de suficiència que en cada moment poden assolir els diferents sistemes universitaris públics. Les quantitats que calen considerar en un escenari d'optimització dels recursos no serien inferiors al 13 per 100 del total de la despesa corrent liquidada l'any 2008 pel col·lectiu de les universitats públiques presencials (920 milions d'euros).

Complementàriament, és molt convenient avançar en l'anàlisi comparativa dels registres institucionals corresponents a l'àmbit de l'eficiència operativa que ens mostren tant la productivitat dels factors com la competitivitat funcional. Persistir en el quefer, millorar la suficiència financera atenent la dimensió de la capacitat productiva instal·lada i el caràcter monopolista amb què s'ha actuat per la via de l'acostament dels serveis universitaris als potencials demandants, suposa desconèixer les referències de globalització i concurrència que estan presents en els sistemes universitaris més avançats, alhora que implica confirmar pautes de finançament que clarament grinyolen amb els principis de mobilitat i unitat que fonamenten l'espai europeu d'educació superior.

Ara bé, per a poder establir en l'àmbit de l'eficiència operativa institucional diagnòstics que resulten objectius i solvents, és aconsellable aproximar-se a l'estudi d'aquests comportaments i diferenciar per capacitats, segmentar per activitats, contextualitzar amb els potencials demandants i, sobretot, disposar i analitzar estructures informatives que identifiquen les realitats productives i financeres que en cada moment caracteritzen una determinada institució. Aquestes referències no són precisament les que, fins avui, han presidit els mecanismes de finançament de les universitats públiques espanyoles i, en conseqüència, tot i ser coneixedors de la presència de diferències en els indicadors que identifiquen el grau d'eficiència amb el que exerceixen les seues activitats les respectives universitats, no podem avançar una xifra que aclarisca i objective l'abast financer d'aquesta problemàtica.

No obstant, sí podem afirmar que la tendència mostrada per cadascuna de les universitats públiques en el període 2000 a 2008 manté una doble pauta que està donada, d'una banda, per una progressiva reducció de la productivitat docent en termes d'estudiants d'ensenyaments oficials de grau per professor equivalent a temps complet, 26,96 punts, que parcialment pot ser millorada en considerar l'evolució que han seguit els

ensenyaments de postgrau on la ràtio alumne-professor ha registrat un augment de 13 punts. El contrapès a aquesta pèrdua de productivitat docent del professor està donada pel molt notable augment d'activitat que s'ha observat en l'àmbit de la investigació i que se xifra en més de 158 punts de guany de productivitat corresponents als ingressos generats per professor en l'exercici de la funció investigadora.

Igualment, és factible afirmar que la intensitat amb què les institucions universitàries n'han reduït la productivitat docent i n'han augmentat la productivitat investigadora és distinta, atès, d'una banda, les diferències que inicialment es registren interinstitucionalment i, de l'altra, per les actuacions que s'han desenvolupat en el període de temps analitzat pel que fa al creixement experimentat per l'oferta d'ensenyaments i la qualificació de les plantilles de professorat i del personal no docent, entre altres factors, que contribueixen directament a conformar els resultats finals.

Concretant l'anàlisi a l'any 2008, les dades que se subministren en els quadres 11 i 12 esmentats a indicadors d'eficiència tècnica i eficiència assignativa, respectivament, mostren la variabilitat i fragilitat de determinades correlacions que calen formular per la coherència productiva i solidesa econòmica que inicialment se'ls pressuposa. Així, la càrrega docent (crèdits matriculats per PDI equivalent a temps complet), la qualificació acadèmica del productor (participació del professor doctor en el total de la plantilla de professors), i l'activitat investigadora (ingressos d'I+D+i per PDI (ETC)), constitueixen tres paràmetres pels quals les universitats que mostren posicions relatives de càrrega docent per PDI inferiors a la mitjana del sistema, que la participació del PDI doctor en les plantilles de professorat resulte ser superior als valors de referència del sistema, disposen d'un potencial superior per a registrar índexs d'activitat investigadora que superen els valors mitjans sistèmics. Igualment, caldria col·legir que la presència d'un menor nombre d'alumnes per professor determina nivells de productivitat més alts en termes de resultats acadèmics.

Les diferents posicions que registren les universitats públiques amb relació a aquestes pautes productives ens adverteixen de la necessitat de considerar altres factors que poden ser igual, o fins i tot més, influents que els examinats. En aquest sentit, estem plenament convençuts que la major o menor proclivitat del professorat a implicar-se en les activitats

investigadores¹⁵ junt amb el context econòmic que caracteritza l'entorn de cada institució; així com la impossibilitat legal que hi ha per a establir criteris de selecció de l'alumnat, l'escàs grau d'implantació de normes de progrés i permanència junt amb l'ús lax que d'aquestes es fa pels responsables de la gestió acadèmica; l'absència d'incentius per al rendiment acadèmic que es deriva de la política de preus públics i, sobretot, les múltiples carències que presenten els programes d'orientació i tutoratge de l'estudiant¹⁶, a més a més de les motivacions, aptituds i dedicacions que són recognoscibles com a desiguals en el col·lectiu de l'alumnat i la necessitat peremptòria de modificar l'actual valoració que per a la carrera professional del professor universitari es realitza de l'exercici curricular de les activitats docents, constitueixen una relació, que no per ser extensa és completa, de factors amb incidència en l'eficiència operativa de les nostres universitats.

Tot això ens porta a concloure que els indicadors que ens informen sobre la posició relativa de l'eficiència productiva i assignativa de les universitats públiques són uns valors que no poden ser considerats ni categòrics, ni indiferents. Les limitacions informatives, junt amb la complexitat que caracteritza l'activitat productiva de les universitats, ens refermen en la idea força que es propugnava en el Document de millora (pàgina 60) de mostrar els valors que s'han considerat referents de la productivitat i de l'eficiència institucional i posicionar a cada universitat amb la institució que ofereix millors registres en cadascun d'aquests índexs. Es tracta, per tant, d'un exercici de bones pràctiques (*benchmarking*) entre universitats per a identificar les àrees de millora i aprofundir en la transparència institucional.

¹⁵ El professor de la Universitat de Múrcia, Pablo ARTAL, en l'article: "Universidades, ciencia y ranking ¿Somos realmente tan malos?", publicat en el diari *El País* (07/06/2011), assenyala que l'absència de les universitats públiques espanyoles de les posicions rellevants dels rànquings universitaris internacionals és degut, fonamentalment, perquè: "si bé una part de les plantilles universitàries a Espanya són productives, i de fet una part minsa fins i tot molt productiva, de manera comparable a col·legues en universitats de primera. Tanmateix, malauradament hi ha una majoria de personal improductiu que afona les nostres universitats inexorablement en els rànquings". Artal, argumenta que el sistema de contractació i de retribució del professorat, entre altres factors, està en l'arrel d'aquest ombrívol panorama.

¹⁶ En el document de treball 4: *Profesores y estudiantes en el centro de la Universidad*, la professora María Antonia GARCÍA-BENAU (2011 pàg. 69), planteja la necessitat d'incorporar la figura del mentor a les nostres universitats. El mentor apareix com la persona idònia a qual els estudiants s'han d'adreçar per a solucionar dubtes en el nivell acadèmic i en el nivell laboral.

En aquest sentit, és com desitgem que siguin considerades i interpretades les dades que se subministren en el quadre 13 on es registren quatre valors que identifiquen l'activitat docent en termes de productivitat (columnes 1 i 3) i d'eficiència assignativa (columnes 2 i 4); dos valors que mostren el comportament de l'activitat investigadora en termes de productivitat (columna 5) i d'eficiència assignativa (columna 6) i, finalment, la columna 7 que ens informa sobre la solvència financera amb què cada universitat ha liquidat pressupostàriament l'any 2008. Les dades que es mostren per a cada universitat ens permeten identificar el diferencial d'eficiència que presenta amb relació a la universitat que ofereix el millor resultat en cadascun dels sis indicadors considerats, així com el nombre d'ordre que en cada cas els correspon entre les 45 institucions per a les quals es disposa d'informació. Les lletres de la columna 7 corresponen a les taxes d'estalvi d'operacions corrents (la primera), estalvi d'operacions no financeres (la segona) i saldo pressupostari (la tercera), i les lletres *S* i *I* són representatives del signe positiu (suficiència) i negatiu (insuficiència) de les taxes esmentades en els registres numèrics corresponents, respectivament, i els signes (+/-) identificatius de taxes d'estalvi d'operacions no financeres majors (+) o menors (-) que la taxa mitjana d'estalvi d'operacions no financeres del sistema.

L'observació d'aquestes dades ens informa sobre les diferències objectives que hi ha al si d'aquest col·lectiu i ens mostra la necessitat d'establir grups (clúster) d'institucions que permeten fer més explicatives les comparacions interinstitucionals. En aquest sentit, una primera aproximació ens vindria donada per la major o menor orientació productiva que les universitats manifesten cap a les activitats docents o investigadores. Les diferències que hi ha entre els valors de les universitats que ocupen les posicions extremes, vora 50 punts en docència i més de 84 en investigació, són un clar signe que els nivells d'eficiència són més equiparables en els àmbits funcionals que institucionals.

Estretint les afinitats productives, com succeeix en considerar les quatre universitats politècniques, els trets diferenciadors apareixen amb més intensitat. Així, tenim que les universitats politècniques, en menor mesura la Politècnica de Cartagena, ocupen posicions de rellevància en considerar l'eficiència investigadora i se situen en llocs de menor lideratge quant a l'eficiència per activitat i, fonamentalment, per resultats docents.

L'agregació i la comparació d'universitats generalistes de mida mitjana-gran, que foren creades fa molts anys, segles, i que en desenvolupen les activitats en un o més campus universitaris (localitats), ofereix trets diferenciats en els seus nivells d'eficiència institucional i funcional. Així, les universitats de Granada, Sevilla, Barcelona, València i Múrcia mostren nivells d'eficiència superiors que els que registren universitats amb multicampus de reduïda demanda com succeeix a les universitats de Saragossa, Oviedo, Salamanca, Valladolid i La Laguna, entre altres.

Els gràfics 7, 8 presenten, institucionalment, parells de valors que mostren els nivells d'eficiència en l'exercici de l'activitat i resultats docents, mentre que el gràfic 9 mostra l'eficiència investigadora de les universitats públiques presencials.

A la manera de corol·lari, per a concloure el relat de llums i ombres que en aquests últims anys han conformat el finançament universitari, i, particularment, el finançament de les universitats públiques presencials, podem destacar:

- El SUE mostra una debilitat relativa en la suficiència financera que el separa dels països del nostre entorn econòmic i dels compromisos assumits en el marc de l'Estratègia de Lisboa.
- La insuficiència financera és més evident en les fonts de caràcter privat, i cada vegada és més acusada la dependència dels recursos procedents dels pressupostos públics.
- La millora assolida en la suficiència financera és, en gran mesura, el resultat d'un creixement d'una oferta institucional d'ensenyaments universitaris que es mostra, en un estimable percentatge, sense la corresponent demanda social que el justifique i que propicia la presència d'importants borses d'ineficiència.
- Els augments registrades en el finançament universitari públic regionalment no han aconseguit reduir les diferències interinstitucionals que mostren nivells preocupants d'inequitat financera.
- Les universitats públiques presencials, com a col·lectiu institucional, es mostren internacionalment amb un estimable grau d'eficiència, atesa la quantitat de recursos que empren per a l'exercici de les seues activitats i la despesa que anualment registren en els pressupostos corresponents, tant en termes d'esforç nacional com de

recursos financers per usuari dels serveis docents. Les llacunes informatives, que provoca la gestió agregada de les diferents funcions productives, impedeixen precisar i quantificar la contribució que cada activitat realitza a la productivitat i competitivitat institucional.

- Nacionalment, les universitats públiques presencials ofereixen en els seus nivells d'eficiència una tendència prou homogènia, tot i que els registres que identifiquen cada organització ens informen sobre la presència d'uns comportaments productius que s'exerceixen amb diferents graus d'eficiència i que ens fan veure que és factible millorar la capacitat financera, no solament per la via d'incorporar més recursos, sinó, també, assignant i aplicant millor els recursos actualment compromesos amb aquestes institucions.
- Els mecanismes que s'han utilitzat per a finançar les universitats públiques presencials, encara que han millorat i incorporat objectivitat i certitud, es manifesten clarament deficientes per a incentivar l'eficiència productiva i assignativa de les institucions, i de les diferents unitats orgàniques que les conformen, atesa la insuficient consideració que tenen els resultats en la determinació estàtica i dinàmica del finançament públic institucional.

1.1.3. Perspectives per al finançament universitària

A la llum de les opinions recollides en informes nacionals i internacionals referides a la prioritat de la contenció pressupostària, no sembla que siga aquest el moment més adequat per a plantejar un programa de finançament que tinga com a principal objectiu, en l'horitzó temporal pròxim, incrementar els recursos financers del SUE fins a assolir les referències de les valls financeres dels sistemes universitaris amb què estem obligats a equiparar-nos. Així, almenys, ho va entendre la Comissió Mixta de Finançament que, seguint les directrius del Pla d'Austeritat 2010-2013, que aprovà el Govern d'Espanya el 29 de gener de 2010, va recollir en el Document de millora i... (pàgina 15), l'asseveració següent: “la perspectiva pressupostària en l'àmbit estatal per a les polítiques universitàries per al període 2010-2013 és d'estabilitat, sense increments nets i amb certes reduccions que no afectarien l'àmbit de les beques i ajudes a l'estudi”. Igual de restrictiu, o més, és l'escenari pressupostari de les diferents comunitats autònomes, per la qual cosa no

es pot esperar augments significatius en el finançament universitari procedent d'aquestes administracions”¹⁷.

Per contra, a les universitats, i, especialment, a les universitats públiques, se'ls demana des de diferents fòrums que siguin austeres. Austeritat que, en gran mesura, ha estat present en la majoria de les decisions de la despesa universitària, tot i que és necessari reconèixer que el rigor exigible a tota institució que gestiona recursos públics no sembla que presidira les decisions que han determinat una sobredimensió i saturació de serveis universitaris que des de la seua implantació es manifestaren excessius. Per tant, resulta més adequat conjugar austeritat amb eficiència que austeritat amb restricció per a abordar el finançament de les universitats públiques espanyoles.

Confirma aquesta visió la miriada de demandes que aposten perquè siga el coneixement la palanca capaç de garantir el benestar de la societat espanyola, i les universitats són les verdaderes protagonistes de la seua factibilitat. Tanmateix, cal proclamar amb rotunditat que els desitjos esdevenen realitat quan s'aposten pressupostàriament per la consecució. Si no és així, només queda esperar i confiar en els miracles.

El finançament destinat a l'exercici de les activitats universitàries de voler romandre Espanya en el club dels països que lideren el desenvolupament socioeconòmic ha de continuar la senda de creixement que ha registrat en l'última dècada, amb independència del que puguen fer els països que ocupen les posicions de lideratge. Frenar, tot i disposar d'una referència temporal, l'augment del finançament universitària té, a mitjà termini, conseqüències en la modernització del nostre teixit productiu i en l'ocupabilitat de la població activa espanyola.

Som conscients de la necessitat i urgència amb què els *mercats* ens apressen per a contenir la despesa pública, així com de les limitacions estructurals que els responsables dels pressupostos públics troben per a prioritzar unes polítiques de despesa sobre unes altres. No obstant això, entenem que hi ha marge per a millorar la suficiència financera de les universitats públiques, sense tensar els pressupostos públics, mitjançant

¹⁷ Les dades d'avanç dels pressupostos universitaris de l'any 2010 i les notícies que s'han conegut en el transcurs de l'any 2011, apunten clarament que les universitats públiques han vist minvades les transferències, en un principi les de capital, procedents de les administracions públiques autonòmiques per imports superiors a 500 milions d'euros sobre les quantitats liquidades l'any 2008.

l'aplicació decidida de dues actuacions. D'una banda, observant amb rigor l'especialització i adequació de les ofertes d'ensenyaments universitaris que manifesten redundàncies i excessos injustificats, amb què es propiciaria, en primera instància, una contenció de les despeses corrents i, posteriorment, un alliberament progressiu de recursos que permetrien millorar les disponibilitats financeres de les universitats. De l'altra, revisant l'alça l'aportació financera privada, almenys fins a assolir els índexs de participació que es registraven en l'estructura financera de les despeses corrents universitàries de l'any 1996. La implementació d'aquesta mitjana suposaria incorporar més de 550 milions d'euros al finançament universitari que, junt amb la penalització aplicable als preus públics de les segones, terceres i successives matrícules, permetria avançar en els tres eixos del finançament universitari: suficiència, eficiència i equitat.

Aquesta millora progressiva de la suficiència financera s'hauria de dirigir, fonamentalment, a potenciar les dotacions destinades a enfortir l'equitat de la despesa universitària mitjançant l'impuls de les beques salari i l'adequació de les beques de mobilitat per als estudiants que desitgen cursar ensenyaments que no ofereixen les universitats ubicades a les localitats on tenen fixada la residència familiar. La concreció d'aquestes mesures requeriria, si es mantenen els actuals canals d'assignació i gestió del finançament universitari, de la formalització d'acords de col·laboració financera entre les universitats, entitats responsables de la gestió de l'ingrés dels preus públics, i el Ministeri d'Educació, organisme que concedeix les beques i ajudes universitàries.

Quant a la participació del finançament privat en la despesa universitària, les universitats haurien de fixar directament i autònomament els preus públics de la primera, segona, tercera o successives matrícules aplicables als ensenyaments de grau i màster oficial en un percentatge del cost total de l'ensenyament seleccionat per estudiant que, en cap cas, podria superar el 15; 50 i 100 per 100 del cost total mitjà que establira per a cada modalitat d'ensenyaments el model de cost estàndard dels ensenyaments universitaris de les universitats públiques presencials d'Espanya. L'obligació de les universitats de fixar uns preus pels serveis docents, que estarien limitats per uns percentatges d'uns costes totals mitjans de referència de provisió eficient de l'ensenyament, tindria, a mitjà termini, conseqüències directes en les seues estructures productives en la mesura

que s'observaria la presència de bretxes entre els costos estàndards i els costos reals amb què opera cada institució. El finançament públic dels ensenyaments de grau i màster procedent dels pressupostos de les administracions autonòmiques quedaria fixada en el 85 per 100 del cost total mitjà de l'ensenyament que no cobriren els preus públics a pagar pels estudiants en la primera matrícula. Aquest finançament públic de caràcter incondicionat s'identificaria com a pagament per l'Administració pública dels serveis docents que específicament han proveït cada universitat, i aplicar els valors mitjans de les matrícules dels últims quatre/dos cursos acadèmics que han oferit ensenyaments de grau/màster, respectivament.

La quantitat d'aquest finançament per serveis docents universitaris conformaria l'anomenat finançament basal o estructural que les universitats ingressarien atenent la demanda real de cada ensenyament (no la capacitat instal·lada) i que aplicarien incondicionadament i autònomament. De manera complementària, les universitats poden millorar la suficiència financera atenent els resultats assolits i programats. Així, en la mesura que presentaren uns resultats acadèmics (taxes de rendiment, taxes de graduació i taxes d'abandó) que superaren, o, almenys, igualaren, les valors mitjans registrats pels ensenyaments universitaris regionalment i/o nacionalment, en veurien augmentat el finançament en un percentatge a determinar del finançament estructural. També, poden millorar el finançament per la via de la formalització de contractes programa en què s'acordarien una seguit d'objectius relacionats amb la qualitat universitària (pràctiques d'empresa; assessorament i orientació acadèmica; mobilitat internacional; ocupabilitat dels titulats universitaris; etc.) que segons el grau de compliment meritarien major o menor finançament.

L'esquema de finançament universitari que suscintament s'ha exposat està destinat a cobrir les necessitats del desenvolupament d'una oferta d'ensenyaments adaptats a les demandes socials i reuneix un conjunt de fortaleeses que el fa, en opinió nostra, idoni per a un temps cada vegada més exigent per al manteniment de les polítiques de despesa pública. Així, podem destacar que:

- Reforça la transparència inter i intrainstitucional en xifrar uns costos mitjans de referència de provisió dels serveis docents i en assignar recursos addicionals atenent els resultats acadèmics.

- Incentiva els estudiants a millorar-ne els rendiments acadèmics en establir penalitzacions rellevants en les repeticions de matrícula.
- Redueix la inequitat que implica la presència generalitzada de preus subvencionats i afavoreix l'accés als ensenyaments universitaris d'alumnes que familiarment manifesten uns elevats costos d'oportunitat.
- Desincentiva l'oferta d'ensenyaments universitaris de baixa demanda per la minva de finançament que la seua permanència suposa a les universitats. Igualment, incentiva l'eficiència en finançar, privadament i públicament, atenent uns costos totals de referència de provisió dels serveis docents per modalitat d'ensenyament.
- Propicia l'equitat financera institucional en establir unes referències de costos estàndards per provisió de serveis docents que convergeixen les dotacions del finançament estructural universitari.
- Motiva la competència inter i intrainstitucional en incorporar finançament públic per l'activitat exercida i els resultats assolits i no finançar els excessos de capacitat docent.
- Activa els mecanismes de coordinació i planificació inter i intrasistemes universitaris per a procurar reduir els excessos d'ofertes d'ensenyaments per les vies de la cooperació i de l'especialització institucional.

1.1.3.1. El finançament de l'activitat investigadora a la universitat espanyola

El marc normatiu, la distribució competencial de les funcions universitàries, l'autonomia institucional, la llibertat de càtedra del professor universitari, les acusacions de *mercantilisme* per als projectes que responen a demandes directes del teixit productiu, conformen algunes de les referències de què es poden argumentar per a avaluar l'exercici de l'activitat investigadora a la universitat espanyola en les dues últimes dècades. En aquest treball ens preocupa el finançament de la investigació i l'eficiència econòmica i social de la despesa universitària en investigació. És, per tant, des d'aquest enfocament com abordem les llums i ombres de la investigació universitària que, tret de destacades excepcions, la desenvolupa el col·lectiu de les universitats públiques.

Podem veure les llums en observar l'evolució tan favorable que registra el finançament universitari afectat al desenvolupament de les activitats investigadores que, per a l'any 2008 representa el 14,63 per 100 del total del finançament net de les universitats públiques presencials (vegeu quadre 14). Percentatge que, per a sis universitats públiques, arriba a assolir valors superiors al 20 per 100 del total dels recursos liquidats l'any 2008, i és la Universitat de Cantàbria amb el 25,44 per 100 la institució que lidera la participació del finançament procedent de la investigació en la quantitat total del finançament net corresponent. De la mateixa manera, cal ressenyar el comportament que s'observa en l'índex de participació dels diferents agents responsables del finançament de la investigació en l'àmbit de les universitats públiques on, si bé hi ha un predomini dels finançadors públics, l'evolució corresponent als anys 2002 a 2008 mostra una tendència amb inequívocs signes de creixement sostingut en els nivells de compromís dels agents privats en el global del finançament de la investigació que ha passat del 18,63 al 24,37 per 100, en els anys de referència.

Les ombres apareixen en considerar, d'una banda, les despeses estructurals que l'activitat investigadora ocasiona a les universitats i que no troben ubicació en les diferents partides pressupostàries que registren els ingressos directes de la investigació, i que han de ser atesos amb l'anomenat finançament incondicionat.

D'altra banda, l'afectació de més del 60 per 100 de la despesa directa corresponent a les activitats investigadores desenvolupades l'any 2008 destinades a retribuir el personal investigador (45,27%) i l'adquisició de material inventariable (15,95%), aguditza el problema enunciat, atesa la reduïda capacitat financera que des dels recursos específics de l'activitat investigadora es té per a poder atendre les necessitats derivades pel desenvolupament d'activitat en els àmbits del funcionament i manteniment d'instal·lacions i consumibles que, amb freqüència, es desplacen cap altres partides pressupostàries alienes a les dotacions directes d'investigació.

Aquest balanç concís de l'activitat investigadora a les universitats públiques té, al seu torn, un breu i rotund corol·lari, que quedà registrat

en l'informe de la Comissió de Finançament (abril de 2007)¹⁸: “la paradoxa és que les universitats més investigadores són les que més es descapitalitzen a causa de les despeses que indueix la investigació”.

És obvi que la solució a la penúria que provoca l'activitat investigadora en les finances universitàries no pot venir per la presència de barreres, financeres o d'un altre tipus, que intimiden les iniciatives que poden plantejar tant els grups d'investigació com la mateixa institució. Compartim les consideracions de la Comissió de les Comunitats Europees¹⁹ referides al fet que: “la investigació ha de continuar sent una tasca clau dels sistemes universitaris, però no necessàriament de totes les institucions”. Sembla, per tant, raonable establir pautes de finançament per a garantir l'exercici de l'activitat investigadora en els límits de les disponibilitats pressupostàries i de la rendibilitat social.

Acceptant aquestes premisses, podem establir un marc general del finançament públic de la investigació a les universitats. Així, un primer escaló de finançament estaria definit específicament en el context dels costos de referència dels serveis docents on un percentatge de la capacitat docent del professor doctor (un terç del total) queda reservat a l'exercici de les funcions investigadores. En aquest punt, la principal novetat a introduir, amb relació a les pautes que se segueixen a les universitats públiques, estaria relacionada amb l'establiment de processos d'avaluació que validaren el grau d'eficàcia que manifesten les diferents unitats departamentals en l'aplicació real del temps del seu professorat. Les diferències observables en les xifres que identifiquen l'exercici de les activitats investigadores a les universitats públiques presencials, com ara: índex de sexennis per professor doctor; producció científica per professor; ingressos econòmics per professor; etc.; són les proves més palmàries de la necessitat que hi ha de millorar els procediments seguits per les universitats en l'assignació funcional de tasques al professorat.

Un segon nivell de finançament institucional respondria directament a les despeses compromeses pel desenvolupament de les activitats investigadores que no disposen de finançament específic. Són aquestes despeses,

¹⁸ Consell de Coordinació Universitària (2007): *Financiación del Sistema Universitario Español*. Ministeri d'Educació i Ciència. Pàg. 22.

¹⁹ Comunicació de la Comissió al Consell i al Parlament Europeu (2006/208) de 10 de maig de 2006: *Complir l'agenda de modernització per a les universitats: educació, investigació i innovació* (pàg. 5).

que en l'actualitat apareixen comptabilitzats en les rúbriques pressupostàries de les despeses corrents i d'inversions materials de les universitats els que urgeix diferenciar dels que són específics de les activitats docents i els que requereixen la presència de dotacions financeres incondicionades que garantisquen la viabilitat pressupostària de les institucions. Ací, com en altres apartats, la gestió universitària té importants reptes a superar i, sens dubte, que l'aplicació de la comptabilitat de costos és determinant per a conèixer-ne la rellevància financera.

Tanmateix, sent necessari disposar d'informació objectiva i detallada que ens permeta xifrar les necessitats de finançament derivades d'activitats investigadores que es desenvolupen a banda, o per sobre, de les dotacions financeres específiques de projectes i/o contractes d'investigació, fet que planteja més incertesa és determinar l'agent responsable de subministrar aquests recursos. En principi, la responsabilitat competencial està residenciada a l'Administració central, tot i que pràcticament no hi ha partides pressupostàries que puguen donar adequada i complida resposta al conjunt d'aquestes despeses. Els pressupostos de l'Administració central preveuen dotacions que tenen caràcter finalista i condicionat al desenvolupament d'una determinada activitat o projecte, en què incorpora unes partides per a cobrir les despeses indirectes (*overheads*) que, amb freqüència, resulten notablement insuficients.

Aquesta situació, per la seua gravetat per a la solvència financera dels pressupostos universitaris i per la rèmora que suposa per al desenvolupament de la investigació universitària, l'ha assumit la Comissió Mixta de Finançament i s'ha plantejat, al Document de millora... (pàgina 78 i següents), una sèrie de propostes de finançament encaminades a la futura solució. El problema rau en el caràcter estructural de moltes d'aquestes despeses i en l'horitzó de restricció que s'ha plantejat per a la despesa pública que, molt probablement, porte a prioritzar els recursos entre les polítiques que ja preveuen els Pressupostos Generals de l'Estat, amb la qual cosa es reduïrien les possibilitats d'obrir noves polítiques de despesa pública.

Finalment, una tercera via de finançament està determinada per l'adjudicació de projectes i contractes a grups d'investigació per institucions, organitzacions i empreses públiques i privades que disposen d'un finançament específic per al desenvolupament de les activitats investigadores, i el resultat financer de la materialització, en molts casos, és deficitari.

Tanmateix, en aquest punt cal reconèixer la responsabilitat que tenen els gestors universitaris a registrar dèficits de finançament procedents de contractes d'investigació, on la universitat apareix com l'únic agent decisor per a fixar el percentatge de despeses indirectes que s'han d'imputar en la factura del treball d'investigació.

En definitiva, l'esquema de finançament de la investigació a la universitat ha de partir de l'acceptació que l'activitat investigadora és una tasca habitual que requereix una continuïtat de recursos per a poder realitzar-se amb eficàcia. La investigació no queda reservada a l'execució material d'un determinat projecte o contracte per un centre d'investigació concret al qual s'assigna uns recursos. En aquesta realitat és exigible que les universitats operen amb transparència, eficiència i compromís social, atès el caràcter majoritàriament públic del finançament rebut.

El finançament de les universitats públiques, tenint present l'experiència dels últims quinze anys i observant els comportaments dels països amb què el nostre sistema presenta un grau d'afinitat més alt, s'ha d'abordar, tal com s'ha exposat, de manera diferenciada per funcions: docència; investigació i innovació, i establir elements de referència que permeten objectivar les necessitats que demanen la prestació dels diferents serveis que calen preveure en cada funció. El predomini que es realitza de la funcionalitat de l'ensenyament per a la provisió general de recursos ha propiciat ineficiències i inequitats que han enfosquit els esforços públics realitzats per a millorar la certesa i la quantia del finançament universitari.

Amb caràcter general, i especialment en aquests moments de clara atonia econòmica, l'aposta pels serveis universitaris s'hauria de plantejar un model sostenible de finançament en què ha de quedar palès els esforços financers públics i privats que s'han de concretar en actuacions encaminades a augmentar els llindars actuals de suficiència, que s'haurien d'intensificar inversament i directament als nivells d'ineficiència relativa que registren en les seues pautes productives les institucions i els usuaris, respectivament.

La transparència i l'objectivitat han de presidir els processos de determinació i assignació dels recursos públics que, amb independència del seu caràcter incondicionat o condicionat, respondran a les necessitats reals de la societat, tant en l'aplicació com en la justificació. En aquest

sentit, el finançament públic ha d'operar com instrument capaç d'impulsar canvis en les conductes dels òrgans de govern universitari que prenen decisions que conformen les estructures productives i, en conseqüència, condicionen la capacitat financera de la institució. La consideració de l'activitat i dels resultats com a referències essencials per a xifrar l'esforç financer públic a les universitats, han de ser els paràmetres que traslladen els responsables institucionals al comportament pressupostari de les unitats operatives, centres, instituts, departaments i serveis, que conformen l'organigrama universitari.

El finançament privat a les universitats públiques presencials per als serveis docents, pel caràcter de bé preferent, no bé públic, de l'ensenyament universitari, hauria de respondre a principis d'eficiència i equitat aplicables al comportament acadèmic i a la capacitat financera de l'estudiant. En els serveis d'investigació el finançament privat s'hauria de comprometre amb relació directa a l'apropiació del resultat de l'activitat investigadora, i és responsabilitat dels òrgans universitaris, especialment dels responsables de la seua gestió, establir un detall precís dels costos directes i indirectes imputables a la prestació.

Finalment, no volem deixar d'apuntar les potencialitats que les universitats públiques poden trobar per a millorar i ampliar-ne les fonts de finançament en la mesura que la pràctica del *fundraising* o captació de fons, el mecenatge, el patrocini, la posada en valor dels immobilitzats, el cobrament de serveis universitaris d'índole no acadèmic²⁰ i, en definitiva, la presència de fonts de finançament que es manifestaran amb més o menys intensitat en la mesura que s'accepte i normalitze la utilització del màrqueting universitari com un instrument capaç de diferenciar i valorar les referències identificatives de cada institució. El refús que des de diferents fòrums universitaris es realitza a aquestes vies complementàries de finançament, que no podran mai desplaçar la primacia pública, pot ser interpretat com un desig per mantenir la universitat entotsolada als interessos del claustre acadèmic. És necessari evitar aquesta visió de la universitat, gens compatible amb la globalització dels sistemes universitaris, i evidenciar, en els moments de dació de comptes, l'abast real que

²⁰ En aquesta adreça caldria considerar serveis que presten les universitats a usuaris de les instal·lacions esportives i d'aparcament, entre altres, pels quals no se solen ingressar cap quantitat, quan la despesa anual del conjunt de les universitats públiques es pot estimar en vora els 70 milions d'euros.

en el finançament de les universitats públiques presencials estan tenint cadascun dels agents finançadors.

1.1.4. Referències bibliogràfiques

CONSELL D'UNIVERSITATS (2010): *Documento de mejora y seguimiento de las políticas de financiación de las universidades para promover la excelencia académica e incrementar el impacto socioeconómico del sistema universitario español.*

<http://www.educacion.gob.es/dctm/eu2015/documento-de-financiacion-26042010.pdf?documentId=0901e72b800d97ce>

GARRIDO YSERTE, R (Director) (2008): *El impacto económico de la Universidad de Jaén. Un análisis de demanda.* Servilab. Universitat d'Alcalá.

HERNÁNDEZ ARMENTEROS, J. i PÉREZ GARCÍA, J.A. (2010-a): *Crisis económica y financiación universitaria: Transparencia y buen gobierno en las universidades públicas españolas*, en *Responsabilidad social universitaria*, Marta de la Cuesta González i altres (Coordinadors); Ed. Netbiblo. La Corunya, p. 61-87.

HERNÁNDEZ ARMENTEROS, J. i PÉREZ GARCÍA, J.A. (2010-b): *Una visión dinámica de la financiación y los perfiles productivos del sistema universitario público presencial de España*, en *La Universidad Española en cifras. 2010.* Ed. CRUE. Jaén, p. 53-97.

HERNÁNDEZ ARMENTEROS, J. (2011): *Son eficientes las universidades públicas españolas". Las ineficiencias actuales de la Educación Superior.* Cátedra UNESCO de Gestión y Política Universitaria. Universitat Politècnica de Madrid; Madrid 30/11/2011.

HERNÁNDEZ ARMENTEROS, J. i PÉREZ GARCÍA, J.A. (2011_a): *Problemas de eficacia del sistema universitario español*, en *Informe CYD 2010: La contribución de las universidades españolas al desarrollo.* Ed. Fundación CYD. Barcelona, p. 121-132.

HERNÁNDEZ ARMENTEROS, J.; MORENO HERRERO, M^a. D; PÉREZ GARCÍA, J.A. i SÁNCHEZ CAMPILLO, J. (2011_b): *La financiación como instrumento de mejora de la eficacia de las universidades. Un enfoque regional* en Lucia NAVARRO (Coordinador): *Homenaje a la profesora M^a. Jesús San Segundo.* En premsa.

LUQUE MARTÍNEZ, T.; DEL BARRIO GARCÍA, S. i AGUAYO MORAL, J.M. (2009): *Estudio del impacto económico de la Universidad de Granada en su entorno*. Universitat de Granada.

MARTIN VALLESPÍN, E. (2009): *El papel de la financiación en el Proceso de Bolonia: un análisis de la suficiencia, eficacia y equidad de los modelos de financiación universitaria de Europa*. Presupuesto y Gasto Público. Núm. 55, p. 121-139.

PASTOR, J.M. i PÉREZ, F. (2009): *La contribución socioeconómica de las Universidades públicas valencianas*. Universitat de València.

SAN SEGUNDO, M^a. J. (2005): *Los resultados de la enseñanza y la eficiencia*. Economistas. Núm. 105, p.126-136.

TARRACH, R (Presidente)(2011): *Audacia para llegar lejos: Universidades fuertes para la España del mañana*. Informe de la Comissió d'Experts Internacionals de la UE 2015. 21 de setembre.

TELLO, M.E. (2010): *La universidad en el siglo XXI: retos e incertidumbres*, en *La Universidad. Una historia ilustrada*. Fernando Tejerina (Ed.). Banco Santander. Madrid. p. 295-359.

VÁZQUEZ, J.A. (2011): *Una financiación para el cambio universitario. La Cuestión Universitaria: Políticas universitarias para una nueva década*. Butlletí electrònic de la Càtedra UNESCO de Gestió i Política Universitaria. Universitat Politècnica de Madrid.

1.2. MESA DE TREBALL 1: Avaluació del rendiment després de la implantació de graus i postgraus

Els coordinadors d'aquesta mesa de treball foren Vidal Luis Mateos, Defensor Universitari de la Universitat d'Extremadura, i Carlos María Alcover, Defensor Universitari de la Universitat Rey Juan Carlos

1.2.1. Presentació

La posada en marxa de les noves titulacions emmarcades en l'espai europeu d'educació superior (EEES) ha originat importants canvis en les metodologies d'ensenyament, aprenentatge i avaluació. A més de la incorporació de múltiples i variades activitats d'aprenentatge, s'ha ampliat la diversitat de mètodes d'avaluació utilitzats i se n'ha incrementat la singularitat i contingència respecte als continguts específics de cada matèria i assignatura. Com a primeres conseqüències d'això s'ha reduït considerablement l'estandardització dels criteris i les metodologies d'avaluació, i se n'ha incrementat la particularitat i discrecionalitat, fet que conjuntament pot provocar la percepció dels estudiants d'una falta d'equitat més gran en el tracte, de dificultats per a valorar la verificació objectiva dels resultats d'aprenentatge, de vulnerabilitat per les decisions del professorat i d'una pèrdua de les garanties tradicionals incloses en els procediments de revisió i reclamació de les proves d'avaluació.

Amb relació a això, els defensors universitaris estem rebent nombroses consultes i reclamacions referides als processos d'avaluació dels estudiants i per això s'ha considerat que és interessant abordar aquest tema amb motiu de la XV Trobada Estatal de Defensors Universitaris.

L'esquema que s'hi segueix té tres parts. En la primera es presenten alguns casos concrets que s'han presentat a alguns defensors universitaris i que serveixen per a mostrar diversos aspectes dels problemes que sorgeixen amb l'avaluació.

Una segona part del document pretén oferir un marc en què situar aquests problemes. Finalment, la tercera part del document busca proposar uns possibles principis bàsics i medul·lars per a la discussió i debat en la mesa de treball, així com per a la posterior i eventual consideració com a pautes d'orientació en les intervencions dels defensors.

1.2.2. Partim de la realitat: els casos concrets

a. L'avaluació contínua: passar llista cada dia?

Una assignatura té establert en els seus criteris d'avaluació que el 40 % de la qualificació final deriva de l'avaluació contínua. Al seu torn, dins d'aquest 40 % de l'avaluació contínua, l'assistència a les classes representa el 20 %. El professor *passa llista* a classe cada dia per a controlar l'assistència i exigeix que, per a aprovar l'assignatura, l'estudiant haja assistit, almenys, al 80 % de les classes. Alguns estudiants repetidors o que simultaniegen estudis i treball tenen dificultats per a anar a classe amb regularitat i amb els criteris establerts pel professor no poden aprovar l'assignatura, per la qual cosa s'adrecen al defensor universitari.

b. L'avaluació contínua: es pot aprovar en convocatòria extraordinària?

Una assignatura preveu en els seus criteris d'avaluació que el 70 % de la qualificació final s'obté de l'avaluació contínua i el 30 % de l'examen final. El professor considera que cap de les activitats que constitueixen l'avaluació contínua és susceptible de recuperar-se en una convocatòria extraordinària, en què l'únic que es podria fer és un nou examen final. Un estudiant rep zero punts en l'epígraf d'avaluació contínua (per exemple, per haver faltat a més de dues sessions de pràctiques), es presenta a l'examen de la convocatòria extraordinària i obté un 7. Tanmateix, com que l'examen representa un 30 %, aquest 7 es converteix en un 2.1. Tot i que haguera obtingut un 10 en l'examen de la convocatòria extraordinària, la nota global no hauria passat de 3 punts i, per tant, amb aquests criteris d'avaluació no podria mai superar l'assignatura en una convocatòria extraordinària en no poder recuperar algunes de les activitats que constitueixen l'avaluació contínua.

c. Avaluació contínua: sí, però que aproven l'examen

Hi ha professors que han introduït en els seus criteris d'avaluació que una part de l'avaluació global està associada a activitats d'avaluació contínua. No obstant això, creuen que l'assignatura no s'ha de donar per aprovada tret que l'estudiant demostre en un examen escrit que *se sap* l'assignatura.

d. Una assignatura amb quatre professors: cal aprovar separatament amb cada professor?

Són freqüents les assignatures que estan assignades a diversos professors i cadascun s'encarrega d'una part de la dita assignatura. Tanmateix, per diversos motius, l'assignatura funciona *de facto* com diverses assignatures diferents i cada part té la seua avaluació i, amb freqüència, s'introdueix el requisit de tenir aprovada, per separat, cadascuna de les parts per a poder aprovar globalment l'assignatura. En algun cas encara més cridaner, cadascun dels professors planteja una prova teòrica i una altra d'exercicis pràctics i introdueix l'exigència d'aprovar tant la part teòrica com la part pràctica per a poder superar la *seua* part. Això pot portar que una assignatura amb quatre professors té vuit elements en l'avaluació, i cadascun té capacitat de *veto* a l'hora de considerar aprovada l'assignatura de forma global. Amb freqüència, la decisió que cadascun d'aquests elements tinguen per separat el caràcter de requisit per a superar l'assignatura, no respon a criteris didàctics, relacionats amb els continguts de l'assignatura o la naturalesa dels aprenentatges (de fet, deixarien de tenir el dit caràcter en el moment que l'assignatura estiguera impartida per un sol professor).

e. Una assignatura que té molts estudiants i diversos grups d'activitat a càrrec de distints professors: el mateix examen?

En titulacions amb molts estudiants és habitual que una assignatura tinga diferents grups d'activitat que, sovint, estan a càrrec de professors diferents. Cadascun d'aquests professors pot tenir la seua visió i criteris. Sembla lògic que s'incentive la coordinació entre els dits professors. Però, com de profunda ha de ser la coordinació entre ells?, s'ha d'exigir que l'examen dels diferents grups d'activitat siga el mateix?

Noteu que en un sistema d'avaluació contínua i final, ambdós tipus d'avaluació han d'estar interconnectades, de manera que en uniformar els exàmens finals es condiciona l'avaluació contínua de tots els grups. Atès que les decisions sobre l'avaluació contínua estan condicionades pel disseny dels mateixos processos d'ensenyament, l'establiment d'exàmens finals idèntics implica importants restriccions a la metodologia docent, que poden fins i tot no respectar la *llibertat de càtedra*.

f. El professor té el dret a avaluar els “seus” alumnes?

Per distints motius (jubilació, final de contracte, trasllat a una altra universitat) quan arriba el moment de les qualificacions finals el professor que inicià la docència no és el que està en aquells moments al davant de l'assignatura. Com es fa l'avaluació d'aquests estudiants?

Aquest problema es planteja, amb uns altres matisos, en assignatures amb diferents grups d'activitat a càrrec de distints professors: cada professor ha de ser el responsable d'avaluar els estudiants del *seu* grup? Alguns professors argüeixen que això és un dret que tenen.

g. Les competències transversals: totes les assignatures fan exposicions de treballs en grup?

En les memòries de verificació de les noves titulacions s'han introduït competències transversals com, per exemple, la capacitat de treball en grup, l'exposició pública, etc. Alguns estudiants es queixen al defensor que en totes les assignatures han de fer treballs i exposar-los i hi estan saturats.

Alguns professors confonen l'avaluació contínua amb passar llista cada dia i/o esgotar l'alumnat amb la realització de treballs en paper. Aquest últim tipus d'avaluació té una important repercussió en la dedicació no presencial de l'estudiant a l'assignatura, per la qual cosa s'hauria d'adequar explícitament en funció de la distribució ECTS en el pla d'estudis.

h. Fraus, comportaments no ètics, ús de mitjans il·lícits, “copiar”...

La picaresca és una actitud ben antiga a la universitat espanyola. L'aparició de nous instruments d'avaluació i l'avenç tecnològic fa que sorgisquen noves manifestacions d'aquest vell problema. Les mesures que s'adopten, en alguns casos, suposen que l'estudiant no té “res a perdre” si es troba en una situació que creu que no pot superar la prova d'avaluació i es qüestiona si utilitzar mitjans no ètics. Altres vegades els professors poden actuar per meres sospites o denúncies anònimes presentades amb posterioritat a un examen per suposats companys...

1.2.3. L'avaluació: algunes pinzellades

a. Diversitat *versus* uniformitat en l'EEES

Alguns dels canvis derivats de la implantació d'aquests nous ensenyaments estaven obligats pels compromisos europeus o per normatives

nacionals. Però molts altres canvis són fruit de decisions de cada universitat o, dins d'aquesta, de cada centre, titulació o professor. De fet el nou marc normatiu espanyol té una flexibilitat més alta i, per consegüent, dóna un marge superior a cada institució a l'hora d'establir-ne els perfils i, en conseqüència, dissenyar i implantar la seua oferta formativa. Això provoca que, gradualment, el marc normatiu de cada universitat siga més diferenciat de la resta i, en conseqüència, apareguen situacions singulars en cada universitat.

Una de les conseqüències d'aquest escenari on s'anima a la diferenciació de les universitats és la possibilitat que cada universitat establisca opcions pròpies en diverses qüestions com, per exemple:

I. Competències singulars pròpies de tots els titulats d'aquella universitat. Per exemple, moltes universitats hi han inclòs l'obligatorietat d'acreditar la competència en idiomes i TIC, fet que està originant problemes en la seua implantació.

II. Criteris globals relatiu a l'avaluació. S'ha estès la idea (potser no del tot certa) que l'EEES està associat a un sistema d'avaluació contínua. Per això han sigut diverses les universitats que han aprovat (en alguns casos dins de les seues normatives d'avaluació) criteris generals que estableixen, per exemple, el pes mínim que han de tenir les activitats d'avaluació contínua en la qualificació global de cada assignatura.

b. L'avaluació, un element coherent de la planificació docent

Fins a 2009, els documents oficials dels plans d'estudis a penes recollien una descripció breu dels ensenyaments en unes poques paraules. A partir d'ací cada professor elaborava el seu programa amb la millor voluntat i amb molt poques restriccions. Amb freqüència, a més, aquests programes es portaven a cap sense que hagueren de ser aprovats per cap instància. La coordinació dels ensenyaments d'un mateix curs o titulació es limitaven sovint a elaborar horaris i establir torns o grups. En titulacions amb molts estudiants, que tenien diversos grups per a una mateixa assignatura, no era rar que una mateixa assignatura tinguera programes diferents en els diferents grups i, més freqüent encara, s'assemblara poc el que s'impartia als uns o als altres estudiants.

Amb l'arribada dels nous graus hi pot haver un canvi significatiu en aquestes qüestions. D'entrada, els nous plans d'estudi en la seua memòria de verificació han d'incloure una informació molt més completa sobre les

assignatures que afecta no solament els continguts, sinó també les estratègies i metodologies d'ensenyament, aprenentatge i avaluació. En establir-se, d'antuvi, uns objectius per a cada titulació lògicament cada assignatura té sentit en la mesura que contribueix a aconseguir aquests objectius. Per això, en el desenvolupament dels estudis té sentit que hi haja procediments que assegurin que aquests objectius s'estan treballant. D'ací que la planificació de cada assignatura siga, d'ordinari, un poc més detallada que els antics programes, en incloure molta més informació. També per aquest motiu és probable que la majoria de les universitats hagen creat procediments perquè les planificacions de les assignatures (amb denominacions diverses com ara guies docents, plans docents, etc.) siguen aprovades per instàncies que tenen una visió global de la titulació i s'encarreguen de supervisar-ne el desenvolupament.

L'avaluació és un element essencial en les planificacions docents. I ha de ser coherent amb la resta d'elements que vertebran la planificació de l'assignatura: objectius, metodologia d'ensenyament i aprenentatge, distribució del temps de treball de l'estudiant, pla de treball de l'estudiant, etc. Aquesta coherència falla quan, per exemple, les competències o resultats d'aprenentatge que s'avaluen no són els que s'enuncien en la mateixa planificació docent o són solament alguns dels objectius d'aprenentatge els que realment es consideren en els instruments d'avaluació.

L'avaluació ha de ser, així mateix, coherent amb les indicacions contingudes en la memòria de verificació de la titulació i les possibles opcions globals que aquesta matèria puga haver adoptat la institució corresponent (centre, universitat...).

En aquest nou escenari sorgeixen nous conflictes que, en ocasions, poden arribar a presentar-se als defensors universitaris. A vegades són professors refractaris a canviar-ne els esquemes de funcionament tradicionals, en altres ocasions hi pot haver excessos clars en la supervisió o un encotillament excessiu de les universitats o centres. No poden col·lidir aquests nous condicionants amb la llibertat de càtedra?

També poden ser motiu de problemes els indicadors relatius a taxes d'èxit i semblants que s'han introduït en les memòries de verificació i que pot originar que alguns professors *se senten obligats* a elevar-ne les qualificacions.

c. Funció sumatòria, funció formativa i funció motivacional de l'avaluació

D'acord amb el que estableixen diversos autors²¹, cal considerar que l'avaluació que, tradicionalment, ha prevalgut en l'ensenyament universitari s'ha reduït en gran mesura a tasques de reproducció de coneixements al final del procés d'aprenentatge. Entre altres factors que expliquen aquesta carència, podríem destacar la massificació d'alumnes en algunes titulacions i, en general, la dificultat d'avaluar més enllà dels coneixements disciplinaris.

L'avaluació de l'aprenentatge dels estudiants ha d'assumir, per contra, dues funcions fonamentals.

D'una altra banda, és necessari valorar els resultats de l'aprenentatge de l'estudiant, amb relació als objectius que es plantejaven en la planificació docent de l'assignatura (funció sumatòria). Però els resultats de l'aprenentatge no són simplement una sèrie de coneixements, sinó que han d'incloure també competències disciplinàries i professionals. L'avaluació acredita, a més, que l'alumne ha invertit satisfactòriament un determinat nombre de crèdits (temps de treball) en el pla de treball de cada assignatura.

D'altra banda, seria desitjable recollir també informació sobre el procés d'aprenentatge, de manera que siga possible adequar l'ensenyament i l'ajuda a les necessitats de cada alumne (funció formativa), així com incentivar-ne l'esforç i la qualitat de l'aprenentatge. Per a això, és imprescindible que el professor incorpore a la seua pràctica diverses activitats d'avaluació contínua. Convé aclarir en aquest punt que l'avaluació contínua no significa avaluar contínuament; ni molt menys que la informació que es reculla s'ha de traduir sempre en una qualificació.

Finalment, cal adonar-se que l'avaluació té també una important funció motivacional en incentivar l'esforç i la qualitat de l'aprenentatge. És evident que el que no s'avalua, el que *no entra en l'examen* no es considera important. Quan un estudiant és conscient del seu progrés acadèmic rep una motivació addicional per a avançar i prosseguir en l'aprenentatge.

²¹ Vidal L. Mateos, Manuel Montanero et al. "Diseño e implantación de Títulos de Grado en el EEES". Ed. Narcea i Edicions UIB, 2008. ISBN: 978-84-277-1629-2

d. Raó de ser de l'avaluació contínua

Diversos estudis han constatat una dissonància entre els criteris implícits que els docents creuen aplicar i el que els alumnes universitaris manifesten trobar en els exàmens. Una avaluació de qualitat hauria de proporcionar informació vàlida i fiable, no solament als professors, sinó als mateixos alumnes sobre del grau de consecució dels objectius d'aprenentatge. Tradicionalment, molts professors universitaris han centrat l'avaluació a demandar de l'estudiant que demostre (sobre un *paper*) la suposada qualitat dels seus coneixements al final. No s'avaluava la realització de les activitats d'aprenentatge al llarg del pla de treball. Aquesta situació sol generar un alt grau d'incertesa: l'alumne es juga a vegades el resultat de la seua avaluació *a una carta*, la de l'examen final. També provoca un cert desaprofitament del valor formatiu i motivacional de l'avaluació. És notori que l'avaluació té un caràcter retroactiu, ja que condiona freqüentment les actituds i estratègies d'aprenentatge de l'alumnat. No podem pretendre, per exemple, que els alumnes facen un ingent esforç per comprendre què estudien, si l'avaluació se centra únicament en la quantitat d'informació que recorden. L'avaluació ha de tenir la funció d'incentivar, però també d'orientar l'esforç de l'estudiant.

Altres decisions relacionades amb aquesta qüestió que els professors han de reflexionar tenen a veure amb la possibilitat d'oferir activitats alternatives d'avaluació (particularment per a alumnes repetidors o en situacions especials); la conveniència que certes activitats d'avaluació contínua *eliminen* continguts o, per contra, *tanquen el pas* a la valoració d'altres posteriors o simultànies; la conveniència o no ha d'incloure activitats d'avaluació no-presencial, etc.

Tanmateix, com ja s'ha assenyalat, en la pràctica d'aquests anys cal constatar una interpretació equivocada de l'avaluació contínua:

- En creure que és una arma per a obligar els estudiants a anar a classe i, per això, passar llista cada dia.
- En establir que les activitats que constitueixen l'avaluació contínua no són, en cap cas, susceptibles de ser recuperades en convocatòries extraordinàries.

- Quan un professor *no se'n refia* i només entra a ponderar els resultats de l'avaluació contínua en la qualificació global quan l'estudiant ha aprovat el *clàssic* examen final.

e. Components essencials de l'avaluació

Un disseny reflexiu i sistemàtic de l'avaluació en la planificació docent d'una assignatura requereix considerar, almenys, tres components essencials: els criteris o indicadors per a valorar l'adquisició de coneixements i competències (criteris d'avaluació); la ponderació a l'hora de qualificar quantitativament el grau d'aprenentatge aconseguit per cada alumne (criteris de qualificació), i els moments, tasques i materials o proves per a obtenir la informació necessària (activitats d'avaluació).

Els criteris d'avaluació haurien de recollir indicadors, a partir dels quals els professors inferiran si els alumnes han aconseguit desenvolupar les competències que es pretenien i han assimilat els coneixements fonamentals. S'haurien de vincular als resultats esperats d'aprenentatge que es recullen en la planificació docent de l'assignatura. Són, per tant, la base per a planificar quin tipus d'informació es vol obtenir de tot allò que els alumnes suposadament han après i com es confeccionaran les proves d'avaluació.

Els criteris de qualificació constitueixen les decisions relatives a la ponderació del pes relatiu que es pretén donar als anteriors criteris d'avaluació, amb vista a traduir-los en la qualificació quantitativa final; d'ací que se solen representar com a percentatges. Així, el fet que s'establisquen un determinat nombre de criteris d'avaluació no vol dir lògicament que tots *valguen* igual per a la valoració global de l'aprenentatge de l'alumne. Tot professor hauria de fer una reflexió sobre el significat d'un aprovat en la seua assignatura. En tot cas, la planificació docent de cada assignatura hauria de recollir estratègies que assegurin que obtenir aquesta qualificació no significa simplement haver demostrat l'assimilació de la meitat dels continguts, ni molt menys respondre a la meitat de les preguntes d'un examen encertadament.

Per a facilitar-ne l'aplicació, seria desitjable que en la planificació docent de cada assignatura la informació sobre els criteris de qualificació es vinculara als criteris o a les activitats d'avaluació.

f. Diversos tipus d'activitats d'avaluació

Cal establir moltes classificacions de les activitats d'avaluació. En pot ser il·luminadora la següent:

- **Activitat d'avaluació sumatòria (recuperable):** activitat d'avaluació que es pot reproduir adequadament en una convocatòria oficial. Algunes universitats han establert pesos màxims o mínims amb caràcter general per a aquest tipus d'avaluació. Si el pes és superior al 50 % els estudiants podrien tenir dificultats, en determinades circumstàncies, per a aprovar l'assignatura en convocatòria extraordinària.
- **Activitats d'avaluació no recuperable:** activitat d'aprenentatge i avaluació que no es pot reproduir adequadament en una convocatòria oficial. També hi ha universitats que han establert pesos màxims o mínims per a aquest tipus d'activitats, per exemple amb l'objectiu d'impulsar l'avaluació contínua. No obstant això, cal ressenyar que no totes les activitats d'avaluació contínua tenen necessàriament el caràcter de no recuperables.
- **Activitats voluntàries:** activitat d'aprenentatge i/o avaluació que no computa en el càlcul de crèdits del pla de treball (pot fins i tot no aparèixer-hi), perquè no es considera realment necessària per a assolir els objectius de l'assignatura ni per a obtenir la màxima qualificació. El seu pes en la qualificació final suposa una bonificació.
- **Activitat requisit:** activitat en què és obligatori participar o obtenir un determinat resultat per a l'accés o la valoració d'una altra activitat.

1.2.4. Davant de l'actuació futura dels defensors universitaris: proposta d'orientacions d'actuació

L'última part d'aquest text pretén proposar per a la discussió, la reflexió i el debat una sèrie de qüestions clau que els defensors universitaris podrien tenir en compte com a orientacions a l'hora d'abordar els casos que se'ls plantegen relatius a l'avaluació:

a. Transparència

La transparència és un dels pilars bàsics en la construcció de l'EEES per a facilitar la mobilitat i la mútua confiança entre els diversos països i institucions que integren l'EEES.

De manera singular, la transparència s'hauria de donar pel que fa als processos d'avaluació, i vèncer les resistències que, en ocasions, presenten alguns professors o institucions. La transparència exigeix que les *regles de joc* han de ser conegudes per endavant (abans de formalitzar-se la matrícula), que els criteris d'avaluació i qualificació siguin precisos, expliciten el pes relatiu de cadascun dels instruments o activitats d'avaluació, el caràcter recuperable, voluntari o de requisit, si és el cas, de les diverses activitats i no continguin ambigüitats.

b. Les planificacions docents, incloent-hi els criteris d'avaluació i qualificació, han de ser aprovades per instàncies externes al professor

Fins a no fa molt de temps era freqüent que cada professor poguera establir per si mateix els criteris i instruments d'avaluació de les assignatures que impartia, sense que aquests hagueren de ser validats per cap instància externa al professor. Això ha originat excessos. Sembla sensat que els criteris d'avaluació i qualificació formen part de la planificació docent de cada assignatura i que aquesta, a més de poder ser informada o aprovada pel departament respectiu, siga també validada per alguna instància (comissió de qualitat, consell d'estudis, etc.) que tinga una visió global i una responsabilitat sobre el desenvolupament de la titulació.

c. Coordinació per al treball i avaluació de les competències transversals i les no vinculades unívocament a una disciplina

Les memòries de verificació de les titulacions preveuen diverses competències que no estan vinculades específicament a una assignatura: “el que és de tothom i no és de ningú”. Aquestes competències han de ser treballades i avaluades en el desenvolupament de la titulació, però no s'hauria de deixar a l'atzar. Per això, és imprescindible que hi haja una coordinació eficaç que assegure que totes les competències contingudes en les memòries de verificació són treballades i avaluades de manera harmònica i no per totes les assignatures.

d. Sistemes d'avaluació alternatius per a alumnes amb circumstàncies singulars

El perfil dels estudiants universitaris és cada dia més divers. Així succeeix amb l'edat dels estudiants, la dedicació als estudis (temps parcial en cada vegada més situacions), discapacitat, etc. Junt amb aquestes circumstàncies cal considerar la d'aquells estudiants que realitzen

segones o posteriors matrícules. Per això sorgeixen a vegades dificultats per a integrar-se en el sistema d'avaluació previst en alguna assignatura. Les planificacions docents de les assignatures haurien d'anar precedides d'una reflexió sobre els distints perfils d'estudiants que les cursen i, en conseqüència, seria desitjable que inclogueren sistemes d'avaluació alternatius.

e. Existència de normatives adaptades al nou escenari

Les universitats espanyoles s'han dotat amb el pas dels anys de normatives específiques per a regular diversos aspectes relatius a l'avaluació. Amb la posada en marxa dels ensenyaments de l'EEES apareixen nous aspectes que fan aconsellable la revisió i actualització d'aquestes normatives d'avaluació. De manera singular aquestes normatives han de recollir els aspectes relatius als procediments de revisió i reclamació de les qualificacions, que van molt més enllà de la nota d'examen final escrit.

f. Els alumnes són de la universitat, no del professor

Quan un estudiant realitza la matrícula es formalitza un compromís entre la universitat respectiva i l'estudiant. Qui ha de respondre d'aquest compromís és la universitat en qüestió. Per això, el dret i deure d'avaluar competeix a la universitat i és aquesta la que ha de prendre les decisions adequades en cada moment per a garantir una justa avaluació del rendiment dels estudiants. Singularment, això es veu més clar quan es produeixen absències o baixes de professors, però igualment seria sensat un sistema en què hi haguera professors aliens al professor *ordinari* que s'encarregara d'avaluar els estudiants. Per això, també, és qüestionable que els procediments d'avaluació siguin diferents per a una mateixa assignatura amb diversos grups d'activitat a càrrec de distints professors. En tot cas, han de ser decisions sospesades i acordades per les instàncies corresponents.

g. Davant de presumptes actuacions il·lícites dels estudiants en l'avaluació

En les situacions que s'aprecia l'ús de mitjans il·lícits pels estudiants en la realització de proves d'avaluació seria prudent considerar:

- Que s'ha de preservar la presumpció d'innocència dels estudiants.

- Que no s'haurien d'argumentar mers *indicis* com a justificació del judici sobre l'ús de mitjans il·lícits en un examen, sinó evidències (ja siga de fets flagrants o no).
- Que a l'hora de decidir sobre la naturalesa de les evidències s'han de tenir en compte factors com ara el tipus d'activitat d'avaluació (l'extensió de la resposta sol·licitada, l'existència o no de font d'informació literal, etc.), la repetició de preguntes o exàmens en distintes convocatòries, l'explicitesa de les normes de l'examen (si es poden utilitzar mitjans electrònics, es pot demanar res al company, es pot arribar tard a l'examen, etc.).
- Que la sanció per l'ús de mitjans il·lícits s'ha d'estendre més enllà del mer suspens en la convocatòria, de manera que l'estudiant té *alguna cosa a perdre* i no use aquests mitjans com una opció en què no arrisca res si no té possibilitats de superar l'avaluació per camins honestos.

h. Formació del professorat universitari

Des de fa bastants anys les universitats espanyoles han dedicat grans esforços a la formació del seu professorat. Sobre tot aquesta oferta formativa ha sigut especialment intensa des dels anys previs a la implantació dels nous ensenyaments de l'EEES. Tanmateix, continua sent necessari que les universitats dissenyen (i financen) cursos de formació adreçats al professorat per a l'adquisició de coneixements, metodologies i tècniques d'avaluació, així com que el professorat increment el seu grau de *reflexivitat* sobre la seua competència real per a avaluar i sobre la fiabilitat i validesa de les metodologies d'avaluació utilitzades. A vegades aquests assumptes susciten refús en certes persones, però al professorat se li *suposen* una sèrie de competències que, lamentablement, potser no sempre es posseeixen.

1.3. Mesa de treball 2, part primera: “La defensoria universitària com a òrgan necessari, molt més en temps de crisi”

Els coordinadors foren Argimiro Rojo Salgado, Defensor de la Universitat de Vigo, i Eduardo Gamero Casado, Defensor de la Universitat Pablo de Olavide, de Sevilla.

1.3.1. La institució del Defensor Universitari: naturalesa i funcions

1.3.1.1. L’origen de la institució

Cap a l’any 1713 el rei Carles XII de Suècia creà l’oficina del Procurador Suprem (Högste Ombudsman), la tasca fonamental del qual consistia a supervisar l’actuació del conjunt de l’Administració estatal des del punt de vista del compliment de la legalitat. Un segle més tard, la Constitució de 1809 d’aquell mateix país crea la figura del Justitieombudsman²², i l’independitza de la Corona i del Govern i el converteix en un delegat del parlament encarregat de vigilar l’observança de la legalitat pels servidors públics. Tenint en compte aquest singular precedent²³, nombrosos països adopten aquesta institució al llarg principalment del passat segle, i el propòsit principal és reforçar el sistema de protecció dels drets i llibertats fonamentals del ciutadà.

La idea de l’*ombudsman* arriba a Espanya com una conseqüència més del canvi democràtic²⁴, i s’incorpora al nostre sistema polític a través de la Constitució de 1978, i amb la denominació de Defensor del Pueblo²⁵; una

²² La paraula sueca “ombud” es refereix a una persona que actua de portaveu o representant d’una altra.

²³ Ateses les limitacions d’aquesta exposició no és possible fer esment a uns altres precedents històrics d’aquesta institució, com és el cas del Defensor civitatis o també del Tribú de la plebs a la Roma republicana amb funcions tan importants com ara l’*auxilium* i la *intercessio*, i en què destacaren com a tribuns els germans Graco (Tiberi i Cai). En tot cas, l’existència d’aquests precedents demostren que estem davant d’una constant històrica i, per consegüent, davant d’una necessitat sentida i reconeguda al llarg del temps favorable a aquesta funció.

²⁴ Es pot afirmar que de la mateixa manera que sense democràcia resulta impensable aquesta institució, també és veritat que sense aquesta institució la qualitat democràtica resulta seriosament afectada en privar-li d’un instrument clau quant a valedor i garant del conjunt de drets i interessos legítims del ciutadà.

²⁵ Probablement la denominació de Defensor del Pueblo, i per comparació a altres (l’Ombudsman suec, noruec o danès, el Médiateur francès, el Provedor de Justícia portuguès, el Commissioner britànic, el Volksanwaltschaft austríac o el Difensore

figura que també té al nostre país algun precedent, com és el cas del Justicia Mayor d'Aragó o del Síndic de Greuges. Amb la finalitat principal d'extraure al màxim totes les potencialitats garantistes inherents a aquesta institució, a poc a poc es creen uns altres *ombudsman* d'àmbit i competència tant autonòmica com local i sectorial. S'aconsegueix així reforçar –i per la via de la proximitat i l'especialització– els mecanismes de defensa i protecció respecte a la vigència de l'Estat de dret consagrat en el nostre ordenament constitucional. No hauríem d'oblidar-nos tampoc, i dins d'aquest procés expansiu d'implantació sectorial i multi-nivell de la institució, del Defensor del Poble Europeu, creat mitjançant el Tractat de Maastricht (1991) i la funció principal del qual és garantir els drets inherents al mateix concepte de ciutadania europea.

En aquest context, i a l'empara de la Llei de Reforma Universitària de 1983, apareix la figura del Defensor Universitari, una institució que després de l'aprovació de la Llei Orgànica d'Universitats de 2001 es converteix en obligatòria per a totes les universitats espanyoles, incloent-hi les privades. Després de la Universitat de Barcelona, que és la primera a implantar-la amb la denominació de Síndic de Greuges, la resta de les universitats van incorporant en l'estructura organitzativa la figura del Defensor Universitari (DU). Ara per ara, només algunes universitats (la majoria privades) no han creat la dita institució.

1.3.2. Naturalesa i funcions: una institució singular

El Defensor Universitari és un comissionat dels diferents òrgans universitaris, en uns casos del Claustre i en uns altres del Consell Social o fins i tot dels consells de Govern, que té com a principal funció, i d'acord amb la disposició addicional catorzena de la LOU, “vetlar pel respecte als drets i llibertats dels professors, estudiants i personal d'administració i serveis, per les actuacions dels diferents òrgans i serveis universitaris”. Es tracta, doncs, d'una institució de caràcter intern encarregada de la defensa dels drets i interessos legítims de tots els membres integrants de la comunitat universitària. Precisament, per tractar-se d'un òrgan intern, els drets a protegir han de ser preferentment els que estan relacionats amb la vida universitària, això sí, molts

Cívico italià, que existeix només regionalment), resulte de les més eufòniques, cridaneres i atraients per al ciutadà, especialment quan aquest té aquesta percepció de dependència funcional i desempara amb la totpoderosa Administració.

d'aquests inspirats en els mateixos drets fonamentals del nostre ordenament constitucional.

En l'exercici de les seues funcions el DU gaudeix de completa autonomia i independència de criteri, sense subjectar-se a cap mandat imperatiu, i a més és titular de les prerrogatives d'inviolabilitat i immunitat. Això significa que al Defensor no se li poden dirigir instruccions de cap autoritat acadèmica, ni tampoc no pot ser expedientat ni sancionat per les opinions que formula o pels actes que realitza en l'exercici de les competències pròpies del seu càrrec durant el seu mandat. D'altra banda, tots els òrgans de govern i tots els membres de la comunitat universitària tenen el deure de col·laborar amb el DU en l'exercici de les seues funcions, i no se li pot negar tampoc l'accés a cap expedient o documentació relacionats amb l'objecte de la investigació.

El DU no és incompatible ni suplanta uns altres òrgans o instàncies tant internes com externes a la Universitat, més prompte complementa i potencia el funcionament del sistema en conjunt a través de la seua aportació específica i especialitzada. Una aportació que es porta a cap escoltant, mitjançant amb diplomàcia, subministrant i rebent informació, obrint opcions, enviant solucions i propostes a les persones i òrgans afectats. Una aportació caracteritzada, a més, per la visibilitat, accessibilitat i immediatesa, per l'agilitat i rapidesa, per la gratuïtat i transparència, per la imparcialitat i la confidencialitat, pel respecte i la delicadesa, i sense renunciar tampoc a la fermesa i determinació. Com afirma Enrique Múgica en referència a la funció del Defensor del Pueblo, es tracta sobretot d'una labor d'últim terme i d'incitació, "d'incitació perquè cadascun es comporte com deu o, fins i tot, millor del que deu".

Més que entrebancar l'activitat administrativa constitueix un factor d'impuls i millora a l'hora d'aconseguir una Administració més justa i eficaç. Investiga com funcionen els òrgans administratius, els administradors, els funcionaris en les seues relacions amb els administrats a fi de detectar retards, silencis, arbitrietats, irregularitats o mala fe. Recull informes o dictàmens (a l'Assessoria Jurídica o uns altres òrgans consultius) sobre els assumptes que ho requereixen per a la bona marxa de la investigació. En alguns casos és necessari, a més, personar-se en determinats centres, dependències o escenaris a fi de comprovar, examinar documentació o contactar amb persones. Ha de tenir molta cura del caràcter reservat, confidencial i secret de les seues actuacions i

investigacions, fet que significa que ningú més que els interessats no s'han d'assabentar de la queixa o reclamació, ni ningú no pot exercir cap represàlia per la queixa presentada.

Finalment, i a fi d'aclarir-ne la naturalesa i funcions, i desmuntar així mals entesos i percepcions errònies, convé precisar que el Defensor Universitari no és:

- Un jutge o magistrat que, a través de les seues sentències, decideix quina de les parts és innocent o culpable, quina té raó i quina no.
- Un Tribunal de Justícia que jutja conductes, dicta sentències i imparteix justícia.
- Un advocat d'ofici gratuït i únic per a atendre tots els casos que es plantegen.
- Tampoc no és una gestoria dedicada a tenir cura, promoure o activar assumptes o interessos aliens.
- No té funció sancionadora (no és òrgan jurisdiccional ni disciplinari, ni té poder executiu).
- La seua funció fonamental és supervisar, comprovar i inspeccionar el funcionament de l'administració universitària, i fer que es complisca la normativa i es respecten els drets i els interessos legítims de les persones.
- Finalment, i de manera clara i concloent, cal deixar clar que no som una instància inquisitorial, persecutòria i emprenyadora. El nostre únic objectiu és solucionar problemes, gestionar conflictes, garantir el respecte a les regles de joc, proposar millores; i d'aquesta manera contribuir al bon funcionament de les nostres universitats.

1.3.3. El Defensor Universitari: un factor de bona governança

Sens dubte, aquesta institució està destinada a contribuir decisivament a la bona governança i al bon funcionament del sistema en conjunt, a la consecució dels propis objectius i finalitats de la institució universitària, i no solament mitjançant les consultes diàries, entrevistes, gestions personals, actuacions de mediació o conciliació, resolució d'expedients, etc., i tot això en resposta tant a les queixes o reclamacions presentades com a les peticions de mediació. A més d'aquestes actuacions portades a

cap a instàncies de part, el DU disposa també d'un ampli poder d'iniciativa (actuacions d'ofici), i que exerceix a través de recomanacions i informes (incloent-hi l'informe anual que ha de presentar a l'òrgan universitari de qui depèn), en què bàsicament s'assenyalen els problemes i punts febles detectats, se suggereixen solucions i es proposen pautes i valors democràtics (com ara el respecte a les regles de joc, la responsabilitat, l'argumentació, la disposició favorable al diàleg i la cerca de l'acord...) que han d'informar el conjunt de relacions entre els distints actors que conformen la comunitat universitària.

Lluny de ser un òrgan decoratiu i irrellevant, està destinat a complir una funció fonamental amb vista al bon funcionament general de la comunitat universitària, i s'erigeix en aquesta singular magistratura d'opinió; en aquesta instància possibilitadora de trobades i diàlegs, constructora de consensos i avinences, no imposant sinó buscant sempre elements que permeten l'acord i la conciliació, en fer-hi ús de la seua *autoritas*, prestigi i poder de persuasió. Un òrgan, a més, altament eficient si en comparem les prestacions amb el cost i l'impacte pressupostari, que bé es pot considerar insignificant²⁶.

El conflicte²⁷ és inherent a la naturalesa humana i constitueix una conseqüència ineluctable de la vida en societat, per la qual cosa sempre constituirà un ingredient més de la nostra convivència en grup. El fet de viure en societats cada vegada més plurals, complexes i altament dinàmiques, i en el context d'un món cada vegada més globalitzat i interdependent, i incapaç de controlar les turbulències originades per la crisi economicofinancera profunda (amb greus repercussions socials), ens fa pensar que el conflicte lluny de disminuir anirà a més. A tot això caldrà afegir el fet que el ciutadà s'està mostrant cada vegada més reivindicatiu i exigent respecte a la vigència i satisfacció dels seus drets i interessos legítims. Cada vegada s'és menys tolerant amb la injustícia, l'empastrada o la desconsideració. De la resignació i indiferència s'està passant a la reivindicació i a la denúncia; i pot que a això no siga aliè

²⁶ En el cas de la Universitat de Vigo, sens dubte molt semblant a la resta d'universitats espanyoles, el cost del DU representa en l'actual exercici el 0,015% del pressupost total de la Universitat. Considere que aquesta dada és rellevant a l'hora de fonamentar l'argumentació de fons d'aquesta mesa de treball.

²⁷ Del llatí "conflictum", derivat del verb "confligere", que té el significat de xocar. En aquest sentit, conflicte és sinònim de xoc, enfrontament, antagonisme i desacord.

proclames com ara les de Stephane Hessel fent una crida a la indignació, a la contestació i a la reacció.

Atenent aquests fonaments resulta congruent que s'instauren òrgans i instàncies especialitzats de supervisió i mediació, com és el cas del DU. Hem d'estar preparats per a gestionar adequadament aquest nou i turbulent escenari, fet que significa potenciar aquestes instàncies facilitadores de trobades i diàlegs, constructores de consensos; agents singulars de la *deconflicció* (De Bono), ço és, una espècie de desactivadors del conflicte. Instàncies encarregades de recordar-nos que sempre hi han aspectes susceptibles de negociació i que la dinàmica social pot ser alguna cosa més que un joc de suma zero (pur conflicte); instàncies, en fi, capaces també de descobrir en el conflicte i la confrontació un factor de canvi, innovació i transformació social²⁸.

En el context d'una societat colpejada, desprotegida, desenganyada, desorientada, crispada i descoratjada, és necessari que instàncies com aquesta aporten serenitat, confiança, empatia, fiabilitat, ajuda, concòrdia, reconciliació, justícia, humanisme i racionalitat. Si, tant de bo fórem capaços d'impregnar les nostres actuacions diàries d'una dosi adequada d'humanisme, racionalitat i justícia. A nosaltres, els defensors, ens correspon contribuir perquè tot això siga possible, i exercir la nostra funció de manera justa, oportuna, útil i eficaç, i no abdicar mai de l'ètica, la raó i el coneixement.

1.3.4. La funció d'estudi i innovació de les defensories universitàries

Atenent la circumstància que aquest òrgan té el seu àmbit d'actuació en l'escenari universitari, hauria d'incorporar un plus de creativitat, innovació i excel·lència a la seua tasca. Dit d'una altra manera: les defensories universitàries no s'haurien de limitar a la mera gestió del conflicte sinó que s'haurien d'esdevenir també laboratoris, centres d'estudi o *think tanks* respecte de la funció de l'*ombudsman* en totes les manifestacions i categories, així com dels conceptes clau (conflicte, consens, valors

²⁸ En efecte, i d'acord amb les consideracions fetes per L. Coser, seria aconsellable no quedar-nos únicament amb l'aspecte negatiu del conflicte, i ser capaços també de descobrir-hi un fet social amb aquesta funció *positiva* generadora del canvi i innovació social. Per a això convindria tenir en compte també que el conflicte difícilment es pot evitar, ja que les relacions socials no són per naturalesa harmonioses ni tampoc el que causa el conflicte és *per se* un inadaplat.

democràtics, governança, mediació, negociació, arbitratge...) que ens permeten entendre i manejar millor les nostres societats i buscar sense descans aquesta síntesi necessària entre conflicte i acord, consens i dissens.

En la nostra doble funció de defensors i personal docent i investigador²⁹ universitaris hauríem d'aprofundir en aspectes que tant identifiquen i singularitzen la defensoria, fet que al seu torn ens permetria anar descobrint a poc a poc totes les tasques i respostes que se'n desprenen. Així, i a la manera de suggeriment, per què no comencem a debatre sobre aspectes com aquests:

- 1) Es pot tractar d'una institució i mecanisme de garanties, si de cas l'exercici del nostre càrrec no ens exigeix i emplaça a estar arriscadament compromesos amb la Constitució i la resta de normes del nostre ordenament jurídic, amb la democràcia i els drets i llibertats de les persones, amb la seua dignitat, amb les seues necessitats, i també amb els seus desigs i propostes de millora?
- 2) En segon lloc, i partint de la premissa que les sinergies, això és, la voluntat de fer les coses junts, constitueixen un requisit de bona governança, per què, i en l'exercici de la nostra funció, no esdevinem un factor cardinal de bona governança i contribuïm a millorar la confiança, la comunicació, la col·laboració i la coordinació entre els distints òrgans i actors que integrem el sistema institucional de la universitat? Som vasos comunicants i interdependents d'un mateix sistema, no compartiments estancs.
- 3) Sent cert que les nostres actuacions comprenen tots els membres de la comunitat universitària, no és menys cert que convé tenir en compte que la figura d'*ombudsman*, del síndic de greuges, del tribú de la plebs, sempre s'ocupà molt especialment d'aquells que, per la seua posició, els resulta més difícil fer-ne sentir la veu, o no poden alçar-la suficientment per a ser escoltada? Trairíem la inconfusible i peculiaríssima naturalesa del defensor si no actuàrem en coherència amb aquest tret seu tan tipificador?

²⁹ Tret de comptades excepcions, la quasi totalitat dels defensors, així com els seus adjunts i col·laboradors, formen part de la comunitat universitària.

4) Sent una de les nostres funcions més característiques la mediació, la intervenció (etimològicament “venir entre”) entre les parts enfrontades, la formulació de propostes de solució a les persones i òrgans afectats, per què no aprofundim més en el concepte i les tècniques de mediació? Per què no avancem en la idea que tota mediació constitueix un procés de negociació que implica la participació d'un tercer, que no és una de les parts implicades, i que ha de ser neutral i abstenir-se de fer judicis ni prendre decisions vinculants per a les parts? Per què no progressem en la idea que el mediador és un facilitador, que usa la persuasió, la fiabilitat i el prestigi, i que contribueix a millorar la comunicació entre les parts a fi d'involucrar-les en el procés de negociació³⁰?

5) Constatant estadísticament, any rere any i informe rere informe, que el nombre de casos més alt plantejats a la Defensoria Universitària (reclamacions, queixes, consultes...) són de l'àmbit de l'alumnat, per què no tractem de potenciar –via especialització, per exemple– l'atenció a l'estudiant i ens comprometem a portar a cap serveis d'informació, consell i assistència en els casos i temes rellevants en l'àmbit universitari (normativa i administració acadèmica, titulacions, matrícula, beques, protocol d'exàmens, criteris i procediments d'avaluació, assetjament, eixides professionals...), i cooperar amb els representants estudiantils, elaborar estudis i informes i organitzar actes per a informar i intercanviar coneixements amb altres organitzacions i institucions que s'ocupen de temes amb interès per a l'alumne³¹?

³⁰ Segons Hubert Touzard, la mediació, junt amb la negociació i l'arbitratge, constitueixen els tres modes de solució del conflicte. Ara bé, la mediació, i a diferència dels altres dos procediments, consisteix específicament en la negociació portada a cap entre les parts en conflicte, i en presència d'una tercera part neutral, el paper de la qual consisteix a facilitar la cerca d'una solució. El mediador no té cap poder per a imposar una solució a les parts contendents, i actua bàsicament com a catalitzador.

³¹ El cas austríac hi pot resultar il·lustratiu, ja que fa palès la importància que en aquell país s'atorga a l'alumnat universitari en optar en la recent Llei federal de protecció de qualitat universitària (29.07.11) per un model de Defensoria Universitària (Ombudsstelle) exclusivament per a estudiants, amb funcions únicament d'informació i servei i no de control o supervisió.

Bibliografia

Aradillas, Antonio: *Todo sobre el Defensor del Pueblo*, Plaza&Janes, Barcelona, 1985

Brunet Icart, I. i Belzunegui Eraso, A.: “El conflicto social”, en A. Lucas Martín *Estructura social: la realidad de las sociedades avanzadas*, Pearson Educación, Madrid, 2006, p.:441-462.

Espada Recarey, L.: *El Defensor de la institución universitaria*, Consell Social/Universitat de Vigo, 2004.

Rowat, Donal C.: *El ombudsman*, F.C.E., Mèxic, 1998.

Viñas Otero, Antonio: *Instituciones políticas y sociales de la Roma antigua*, Iustel, Madrid, 2010.

1.4. Mesa de treball 2, segona part: La defensoria universitària com a òrgan necessari, molt més en temps de crisi

Ponent Eduardo Gamero Casado, Defensor Universitari, Universitat Pablo de Olavide, de Sevilla

SUMARIO

1. La Defensoria Universitària, una figura insubstituïble.
 - 1.1. Per la naturalesa de la seua funció.
 - 1.2. Pel caràcter asimètric de les relacions en què intervé.
 - 1.3. Per la garantia de confidencialitat.
 - 1.4. Per la tipologia d'alguns dels assumptes que se li confien: en especial, els expedients d'assetjament
2. La Defensoria Universitària, un òrgan necessari.
3. La Defensoria Universitària, una institució barata.
4. La Defensoria Universitària, un instrument d'estalvi de costos.

En els apartats precedents d'aquest document s'ha posat en relleu per què la Defensoria Universitària és una institució diferent. A partir d'aquest moment ens centrem a exposar per quina raó també és una institució imprescindible, la perduració de la qual no constitueix una mera conveniència, sinó que presenta una innegable utilitat; fins i tot, o més encara, en temps de crisi.

1.4.1. La Defensoria Universitària, una figura insubstituïble

La defensoria universitària té encomanades unes funcions que no poden ser assumides per cap altre òrgan administratiu. Aquesta imprescindibilitat de la institució deriva de tota una bateria de circumstàncies i elements diferents, estretament entremesclats, que revelen alhora la peculiaritat i la insubstituïbilitat de la figura. A la vista de la seua configuració institucional, la Defensoria Universitària es presenta com un mecanisme alternatiu de resolució de disputes (ADR), però no resulta equiparable a cap altre d'aquests mecanismes, per diferents raons. Per consegüent, en el cas que la Defensoria Universitària desapareguera,

molts dels assumptes que s'hi sotmeten no tindrien un mecanisme de resolució.

1.4.1.1. Per la naturalesa de la seua funció

El caràcter indefectible de la Defensoria procedeix, en primer lloc, de la mateixa configuració institucional de la institució, erigida en una instància independent, no sotmesa a cap mandat imperatiu, a diferència del que succeeix amb la resta de l'administració universitària, conformada com un conjunt jeràrquic d'òrgans vertebrat mitjançant una estructura piramidal. Aquesta peculiaríssima i qualitativa diferència permet que els judicis emanats de la defensoria no estiguen influenciats o condicionats per les directrius jeràrquiques de cap superior, fet que indubtablement li imbueix, alhora, de millors aptituds per al diagnòstic. En efecte, l'observació dels problemes per un tercer aliè i imparcial permet efectuar judicis més encertats, no contaminats per la visió unilateral de cap de les parts, fet que contribueix a trobar solucions desproveïdes de qualsevol tipus de condicionament o peatge. Però alhora li atribueix una particular autoritat o poder de convicció.

En aquest mateix context, la Defensoria és un òrgan irremplaçable per la mateixa naturalesa del poder exercit, que radica en l'*auctoritas* moral de la institució i no en la força executiva de les seues decisions, cosa que obliga al Defensor, al seu torn, a desplegar un especial esforç de persuasió que inevitablement s'ha de fonamentar en l'estudi detallat de tots els elements confluents en un conflicte, i en l'articulació de solucions viables i operatives (llegiu realistes), que contribuïsquen a resoldre'l.

1.4.1.2. Pel caràcter asimètric de les relacions en què intervé

La comunitat universitària presenta unes peculiaritats antropològiques indubtables. El tret més característic que tradicionalment la marca és el corporativisme de cada sector, al qual s'associa un fort component jeràrquic intern o innat de cadascun. Hi ha escales molt marcades en els tres sectors de la comunitat universitària, i especialment en el professorat. Però a més, la interactuació de persones de diferents sectors depara unes relacions completament asimètriques.

La intervenció de la defensoria universitària és un factor que reequilibra aquesta asimetria i permet tramitar els conflictes en un escenari molt més asèptic, en què és desitjable aplicar una certa profilaxi per a evitar que les

solucions no estiguen condicionades o contaminades per la posició que cada part ocupa en la seua respectiva escala o en la institució en general, sinó que les respostes que s'articulen siguen estrictament les que reclama el problema. Aquesta circumstància és un factor determinant a l'hora que les persones s'animen finalment a presentar-ne l'escrit de queixa i a portar un assumpte endavant. Les configuracions institucionals que repercuteixen molt pressió sobre el recurrent, i el mantenen en una posició de dependència o d'inferioritat, no contribueixen precisament a estimular la presentació de queixes i reclamacions.

Quan una persona observa que el marc de la defensoria universitària permet reequilibrar la relació pot superar més fàcilment la reticència a reclamar. Importa dir tot això perquè el sistema de queixes és un important instrument de depuració d'errors, disfuncions i problemes de funcionament. Cada expedient representa una oportunitat de millora per a la universitat en conjunt, ja que a més d'atendre l'interès específic del reclamant, la seua acció pot contribuir així mateix a millorar el conjunt del sistema.

1.4.1.3. Per la garantia de confidencialitat

Un element associat a l'exposició anterior és la garantia de confidencialitat que constitueix un tret característic de les defensories universitàries. Encara persisteix en amplis col·lectius, i en particular en el sector d'estudiants, una clara prevenció a l'hora de presentar queixes pel temor a patir represàlies. Desgraciadament, tenim antecedents que avalen aquest temor. El fet que el procediment de tramitació de les queixes garantisca la confidencialitat del reclamant no dilueix completament aquesta prevenció, però contribueix a minorar-la.

I, en el mateix sentit que s'apuntà en l'apartat precedent, quan no s'arriba a substanciar una queixa (en aquest cas pel temor que en fer-ho se suporten conseqüències), això pot suposar que un problema queda sense resoldre.

Importa recordar que el reclamant no és anònim, sinó confidencial: les queixes han d'estar subscrietes per una persona de la comunitat universitària, i en cas contrari no són admissibles. Però una vegada verificada la identitat del reclamant, aquesta resta confidencial al llarg de la tramitació de l'assumpte, sempre que la seua naturalesa ho permeta (si presenta la

queixa contra la denegació d'una ajuda, o sol·licita un canvi d'expedient, és inevitable revelar-ne la identitat).

1.4.1.4. Per la tipologia d'alguns dels assumptes que se li confien: en especial, els expedients d'assetjament

En alguns tipus d'assumptes, el perfil conferit a la Defensoria Universitària revela més que en altres el caràcter inajornable; i en aquest grup d'assumptes destaca com cap altre el problema de l'assetjament. En efecte, tot i que la Defensoria Universitària no siga el lloc idoni per a tramitar íntegrament els expedients d'assetjament, si és en molts casos el primer pas (l'únic primer pas possible) per a afrontar els problemes d'assetjament.

En efecte, l'assetjament es descriu entre altres coses per la pretensió de destruir la integritat emocional de la persona assetjada, d'anul·lar-la i blocar-li qualsevol capacitat de reacció. Això suposa que el primer problema que ha d'afrontar la persona assetjada és enfrontar-se a l'assetjador, el qual sistemàticament ha pretès deixar-la exhausta i neutralitzar-ne la capacitat de resposta. La sola perspectiva d'encarar un procés públic en què es ventilen les conductes i s'ha de mantenir l'acusació pot resultar insuportable per a la persona afectada.

En aquest escenari, l'existència d'una institució neutral, que vela pel respecte dels drets i l'actuació de la qual és confidencial, pot ser l'únic primer pas possible per a moltes persones, que troben sota l'empara i el consell de la Defensoria el valor suficient per a promoure l'expedient d'assetjament a la instància oportuna.

1.4.2. La Defensoria Universitària, un òrgan necessari

La Defensoria Universitària, tot i que troba l'origen en la institució de l'Ombudsperson, reté unes característiques pròpies que en revelen la utilitat específica, sense que les funcions que exerceix no poden tampoc ser assumides pels síndics de greuge genèrics. Aquesta percepció ha portat a propiciar-ne la creació en una gran varietat de sistemes universitaris, entre els quals es poden esmentar Alemanya, Àustria, Bèlgica, França, Itàlia, Mèxic, Països Baixos, el Perú, el Regne Unit, Suècia i Suïssa.

Però la dada més reveladora és la imposició preceptiva de la seua existència en alguns sistemes universitaris. Això determina que la Defensoria Universitària tinga actualment la naturalesa d'òrgan necessari, fet que no és una causa (que actualment n'hi haja), sinó és una conseqüència adoptada pel legislador a la vista de la utilitat d'aquesta figura, una vegada que es comprovaren els beneficis que n'aportava l'existència.

Espanya va ser pionera en aquesta percepció, en preveure la disposició addicional 14 de la Llei Orgànica 6/2001, d'Universitats, la preceptiva existència d'una Defensoria Universitària en totes les universitats espanyoles.

La seua existència està sent cada vegada més apreciada en l'escenari internacional, on progressivament es va imposant com a òrgan necessari: és el cas de l'Independent Adjudicator britànic o del Studierendenanwalt austríac.

Tot i que totes aquestes figures disposen de trets específics (també en els ordenaments que en proclamen el caràcter necessari), l'estudi comparat de totes aquestes institucions en revela que els trets comuns essencials i peculiars (en la mesura que no poden ser atribuïts a cap altra figura o institució), són la confidencialitat, la independència i el profund coneixement de la universitat (Hans Eppenberger, Defensor de la Universitat de Zuric).

1.4.3. La Defensoria Universitària, una institució econòmica

A l'hora de mostrar la utilitat que implica que té una determinada figura o institució, convé no perdre de vista el cost que en comporta el funcionament, molt més en un escenari de crisi econòmica que està conduït a l'aplicació de mesures de reducció de la despesa pública. En aquest context s'evidencia la necessitat d'aplicar retallades i mesures de contenció on resulte possible, però preservant la pervivència dels òrgans que exerceixen tasques irremplaçables i amb un cost moderat. A l'efecte de realitzar un càlcul suficientment afinat d'aquestes magnituds, es cursà una consulta a través de la CEDU al conjunt de defensories universitàries, a les quals s'agraeix la col·laboració. Es formularen les preguntes següents:

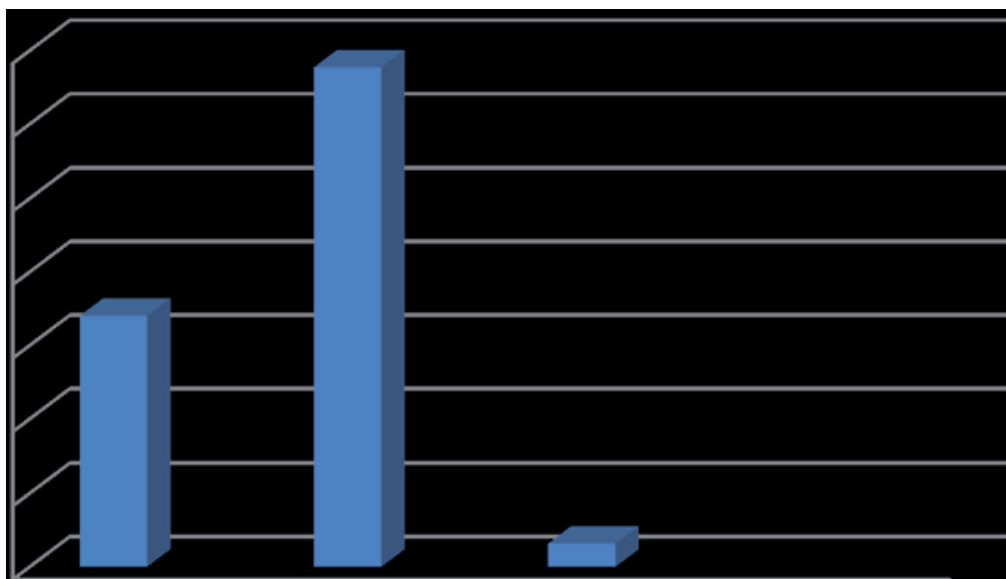
- Nre. d'expedients tramitats durant el passat curs acadèmic.
- Pressupost anual de l'Oficina.

- Pressupost anual de la Universitat.
- Nre. d'efectius de PAS.

Han contestat 30 defensories universitàries, les respostes de les quals consten en un document annex. Les dades més significatives que se'n poden extraure són les següents:

- El cost mitjà per expedient del conjunt de les defensories universitàries és de 62'93 euros.
- El pressupost anual mitjà de les defensories universitàries és de 10.180,95 euros.
- El percentatge d'aquesta partida en el conjunt dels pressupostos de la universitat representa com a mitjana el 0'006 %.

Aquestes xifres contrasten ostensiblement amb les mitjanes de cost per expedient que presenten altres figures d'Ombudsperson, i en particular, amb el Defensor del Pueblo espanyol, que ofereix un cost mitjà de 680 euros per expedient; i amb les figures anàlogues creades per tretze comunitats autònomes, el cost mitjà per expedient de les quals és de 1.354 euros (Font: Estudi comparatiu disponible a: <http://www.abc.es/20110306/espana/abci-defensores-pueblo-201103060016.html>). La figura reflecteix amb claredat el contrast.

S'observa, per tant, que la Defensoria Universitària é deu vegades més barata que el Defensor del Pueblo, i quasi vint vegades més barata que les defensories autonòmiques. En la realització d'aquest càlcul per les defensories universitàries no s'ha inclòs la despesa de personal, a causa de la dificultat que suposa individualitzar aquest ítem en l'estructura de despeses, en no venir generalment reflectit en l'orgànica com a despesa pròpia de la Defensoria. Però s'han de tenir presents dues circumstàncies: la primera, que, com revela la taula annexa, les defensories universitàries tenen generalment un sol lloc de treball. I, altra, que no totes les intervencions de les defensories universitàries queden reflectides estadísticament, ja que un percentatge molt elevat de la seua activitat es dirigeix a resoldre dubtes i consultes informals de la comunitat universitària, sense arribar a registrar-se com a expedient pròpiament dit. Si considerem que el cost del lloc de treball és de 24.000 euros, la mitjana per expedient acreixeria 102 euros, i s'elevaria a un total de 165 euros de mitjana. Es tracta, per tant, d'una xifra encara molt inferior a les d'altres comissionats, i això, s'insisteix, sense amitjanar les intervencions que no queden registrades, ja que en aquest cas el cost mitjà es reduiria considerablement.

1.4.4. La defensoria universitària, un instrument d'estalvi de costos

En aquest moment resulta també oportú ressenyar una sèrie d'elements que evidencien que la Defensoria Universitària no solament és una institució que suposa una despesa molt continguda, sinó que a més, les seues intervencions representen sovint un estalvi de costos, en la mesura que promouen un grau més gran d'eficàcia en el funcionament de l'Administració; entenent aquesta principalment en el vessant d'eficiència, tal com fa el pensament jurídic contemporani (Parejo, Vaquer): ço és, no solament com l'estalvi dels costos de les actuacions que es realitzen, sinó també com l'obtenció de la màxima rendibilitat dels recursos disponibles.

En tot cas, pel que fa a aquest aspecte, els beneficis de la Defensoria no resulten fàcilment quantificables i es comporten més prompte com a intangibles, a pesar de la seua evident concurrència. Interessa destacar que la mateixa LOU percep aquest matís, en disposar (DA 14) que les intervencions de la defensoria universitària es troben "sempre dirigides cap a la millora de la qualitat universitària en tots els àmbits": es tracta d'una directriu orientadora de l'actuació de la Defensoria Universitària, consubstancial a la seua funció i no merament accessòria, que constitueix un clar matís

diferencial respecte del que és propi d'altres institucions anàlogues, en què preval el vessant de tutela de drets.

D'altra banda, les tasques que exerceix la Defensoria Universitària redueixen la litigiositat, a millorar els canals d'informació de què disposen les persones integrants de la comunitat universitària. Sobretot, en demanar en molts casos un estudi independent de l'assumpte que trasllada a l'interessat més informació i li fa entendre les raons de la decisió adoptada, i evitar que arribe a presentar recursos o reclamacions.

Però al mateix temps, els procediments de mediació que permeten resoldre greus conflictes interpersonals també milloren l'eficiència, ja que aquestes conflictes suposen una greu pèrdua de productivitat i plantegen tensions i bloqueig altament disfuncionals. Així, una mediació que permeta reconstruir les relacions en un col·lectiu concret no solament millora el clima de treball en el dit col·lectiu i li permet incrementar-ne la productivitat, sinó que alhora acaba estratègies prèvies de discussions en òrgans col·legiats, impugnacions d'acords, i tota una altra sèrie d'actituds que empitjoren l'eficàcia de l'organització.

1.4.5. Proposta de conclusions de la mesa de treball 2

1. La Defensoria Universitària és un òrgan irremplaçable, tant pel caràcter peculiaríssim de la seua configuració institucional, com pel tipus d'assumptes que li confien. En el cas que no hi haguera cap altre òrgan o institució universitària podria exercir les funcions que li encomanen.

2. La Defensoria Universitària, tot i que troba l'origen en la institució de l'Ombudsperson, reté unes característiques pròpies que en revelen la utilitat específica, sense que les tasques que exerceix no puguin tampoc ser assumides pels síndics de greuges genèrics. De tal manera que l'existència està sent cada vegada més apreciada en l'escenari internacional, on progressivament s'imposen com a òrgan necessari: és el cas de l'Independent Adjudicator britànic o del Studierendenanwalt austríac. Espanya va ser pionera en aquesta percepció, en preveure la disposició addicional 14 de la Llei Orgànica 7/2001, d'Universitats, la preceptiva existència d'una Defensoria Universitària en totes les universitats espanyoles. Això determina que la Defensoria Universitària tinga actualment la naturalesa d'òrgan necessari, fet que no és una causa (que actualment estiga aquesta figura), sinó més prompte al contrari: és la conseqüència adoptada pel legislador a la vista de la utilitat d'aquesta

figura, una vegada que es comprovaren els beneficis que n'aportava l'existència.

D'altra banda, les defensories universitàries són òrgans barats:

- Perquè els seus pressupostos són molt moderats, que representen una part insignificant del total de la universitat (mitjana d'un 0'006 %).
- Perquè el cost mitjà de cada expedient és molt reduït, i clarament inferior al que ofereixen altres institucions anàlegs: així, el cost mitjà per expedient en el Defensor del Pueblo és de 680 euros; la mitjana del cost per expedient de les 13 defensories autonòmiques existents és de 1354 euros; i la mitjana de les defensories universitàries és de 63 euros (165 euros si s'afegeixen costos de personal). Per tant, la Defensoria Universitària és 10 vegades més barata que el Defensor del Pueblo, i quasi vint vegades més barata que els síndics de greuge autonòmics.
- Perquè a més dels expedients expressament comptabilitzats per a calcular aquesta mitjana, la Defensoria Universitària exerceix labors d'informació i assistència no explicitades en les seues estadístiques o informes anuals, i la quantificació dels quals encara depararia unes xifres més favorables.

4. Per a concloure, les defensories universitàries també contribueixen a l'eficiència de l'activitat universitària, fet que es tradueix freqüentment en un estalvi dels costos, o si més no, una optimització dels recursos disponibles, tenint en compte que la LOU orienta la intervenció de la Defensoria Universitària a la millora de la qualitat en tots els àmbits. De vegades, aquesta aportació es tradueix en fets o xifres concrets, i en uns altres casos constitueix un intangible molt difícil de quantificar, però no per això menys evident: per exemple, la reducció de la litigiositat en rebre l'assumpte la deguda atenció en aquesta instància, o l'increment de la productivitat derivat de la resolució dels conflictes interpersonals que la llastraven.

1.5. Conclusions de la Mesa de Treball 2: La defensoria universitària com a òrgan necessari, molt més en temps de crisi i de canvis

Coordinadors: Eduardo Gamero Casado i Argimiro Rojo Salgado.

a. La Defensoria Universitària és un òrgan irremplaçable, tant pel caràcter peculiaríssim de la seua configuració institucional, com pel tipus d'assumptes que se li confien.

- Per la configuració institucional, a causa de:
 - la independència i l'autonomia, en no estar-ne les intervencions sotmeses a cap mandat imperatiu;
 - la confidencialitat en la tramitació dels assumptes;
 - l'equilibri o simetria que aconseguix entre les parts en conflicte a l'hora de proposar i suggerir les solucions als assumptes, i
 - perquè totes les intervencions s'han d'orientar a la millora de la qualitat.
- Pel tipus d'assumptes o funcions que exerceix amb motiu de la defensa dels drets i les llibertats de totes les persones de la comunitat universitària, assumptes i funcions que són de tres classes:
 - la supervisió del funcionament de tota la universitat;
 - labors de mediació (resolució de conflictes interpersonals);
 - la funció de proposta i la participació consegüent en la gestió del canvi.

En definitiva, en el cas que la Defensoria Universitària no existira, cap altre òrgan o institució, universitària o no, podria exercir les funcions que li encomanen.

b. La Defensoria Universitària, tot i que troba l'origen en la institució de l'Ombudsperson, **reté unes característiques pròpies que en revelen la utilitat específica**, sense que les tasques que exerceix no puguin tampoc ser assumides pels síndics de greuge genèrics. De manera que

l'existència cada vegada s'aprecia més en l'escenari internacional, on progressivament s'imposa com a òrgan necessari: és el cas de l'Independent Adjudicator britànic o del Studierendenanwalt austríac. Espanya va ser pionera en aquesta percepció, en preveure la disposició addicional 14 de la Llei Orgànica 7/2001, d'Universitats, la preceptiva existència d'una Defensoria Universitària en totes les universitats espanyoles. Això determina que la Defensoria Universitària tinga actualment la naturalesa d'òrgan necessari, fet que no és una causa (que actualment h haja aquesta figura), sinó més prompte al contrari: és la conseqüència adoptada pel legislador a la vista de la utilitat d'aquesta figura, una vegada que es comprovaren els beneficis que n'aportava l'existència.

c. La Defensoria Universitària és molt més necessària en temps de crisi i en temps de canvis, ja que l'experiència mostra que els reajustaments organitzatius, normatius i de tota mena a què condueixen provoquen grans conflictes. La Defensoria Universitària ha funcionat en aquests períodes com un òrgan idoni per a resoldre els conflictes derivats d'aquests processos, i contribuir a superar els desafiaments que representen.

d. Les defensories universitàries són òrgans de baix cost:

- Perquè els seus pressupostos són molt moderats i representen una part insignificant del total de la universitat (mitjana d'un 0'006 %).
- Perquè el cost mitjà de cada expedient és molt reduït, i clarament inferior al que ofereixen altres institucions anàlogues: així, el cost mitjà per expedient en el Defensor del Pueblo és de 680 eros; la mitjana del cost per expedient de les tretze defensories autonòmiques existents és de 1.354 euros³².
- Perquè a més dels expedients expressament comptabilitzats per a calcular aquesta mitjana, la Defensoria Universitària exerceix labors d'informació i assistència no explicitades en les seues estadístiques o informes anuals, i la quantificació dels quals no depararia tampoc unes xifres més favorables. La mitjana de les defensories universitàries és de 63 euros (165 euros si s'afegeixen costos de personal). Per tant, la Defensoria Universitària és deu vegades més econòmica

³² Totes dues dades s'han obtingut en l'adreça següent: <http://www.abc.es/20110306/espana/abci-defensores-pueblo-201103060016.html> (última visita: 10/09/2012).

que el Defensor del Pueblo, i quasi vint vegades més econòmica que els síndics de greuge autonòmics.

e. La Defensoria Universitària també contribueix a l'eficiència de l'activitat universitària, fet que es tradueix freqüentment en un estalvi dels costos, o si més no, una optimització dels recursos disponibles, tenint en compte que la LOU orienta la intervenció de la Defensoria Universitària a la millora de la qualitat en tots els àmbits. De vegades aquesta aportació es tradueix en fets o xifres concrets, i en altres casos constitueix un intangible molt difícil de quantificar, però no per això menys evident: per exemple, la reducció del nombre de processos judicials en rebre l'assumpte l'atenció deguda en aquesta instància, o l'increment de la productivitat derivat de la resolució dels conflictes interpersonals que la llastraven.

f. La Defensoria Universitària requereix uns mínims mitjans i recursos materials. Les universitats han de garantir la suficiència d'aquests mitjans. Actualment, els pressupostos de les universitats preveuen partides específiques que atenen aquesta necessitat. El seu abast en el total és, com a mitjana, un 0'006 % dels pressupostos de la universitat, fet que representa un cost mitjà ínfim per cada membre de la comunitat universitària.

g. Per a concloure, a fi d'optimitzar el rendiment de la institució i incrementar-ne la utilitat convé potenciar-ne la integració i visibilitat: per exemple, incorporant una intervenció de la Defensoria Universitària en les jornades de benvinguda als nous estudiants, integrar-la d'alguna manera en el sistema de gestió de la qualitat, reconèixer-li específicament un lloc en l'ordenació protocol·lària de la universitat, i facilitar-ne l'accessibilitat en el portal de la universitat, etc.

1.6. Conclusions de la mesa de treball 3: Anàlisi dels canvis legislatius que afecten la universitat

Es treballà sobre el Reial Decret Llei 14/2012, de 20 d'abril, i el Reial Decret 1000/2012, de 29 de juny, en entendre que són les dues mesures legals que més afecten l'entorn universitari.

- Reial Decret Llei 14/2012, de 20 d'abril: Article 6.1 que afegeix un nou paràgraf a l'article 7 de la LOU que versa sobre la creació, supressió o modificació de centres i estructures i titulacions. Aquesta Mesa de Treball núm. 3 considera que l'autonomia universitària es pot veure compromesa en funció de com es desenvolupen i apliquen els criteris que decideixen quins centres es poden veure afectats.
- Quant al règim de dedicació del professorat, l'article 68 de la Llei Orgànica 6/2001, de 21 de desembre, referent al règim de dedicació del professorat queda modificat amb un enunciat en què la càrrega d'activitat docent del professorat pot variar en funció de l'activitat investigadora reconeguda de conformitat amb el Decret 1086/1989, de 28 d'agost, sobre retribucions del professorat universitari.

L'aplicació d'aquesta norma en el marc de l'espai europeu d'educació superior comporta dificultats que s'han de fer paleses:

- 1) L'atomització dels ensenyaments implica que per a impartir 32 crèdits pugui ser necessari participar en la docència d'un elevat nombre de matèries.
- 2) L'increment de la ràtio professor/estudiant derivada de les dites mesures suposa que un docent s'ha de fer càrrec d'un gran nombre d'alumnes que impossibilita el desenvolupament de les metodologies pròpies de Bolonya.

La Mesa defèn que els criteris d'adjudicació de càrrega docent resulten insuficients i han de ser inclosos uns altres indicadors que eliminin distorsions, sobre els quals els defensors han d'estar especialment vigilants.

Finalment, es considera que aquesta norma trenca la lògica igualitària de la dedicació docent del professorat universitari fins ara realitzada. D'altra banda, podria atemptar contra el principi de

seguretat jurídica i el dret a la negociació col·lectiva de les modificacions en les condicions laborals.

- Finalment, amb relació als preus públics (art. 5.2 que modifica l'apartat b) de l'article 81.3 de la LOU i el Reial Decret 1000/2012, de 29 de juny, pel qual s'estableixen els llindars de renda i patrimoni familiar i les quanties de les beques i ajudes a l'estudi del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport, per al curs 2012-2013 i es modifica parcialment el Reial Decret 1721/2007, de 21 de desembre, pel qual s'estableix el règim de les beques i ajudes a l'estudi personalitzades, la Mesa ha arribat a les conclusions següents:

- 1) Sembla altament inoportuna l'elevació dels preus públics, almenys en la primera matrícula, tenint en compte la situació de crisi econòmica actual, més encara quan no es complementa amb un sistema de beques que garantisca les possibilitats d'accés i permanència als estudis universitaris i evitar el risc d'exclusió social. Igualment, constitueix un error no considerar que en temps de crisi la principal via d'eixida és la inversió en educació. Cal destacar que no va ser negociat amb els representants dels alumnes i podria atemptar contra el principi de seguretat jurídica.
- 2) D'altra banda, recomanem distingir beques d'excel·lència de beques d'igualtat d'oportunitats. En aquestes últimes, que suposen el marc general de beques de l'Estat, els criteris d'exigència per a l'adjudicació han d'assegurar que els alumnes amb menor poder adquisitiu poden continuar cursant estudis universitaris. En conseqüència, el criteri de l'adjudicació i el manteniment s'ha d'ajustar a la mitjana acadèmica de la titulació.

CAPÍTOL 2

SELECCIÓ CLASSIFICADA D'EXPEDIENTS I CONSULTES D'ALUMNES

SECCIÓ 2.1. ALUMNES: NORMES DE PERMANÈNCIA

C-97-2012 (05-09-2012)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Alumna de primer curs en * que ha incomplert els articles 4 i 5 de les Normes de Permanència i només ha aprovat 9 crèdits. L'alumna no ha pogut sol·licitar en línia la permanència ni acostar-se a la seua escola per estar treballant sense contracte ** com a cuidadora interna d'una persona major i no va saber tampoc amb qui comunicar-se.

A primeries de juliol de 2012 va parlar amb el cap d'Estudis, que li aconsellà que presentara una instància al rector, ja que coneix la situació de l'alumna.

L'alumna presentà una instància a l'endemà al Servei d'Alumnat i demanà mediació a l'Oficina del Defensor, on se li va aconsellar que demanara al cap d'Estudis un escrit adreçat a l'Àrea d'Alumnat, Rendiment i Avaluació Curricular.

A principi de setembre va tornar l'alumna a l'Oficina del Defensor i va indicar que acabava de presentar per registre l'escrit que li indicaren, però que havia recollit la resposta de la vicerectora de final d'agost on no s'accedia a la seua petició que li permeteren matricular-se en * i s'hi indicava que podia presentar un recurs d'alçada al rector.

C-100-2012 (06-09-2012)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Alumne de * que és un dels afectats per l'extinció del pla d'estudis de l'any 99 i que anaren a sol·licitar la mediació del Defensor a mitjan juliol de 2012.

L'alumne, a més d'estar afectat per la mateixa problemàtica que els seus companys de pla d'estudis, presentà una instància a final de juliol en què

explicava que li quedava una assignatura pendent d'examen al setembre i que si la superava compliria els requisits que s'havien establert.

En els primers dies de setembre l'alumne va realitzar l'examen de l'assignatura que li quedava pendent. Si l'aprojava ja complirà el requisit dels 60 crèdits i podria realitzar-ne la matrícula en la data prevista i no tenia seguretat que el professor traguera les notes abans d'aquesta data.

A la Secretaria de la seua escola li han recomanat que no es matricule i quan el professor pose la nota que presente una instància en què sol·licita acollir-se a la convocatòria extraordinària de gener.

Va demanar orientació a l'Oficina del Defensor i li aconsellaren que es matriculara el dia que li correspon de tot allò que puga i que presente una instància a la vicerectora d'Alumnat i Extensió Universitària en què sol·licite que es tinguen en compte la nota quan el professor la publique.

A primeries d'octubre des de l'Oficina del Defensor cridaren l'alumne i ens va dir que el professor li ha enviat un correu que li deia que en l'examen havia obtingut un 6 i que pertocava fer la diligència en l'acta corresponent, però que l'assignatura encara eixia suspesa i que encara no li havien contestat a la seua instància.

L'alumne envià un correu al professor i als pocs dies li va aparèixer la nota en l'acta. En complir tots els requisits, presentà una instància a la seua escola en què sol·licitava l'ampliació de la matrícula corresponent a la seua nova situació.

C-102-2012 (10-09-2012)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Un professor de la Comissió Acadèmica i d'Avaluació de l'Escola * explicà que durant un temps ha intentat per via administrativa fer més consistent l'actual normativa de progrés i permanència.

Va a l'Oficina del Defensor per un cas del qual coneix l'actuació que s'ha de realitzar (eivar-lo a la CAT, després a la Comissió de Qualitat,...). Està convençut que quan s'haja resolt l'alumne l'hauran deportat al seu país natal, i es consuma un drama real, per un simple matís en el text d'una llei.

Aporta dades que aquest matís genera discrepància en una part important de la comunitat universitària i proposa un canvi senzill que faria el text

de llei més coherent i que consisteix a copiar l'apartat b) de les disposicions addicionals tercera i transitòria segona, en el punt 2 de l'article 16. El professor indica que amb aquest canvi la relació entre el nombre de crèdits aprovats en el primer any i el nombre de crèdits dels quals li permeten matricular-se en el segon any tindria menys salts dràstics. Explicà, a més, que amb l'actual normativa es genera un salt de 23 crèdits.

El cas concret que urgeix ajudar és el d'un alumne amb 40,5 crèdits aprovats en primer curs, que aprovà tot el quadrimestre A d'aquell curs. Amb l'actual normativa ha d'estar sense cursar cap assignatura durant un quadrimestre, mentre que uns altres companys amb el mateix nombre de crèdits aprovats, però amb assignatures suspeses en el quadrimestre A, estan cursant les assignatures pendents del quadrimestre A i tenen la possibilitat que se'ls permetera una ampliació de matrícula per al quadrimestre B de segons curss.

L'alumne en qüestió és extracomunitari, està desocupat i no pot estudiar. La seua família realitza un gran esforç econòmic i si torna al seu país per a originar un cost tan elevat perdrà el visat, que només es concedeix si la seua permanència és contínua.

El professor exposa que ha realitzat algunes gestions amb alguns professors i que en alguns casos li han indicat que estarien disposats afegir una diligència d'acta perquè l'alumne poguera cursar automàticament assignatures de segon, en el cas que la Universitat els indicara que això seria l'única solució possible per a aquest alumne.

A l'Oficina del Defensor se li indica que es traslladarà el problema a l'Àrea d'Alumnat, Rendiment i Avaluació Curricular, des d'on s'indica que l'alumne ha de presentar instància "documentada" en què explique la gravetat del seu cas i que se n'iniciarà l'estudi immediat.

C-110-2012 (25-09-2012)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Alumna de * que està cursant primer curs per segon any i que no es pot matricular de cap assignatura de segon curs per haver aprovat menys de 42 crèdits en el primer any.

Les assignatures que li queden pendents de primer curs són quasi totes del segon quadrimestre. Per tant, tot i que en el quadrimestre A aprobe tot

el possible (sis crèdits) no arribarà als 42 crèdits aprovats i no podrà ampliar matrícula.

En aquest quadrimestre A l'alumna no té pràcticament docència. El seu horari lectiu es redueix al dimarts, amb hora i mitja de classe, i al dijous cinc hores de classe, i el seu domicili està fora de València.

Sol·licita poder matricular-se d'assignatures de segon curs en aquest quadrimestre A, basant-se que si la situació fóra a la inversa se li permetria l'ampliació de matrícula.

Explicà a l'Oficina del Defensor que va adreçar la seua petició per mitjà d'una instància a la vicerectora d'Alumnat, datada en els primers dies de setembre de 2012. Tot i que no ha rebut resposta, però al Servei ** li han avançat que se segons la normativa li la denegaran.

A l'Oficina del Defensor se li indica que no es veu possibilitat de mediació, atès que tot i superar l'assignatura pendent del primer semestre no assoliria el dit llindar mínim establert per a progressar al segon curs, que és el requisit exigint per a ampliar la matrícula.

A final de setembre, l'alumna va rebre resposta en els termes adés indicats, en què, a més, li indicaven que contra la resolució només quedava el contenciós administratiu.

A l'Oficina del Defensor se li va indicar que, a més, té la possibilitat d'un recurs d'alçada davant del rector, si bé hauria d'afegir algun motiu addicional que donara la possibilitat que la resposta al recurs d'alçada fóra positiva.

C-112-2012 (27-09-2012) **(Incompliment de les Normes de Permanència)**

Un alumne de * tenia tot el primer curs aprovat. En el primer any que cursà segon es va matricular de poques assignatures i només n'aprovà dues. Després de matricular-se per segon any en segon curs només ha aconseguit aprovar 27 crèdits. El mínim nombre de crèdits requerits per a no ser expulsat és 28.

Va ser expulsat per no complir les Normes de Permanència i presentà una instància al director de la seua escola, que va ser contestada a final de juliol de 2012 pel Servei **, i li indicava que se li desvincula dels estudis

durant els pròxims dos anys per no haver aprovat el 50% dels crèdits matriculats en els dos anys anteriors.

Presentà un recurs d'alçada al rector a mitjan setembre, que va ser desestimada, i es ratificava la desvinculació contra la qual havia recorregut.

A final de setembre visità l'Oficina del Defensor. Després d'una consulta amb l'Àrea de *** es va esbrinar que la desestimació va ser provocada per ser l'únic argument al·legat per l'alumne que s'havia quedat molt prop (a només d'un crèdit) del mínim exigít perquè no es produïra la desvinculació.

Se li va aconsellar tornar a presentar instància en què demanara que li permeteren continuar-ne els estudis, però afegint alguna causa, si n'hi ha, que justificara no haver pogut arribar al mínim exigít.

L'alumne presentà una nova instància i hi va adjuntar un justificant d'haver col·laborat amb una empresa durant el curs acadèmic 2011-2012.

A final d'octubre, l'alumne envià un correu al Defensor en què indicava que encara no havia rebut resposta, però que al Servei ** li havien informat que el seu recurs estava desestimada per no haver aportat res de nou respecte a la seua petició primera desestimada, ja que no se li havia donat valoració a l'escrit de col·laboració amb una empresa.

El Defensor parlà amb el director de l'Àrea ***, el qual el va informar que l'alumne en la primera petició ja presentà un document que indicava que havia col·laborat amb una empresa, que la Comissió de Rendiment va considerar insuficient i que en el nou recurs havia aportat la mateixa informació.

El Defensor va insistir que tal vegada seria convenient analitzar un poc més avant els casos que es desvinculaven per falta d'un o dos crèdits aprovats i, si era possible, eren pocs casos i no s'establien greuges comparatius tractar de resoldre'ls

Prop del 20 de desembre, el director de l'Àrea de *** va comunicar a l'Oficina del Defensor que s'havia concedit la permanència a l'alumne.

C-12-2013 (04-02-2013)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Dos alumnes de * s'han matriculat en 2b curs de grau i per l'article 16 de la Normativa de Progrés i Permanència només se'ls ha permès matricular-se aquest any del mateix nombre de crèdits aprovats l'any anterior.

En el primer quadrimestre han superat les assignatures que els quedaren de primer, però la Normativa no els permet ampliar matrícula amb assignatures del quadrimestre B, per la qual cosa només tindran una càrrega de treball de 13,5 i 22,5 crèdits respectivament.

Després de consultar el seu problema a l'Oficina del Defensor, a principi de febrer de 2013 presentaren una instància al Registre General en què sol·licitaven que, amb caràcter excepcional, se'ls eximisca de l'aplicació de l'article 16 de la Normativa i se'ls permetia ampliar matrícula en 15 i 6 crèdits, respectivament, per a aprofitar al màxim el curs acadèmic.

Ambdós alumnes no tenen el domicili familiar ací a València i viuen en pisos de lloguer. A mitjan febrer de 2013, l'Àrea de ** comunicà a l'Oficina del Defensor que s'espera tenir la resposta per a final de febrer o principi de març, i avança que pot ser negativa en haver aplicat correctament les Normes de Progrés i Permanència.

Dies després un dels alumnes visità l'Oficina del Defensor i va indicar que la resposta havia sigut negativa. Va agrair la mediació i va dir que visitaria la vicerectora per a demanar-li poder matricular-se almenys d'una assignatura més.

C-12-2013 (04-02-2013)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Tres alumnes de *, matriculats en 2n curs del Grau ** aprovaren un determinat nombre de crèdits de 1r curs l'any passat, i segons l'article 16 de la Normativa de Progrés i Permanència enguany només els permeten matricular-se dels que els queden de primer i d'un nombre de crèdits de segon curs, de manera que el total de crèdits matriculats no pot excedir el nombre de crèdits aprovats el curs anterior.

En el primer quadrimestre han superat els crèdits pendents de 1r curs, però segons la normativa esmentada no se'ls permet ampliar matrícula de les assignatures del quadrimestre B del 2n curs, per la qual cosa la

càrrega de treball que els queda és de 15, 18,5 i 13,5 crèdits respectivament.

Després de consultar a l'Oficina del Defensor, a principi de febrer de 2013 presentaren una instància al Registre General en què sol·licitaven que, amb caràcter excepcional, se'ls eximisca de l'aplicació de l'article 16 de la Normativa i se'ls permeta ampliar matrícula. Alguns alumnes no tenen el domicili familiar a València i viuen en pisos de lloguer.

A mitjan abril ens digueren els alumnes que la sol·licitud havia sigut denegada per aplicació de la Normativa de Progrés i Permanència i que només se'ls permetia ampliar en una assignatura de 3r que fóra d'idioma.

C-30-2013 (01-03-2013) (Incompliment de les normes i pas a grau)

Alumna de * que està en 4t curs de pla antic. Ha aprovat un curs per any amb nota mitjana prou bona. Només li falta aprovar l'assignatura de segon, el nom de la qual és **-I.

Només li queden dues convocatòries, juny i setembre. Si suspèn ha de canviar al Pla Bolonya. Ha estat parlant amb els professors de l'assignatura, amb la Delegació d'Alumnes de la seua escola i amb el cap d'Estudis, els quals li han dit que la situació actual és conseqüència de la normativa i d'ordres trameses des del Rectorat, per la qual cosa creuen que el màxim que es podria aconseguir és una convocatòria extraordinària.

A l'alumna no li sembla raonable que amb un bon expedient i havent aprovat assignatures superiors, com ara **-II i **-III, en què demostra coneixements suficients per a aprovar l'assignatura que té pendent, haguera de canviar de pla. Indicà que són diversos els alumnes en la mateixa situació i que fins i tot s'han posat PISADO.

A més, si arribar el cas s'haguera de canviar de pla, com en grau no hi ha encara el cinquè curs, s'hauria de matricular durant un any només de l'assignatura pendent, que és **-I.

Des de l'Oficina del Defensor es parla aquest problema amb el cap d'Estudis i amb el director de l'escola, i es comenta també la problemàtica que tindria la possible aplicació de l'avaluació curricular.

L'alumna comunicà a l'Oficina del Defensor a final de març de 2013 que el cap d'Estudis li havia dir que havia parlat amb el departament

responsable de l'assignatura i que s'intentaria que en l'examen els alumnes afectats tingueren una aula per a ells sols, més accessibilitat als professors, més definició del significat i pes de cadascuna de les parts de l'examen, així com més distribució en els terminis i l'anunci d'aquests.

També ens va dir que l'alumna que s'havia reunit amb la majoria dels companys afectats per a parlar de la seua situació i per a elaborar entre tots una posada en comú i portar-se-la al director, amb qui tenien programada ja una reunió.

A final de juny de 2013 l'alumna envià un correu a l'Oficina del Defensor, en què indicava que havia tornat a suspendre l'assignatura junt amb bastants companys seus i que l'examen i l'avaluació s'havien realitzat de la mateixa manera que en ocasions anteriors.

L'alumna sol·licità revisió de la seua qualificació al tribunal corresponent, que li va indicar que havia de recórrer als òrgans superiors de la seua escola. A l'Oficina del Defensor li facilitaren la Normativa de Règim Acadèmic per a plans antics, en què s'indica que ha de presentar reclamació a la direcció de l'escola, i lliurar-ne la instància a la secretaria.

C-59-2013 (06-06-2013)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Un alumne matriculat de Grau en * va rebre un escrit des del Servei de ** en què li indiquen que a la vista dels resultats del primer semestre del curs 2012-2013 ha incomplert més d'una ocasió les condicions de permanència establides segons la normativa, per la qual cosa la Comissió de *** de la UPV ha resolt desvincular-lo definitivament dels estudis del títol indicat.

Això suposa que no s'autoritza en cursos posteriors una nova matrícula en aquests estudis, i pot finalitzar-ne els estudis en el curs actual, segons l'article 11.2 de la normativa, pel qual, sense cap tipus d'excepció, queda desvinculat definitivament i ho trasllada al seu centre d'estudis, als efectes oportuns.

Igualment, se li informa que si desitja obtenir plaça per a iniciar uns altres estudis universitaris ha de sol·licitar admissió en el període general de preinscripció i que contra aquesta resolució pot interposar un recurs d'alçada al rector.

L'alumne s'adreça a l'Oficina del Defensor per a exposar-ne el problema relacionat amb l'assignatura **** que té pendent de primer curs, i aquest és el tercer any universitari. Se li aconsella que presente el recurs d'alçada al rector per registre general i justifique, tant com siga possible, les circumstàncies personals que poden haver influït en aquesta situació.

L'alumne presentà el recurs i va lliurar una còpia al Defensor. Indicà i justificà amb documentació les seues circumstàncies personals (malaltia greu dels seus pares entre 2008-2011, amb defunció de son pare el 2011; que en ser fill únic va haver de fer front a la cura d'ambdós, a més de l'alt desgast emocional que suposava la situació, que el porta, segons informe psicològic del seu terapeuta, a un quadre ansiosodepressiu).

L'alumne assenyalà que la Comissió hauria d'haver valorat no el seu escàs rendiment, sinó més prompte el rendiment condicionat a les seues circumstàncies personals, per la qual cosa suplicava en el recurs que s'aul·lara la resolució que el desvinculava definitivament dels estudis per no preveure'n les circumstàncies personals i familiars, i haver-se reduït a aplicar la normativa.

A principi de juliol de 2013, l'alumne comunicà a l'Oficina del Defensor que havia rebut resposta al seu recurs i que se li desvinculava definitivament i preguntà si es podria matricular en una altra titulació de la mateixa escola. Li a consellaren tractar aquesta qüestió directament amb el cap d'Estudis de l'escola i, a més, realitzar la preinscripció, i procurar realitzar-la dins del termini previst.

C-61-2013 (10-06-2013)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Una alumna matriculada de Grau en * va rebre un escrit del Servei de ** en què li indiquen que a la vista dels resultats del primer semestre del curs 2012-2013, ha incomplert en més d'una ocasió les condicions de permanència establides segons la normativa, per la qual cosa la Comissió de *** de la UPV ha resolt desvincular-la definitivament dels estudis del títol *.

Per tant, no se li autoritza en cursos posteriors a una nova matrícula en els estudis de *, i pot finalitzar-ne els estudis en el curs actual (segons l'article 11.2 de la normativa, que no preveu cap tipus d'excepció respecte a la desvinculació definitiva). Se li informa que si desitja obtenir

plaça per a iniciar uns altres estudis universitaris, ha de sol·licitar admissió en el període general de preinscripció i que contra aquesta resolució pot interposar un recurs d'alçada al rector.

L'alumna n'exposa la situació a l'Oficina del Defensor, comenta la problemàtica que ha tingut amb l'assignatura **** i se li aconsella que presente un recurs d'alçada al rector per registre general, i justifique tant com siga possible les circumstàncies personals que l'han portada a aquesta situació.

Al juny de 2013, l'alumna presentà el recurs d'alçada i va lliurar-ne una còpia al Defensor, en què justificava la precària situació laboral de son pare agreujada amb un diagnòstic de malaltia terminal, diagnosticada el passat setembre.

A més, en ser la seua família nombrosa, s'ha hagut d'ocupar de les seues germanes menudes i no ha pogut dedicar el temps necessari per a preparar l'assignatura esmentada, ni possibilitats econòmiques per a obtenir ajuda d'algunes de les acadèmies de preparació existents.

Finalment, l'alumna va exposar que durant l'actual curs ha superat tres assignatures de les cinc del primer quadrimestre i espera superar algunes de les quatre del segon quadrimestre, per la qual cosa a la vista del seu interès en la titulació * sol·licita que es tinguen en compte les seues circumstàncies i se li autoritze a continuar els estudis de *. L'alumna ens va dir que, a més de les accions del Defensor, demanaria cita amb la vicerectora.

C-63-2013 (11-06-2013)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Al juny de 2012 (consulta 51/12) una alumna de * va anar a l'Oficina del Defensor per problemes de permanència, ocasionats per haver deixat els estudis per tenir necessitat urgent d'atendre un treball i no haver anul·lat la matrícula per desconeixement. Aleshores sol·licità que li concediren la possibilitat de continuar-ne els estudis per tercer any, a fi de poder superar l'assignatura ** de primer curs. Li ho concediren i es matriculà de segon curs amb l'assignatura ** pendent de primer.

L'11 de juny de 2013 tornà a l'Oficina del Defensor amb un escrit del Servei *** pel qual se la desvincula definitivament dels estudis de * pels resultats obtinguts en el primer semestre d'aquest curs, i que si desitja

obtenir plaça en altres estudis universitaris ha de sol·licitar admissió en el període de preinscripció, i pot interposar un recurs d'alçada al rector contra aquesta resolució.

L'alumna indicà que el seu baix rendiment s'ha degut a la necessitat de treballar per a poder pagar els estudis, a més que troba dificultats en l'assignatura **** (a l'octubre se'n presentà a una part i al novembre a una altra, i va suspendre els dos exàmens, ja que, a més de treballar, també havia d'estudiar les assignatures de segon curs).

L'anterior contrasta amb el fet que en el segon quadrimestre ha aprovat tot, fet que considera que justifica el gran esforç realitzat, atesa la seua situació i que el seu progrés ha sigut considerablement favorable.

Se li aconsella que presente un recurs d'alçada al rector, en què indicara que només li falta una assignatura per a complir les Normes de Permanència, que explique les circumstàncies personals de necessitat absoluta de treballar, i sol·licite que en consideració a les seues circumstàncies se li permeta continuar estudiant.

A final de juny de 2013, l'alumna presentà el recurs d'alçada al Registre General, acompanyat de la documentació justificativa de les seues circumstàncies personals, que li denegaren, per la qual cosa només li quedà la possibilitat del recurs contenciós administratiu. No obstant això, l'alumna presentà una nova instància al rector.

C-76-2013 (24-06-2013)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Una alumna de l'Escola * que estudia el Grau ** exposa a l'Oficina del Defensor que li queda una assignatura de primer curs, fet que li impedeix continuar-ne els estudis per la regulació de la Normativa de Permanència. En una de les parts de l'assignatura té un 10, per la qual cosa només necessitaria un 3,3 en l'altra part de l'assignatura per a poder aprovar.

A l'Oficina del Defensor li aconsellaren que parle amb el professor, ja que indicà que el coneix de tutories, que li expose el seu problema (només li queda una assignatura de primer i té dues assignatures de segon aprovades, per si fóra possible fer algun treball per a superar-la, ja que és poc probable que la UPV pugui concedir una nova convocatòria.

C-80-2013 (26-06-2013)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Alumna de 2n curs de *. El curs anterior suspengué l'assignatura ** de 1r curs amb un 4 i aquest curs l'ha tornada a suspendre amb la mateixa qualificació, per la qual cosa no podrà continuar a l'escola.

L'alumna es presentà a revisió i el professor li va expedir un certificat d'assistència, amb què l'alumna presentà una instància al Registre General adreçada al Vicerectorat de *** en què sol·licita una segona correcció amb tribunal. L'alumna envià còpia de la instància a la Secretaria de la seua escola i a l'Oficina del Defensor Universitari, des d'on ens posàrem en contacte amb l'alumna per a indicar-li els passos a seguir segons la Normativa d'Avaluació. L'alumna indicà que tenia la dita normativa, però que a la Secretaria de la seua escola li han dit que fera les indicacions anteriors. Finalment, l'alumna comunicà que li havien resolt el problema en el procés de revisió.

C-84-2013 (04-07-2013)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Un alumne de l'Escola * matriculat en el Grau de ** la primera vegada que es matriculà li quedaren dues assignatures, que sumaven 15 crèdits. En el curs 2011-2012 només es matriculà dels crèdits pendents de primer, i la resta de crèdits matriculats eren de segon. Aprovà el que li quedava de primer i 9 crèdits de segon, i li quedaren 1,75 crèdits no aprovats del 50% mínim exigít.

Aquest curs s'ha matriculat de segon i de tercer, i va aprovar la meitat del que es matriculà de segon curs i una assignatura de tercer curs, al que caldria afegir més d'una desena de crèdits del pla antic que té reconeguts per a quart curs.

L'alumne presentà instància al rector per a justificar-ne el baix rendiment per la condició de orfanat paterna, que l'ha obligat a no poder assistir a moltes classes en els dos últims anys per a atendre el negoci familiar per la malaltia de la seua àvia i la defunció posterior. L'alumne sol·licità l'exempció de la normativa de permanència, i va adjuntar la documentació justificativa de la situació familiar.

Després que el Defensor Universitari parlara amb la subdirectora d'Alumnat de la seua escola i s'analitzara que l'article 10.1 de la Normativa de

Progrés i Permanència en les titulacions oficials de la UPV, aprovat pel Consell Social el 29 d'abril de 2010, indica explícitament que els estudiants que no aproven durant dos cursos consecutius el 50% dels crèdits matriculats no poden continuar en la titulació a la mateixa ERT en què han estat matriculats, s'indicà a l'alumne que l'única opció per a poder continuar depenia que la Comissió de Permanència i Avaluació per Currículum emetera un informe positiu al rector sobre la sol·licitud que ha presentat.

Des de l'Oficina del Defensor es va mitjançar i s'assenyalà que s'havien presentat dues situacions greus a l'alumne i completament inesperades, i considerava que després d'aquests incidents l'alumne creia poder superar els crèdits matriculats.

El 26 de juliol de 2013 se li va concedir poder continuar els estudis.

C-86-2013 (05-07-2013)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Dos alumnes de l'Escola * de segon curs han obtingut 4,5 i 4,7 en l'assignatura de ** de primer curs. En haver cursat aquesta assignatura durant dos cursos, les Normes de Permanència els impedeixen continuar la titulació a l'Escola *.

Des de l'Oficina del Defensor es parla amb la subdirectora d'Alumnat de la dita escola i es comprova que hi ha més alumnes afectats pel mateix problema. A més, el Defensor Adjunt realitza una consulta amb el Vice-rectorat d'Estudis, Qualitat i Acreditació sobre l'aplicació de l'article 23 punt 2, si és el cas, en el tema referent a la qualificació a considerar en el cas d'una assignatura suspesa diverses vegades, i suggereix una proposta que en precise la interpretació. També revisa la documentació aportada pels alumnes i els indica que segons el títol IV (De l'avaluació per currículum) de les Normes de Règim Acadèmic i Avaluació de l'Alumnat se'ls hauria d'aprovar l'assignatura.

Amb independència de les dues consideracions anteriors, els aconsella que han de presentar una instància al rector en els dies previstos per l'escola i sol·licitar que la Comissió de Permanència i Avaluació per Currículum els permeti no desvincular-los de la titulació de *.

A final de juliol de 2013 es comunica al Defensor Adjunt que es realitzarà una proposta de canvi de la Normativa de Règim Acadèmic i

Avaluació de l'Alumnat sobre el procediment per a realitzar l'avaluació per currículum.

C-87-2013 (05-07-2013)
(Incompliment de les Normes de Permanència)

Dos alumnes de l'Escola * del pla antic s'han adaptat al Grau **.

Tenen convalidades assignatures de 4t curs, per la qual cosa podrien acabar la carrera el pròxim curs i no en els dos pròxims cursos previstos per la Normativa de Progrés i Permanència, ja que els queden pendents un poc més de 60 crèdits a cadascun, però segons la normativa esmentada en tenir més d'una assignatura pendent de segon curs no se'ls permet matricular-se de quart curs.

Per a poder continuar estudiant necessiten una beca del Ministeri, que exigeix matricular-se com a mínim de 60 crèdits. Han presentat una instància al Registre General en què sol·liciten la possibilitat de matricular de tots els crèdits en un sol curs.

Des de l'Oficina del Defensor Universitari es comunica el cas d'aquests alumnes a la subdirectora d'Alumnat de la seua escola. S'analitza la Normativa de Progrés i Permanència en les titulacions Oficials de la UPV aprovada pel Consell Social el 29 d'abril de 2010, que en l'article 17 Condicions generals de progrés, indica en el punt 1 que només és possible la matrícula en dos cursos consecutius, si bé en el punt 2 diu que és possible matricular-se fins a 84 crèdits quan siga inferior a aquesta quantitat el nombre de crèdits que falten per a acabar la titulació.

El 31 de juliol de 2013 la Comissió de Permanència i Avaluació per Currículum autoritzà els alumnes a matricular-se de 3 cursos, però només fins a 60 crèdits. D'aquesta manera es resol el problema de demanar beca i només els faltarien una o dues assignatures de quart curs, i més avant poden sol·licitar una ampliació de matrícula dels crèdits que els falten.

C-88-2013 (07-07-2013)
(Incompliment de les Normes de Permanència)

Alumnes de l'Escola * que estan cursant **, pla antic. Han esgotat totes les convocatòries que tenien per a superar l'assignatura *** de segon curs. A la majoria d'aquests alumnes, a més de l'assignatura esmentada

de segon curs, els queda una assignatura de tercer curs per a acabar-ne la carrera.

Els responsables de l'assignatura de segon curs no accepten fer un examen extraordinari, per la qual cosa els alumnes suggereixen l'opció que se'ls permeta cursar l'assignatura de tercer i se'ls done l'opció de poder demanar avaluació curricular el pròxim any per a l'assignatura de segon, quan aproven l'assignatura de tercer.

El Defensor aconsella a tots els afectats la presentació d'una instància al Registre General adreçada a la vicerectora ****, en què expliquen la situació (incidint que només els queda una assignatura de tercer) i sol·liciten que els done una solució per a poder acabar-ne la carrera sense passar a grau, i poden suggerir què els han indicat els seus professors que els permeten la matrícula de l'assignatura de tercer i una vegada aprovada que els concedisquen demanar l'avaluació curricular i, a més, els dispensen de l'obligació d'haver-se examinat de l'assignatura recentment que s'exigeix en l'avaluació curricular.

Els alumnes presentaren la instància i lliuraren una còpia al Defensor per al seguiment.

A mitjan juliol de 2013, des de l'Àrea de *****, s'informa al Defensor que el cas d'aquests alumnes ja s'ha estudiat i que la Comissió n'ha desestimat la petició, fet que s'hi comunicarà dins de poc.

A final de juliol de 2013 els alumnes indiquen al Defensor que els ha arribat la desestimació de la petició, que poden recórrer al contenciós administratiu o presentar un recurs d'alçada al rector de caràcter potestatiu.

El Defensor els indica que amb molta probabilitat la resposta del recurs d'alçada serà semblant a la resposta que acaben de rebre i que no veu base jurídica per a elevar un recurs contenciós administratiu, si bé poden anar a l'assessor jurídic de la Casa de l'Alumne perquè els informe sobre la manera de presentar el recurs amb caràcter potestatiu.

C-90-2013 (08-07-2013)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Un alumne de * està matriculat per segon any en Grau de ** i no ha arribat al 50% de crèdits aprovats. El primer any li faltaren 2 crèdits i

enguany n'han sigut 4. Seguint la Normativa de Progrés i Permanència se li ha notificat l'expulsió permanent de l'escola.

A primeria de juliol de 2013 presentà una instància adreçada al Vicerectorat *** en què sol·licita que li permeten tornar a matricular-se el pròxim curs de la mateixa titulació o li donen la possibilitat de matricular-se en una altra titulació, ja que, segons l'alumne, la notificació li arribà després dels exàmens finals, i el va deixar sense la possibilitat de realitzar el trasllat a una altra universitat o el canvi de titulació a la UPV, per estar tancats els terminis per a ambdues possibilitats.

Va exposar aquesta problemàtica a l'Oficina del Defensor, on preguntà si era cert que faltar molt a classe suposava la *desmatriculació* de l'assignatura. El seu interès per conèixer la resposta es devia al fet que si no l'haguera afectat en una assignatura en què consta com a no presentat a causa de les moltes faltes d'assistència i l'hagueren anul·lat la matrícula, aleshores hauria aprovat més del 50% de crèdits matriculats i podria continuar els estudis.

El Servei **** informà al Defensor que el procés d'anul·lació de matrícula es regeix per un procés previst en l'article 13.8 de la Normativa de Progrés i Permanència, que consisteix que el professor responsable de l'assignatura tramet a la Direcció de l'escola la proposta d'anul·lació, amb còpia a l'alumne. En 15 dies la Comissió Acadèmica de l'escola ha de resoldre la proposta, que es comunica al professor i a l'alumne i, si és el cas, s'anul·laria la matrícula.

En aquest cas no hi ha hagut anul·lació. A més, el Servei **** envià al gener un correu electrònic d'avís en què recordava les conseqüències del baix rendiment.

Per tant, l'alumne ha d'esperar la resposta a la seua instància, on li indicaran el recurs que pot interposar si no està d'acord amb la resolució.

Cap a final de juliol l'alumne manifesta la preocupació a l'Oficina del Defensor per la falta de resposta i per la proximitat de les dates de matriculació i el tranquil·litzen en el sentit que si s'accepta que torne a matricular-se li donaran data per a realitzar la matrícula. A més, li indicaren que el Servei **** tenia moltíssimes instàncies, que esperen poder respondre abans de l'agost.

C-92-2013 (09-07-2013)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Una alumna de primer curs del Grau * acabà el curs amb dues assignatures suspeses de 15 crèdits cadascuna. En no arribar als 45 crèdits aprovats només es pot matricular de les assignatures pendents de primer curs i d'assignatures d'idiomes si el seu pla d'estudis les ofereix.

Consultà a l'Oficina del Defensor si tenia cap possibilitat de matricular-se de més assignatures i li facilitaren les Normes de Progrés i Permanència, on comprovà la restricció que li imposaven en no haver superat els 45 crèdits que el seu pla d'estudis exigeix.

C-93-2013 (10-07-2013)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

A una alumna de l'Escola * li queden 7 assignatures per a acabar Enginyeria ** (4 exàmens són al juliol i 3 al desembre). Té el projecte fet i, a més, està realitzant pràctiques en empresa, on la volen contractar.

Té un problema amb l'assignatura de 2n curs ***, ja que al juliol va tenir l'últim examen de l'assignatura programat per a aquesta assignatura per l'extinció del pla antic. Considera que va ser complicat, difícil i que isqueren coses que no s'havien preguntat en exàmens anteriors.

Abans de la publicació de les qualificacions parlà amb els professors de l'assignatura. L'opinió del professor responsable de l'assignatura és que hi ha hagut sis convocatòries i que tots ens hem d'atendre a la normativa aprovada.

A l'Oficina del Defensor li indiquen que si suspèn aquesta assignatura i aprova les altres tres de juliol podria presentar una instància a la vicerectora de * i sol·licitar:

- 1) Una convocatòria extraordinària per a l'assignatura esmentada de 2n, cosa que sembla difícil d'aconseguir atès que la vicerectora pregunta als professors de l'assignatura i sembla que hi ha un professor que podria no ser partidari de donar una convocatòria extraordinària.
- 2) Per tant, i en previsió que aquesta convocatòria extraordinària no fóra possible, hauria de sol·licitar alternativament que li permeteren matricular-se de tot el que li falta per a acabar la carrera i així poder

demanar de manera extraordinària l'avaluació curricular per a l'assignatura de 2n una vegada aprovades la resta d'assignatures.

Li facilitaren la Normativa de Progrés i Permanència i totes les referències de l'avaluació curricular.

C-98-2013 (17-07-2013)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Una alumna del campus de * indica que ha reclamat la nota en l'assignatura ** de 2n curs impartida pel professor ***.

L'alumna està matriculada per tercera vegada d'aquesta assignatura i manifesta que no ha rebut cap facilitat ni ajuda per a aprovar-la del seu professor.

Es queixa d'haver rebut un tracte distint de la resta dels seus companys en haver demanat la revisió divendres **** de juny en lloc d'anar dilluns següent, data programada per a la revisió oficial.

Ni el professor ni la Comissió de Reclamacions de la seua escola han atès la seua reclamació en el sentit de concedir-li l'aprobat que esperava, fet que li condicionaria a abandonar la carrera, de què té aprovats els tres primers cursos a excepció d'aquesta assignatura, tret que li concediren la possibilitat de matricular-se de quart curs.

Després de ser atesa pel Defensor, l'alumna va decidir cinc dies després de la revisió presentar un recurs d'alçada al rector.

C-99-2013 (19-07-2013)

(Incompliment de les Normes de Permanència)

Un alumne de Grau * aprovà tot en el primer curs durant el primer any a l'Escola **.

El decés del seu avi a l'octubre de 2011 i el càncer de la seua àvia materna des de juliol de 2012 va fer minvar-ne significativament el rendiment acadèmic, segons justifica amb un informe psicològic.

L'alumne va rebre un escrit del Servei d'Alumnat que el desvincula dels seus estudis durant dos cursos acadèmics per no complir el que estableix l'article 10 de la Normativa de Permanència.

Com que desitja continuar-ne els estudis en * presentà un recurs d'alçada al rector en què sol·licitava que es tingueren en compte les seues circumstàncies personals i que li permeteren poder continuar-ne els estudis en *.

C-108-2013 (25-07-2013)
(Incompliment de les Normes de Permanència)

Un alumne de pla antic a l'Escola * exposa que ha exhaurit totes les convocatòries previstes en l'assignatura ** de segon curs, per la qual cosa ha de passar a grau i li costarà la carrera un any més de la previsió.

L'alumne assegura que el suspès és conseqüència d'un mal dia que el portà a cometre errors absurds.

Atès que considera que domina l'assignatura, va parlar amb el cap d'Estudis i amb el director de la seua escola, que li indicaren, que acceptarien que li feren una prova addicional, però que la concessió depèn del Rectorat.

Va demanar ajuda a l'Oficina del Defensor per a presentar-ne la petició i li indicaren que havia de presentar al Registre General de la UPV una sol·licitud adreçada a la directora de l'Àrea de *** en què exposara què havia passat i la seua situació i demanara la concessió d'una convocatòria extraordinària per a continuar en el pla antic.

L'alumne va presentar la instància a final de juliol, i va lliurar-ne una còpia al Defensor.

C-110-2013 (29-07-2013)
(Incompliment de les Normes de Permanència)

Un alumne de segon any en primer curs del Grau en * aprovà dues de les tres assignatures que li quedaren en el primer any. Treballa de vesprada en una empresa amb contracte i va anar a ** un mes per exigències de la seua faena a final de juny. Durant aquest temps no consultà el seu correu de la UPV. En la seua intranet tenia data de matrícula a final de juliol de 2013, però a principi d'aquest mes va rebre un correu que li indicava que incomplia la Normativa de Permanència, i podia presentar al·legacions uns dies després. Quasi a continuació va rebre un altre correu, probablement vinculat amb l'anterior, en què li indicaven que si la seua sol·licitud tenia un informe favorable podria matricular-se a final de

juliol. L'alumne en no haver llegit els correus no va presentar cap instància.

Al retorn va presentar una instància al Vicerectorat *** en què explicava el que havia succeït, i sol·licitava no ser desvinculat de la seua titulació i aportava un certificat de l'empresa on estava contractat.

Explicà tot el que havia passat al Defensor, a qui indicà que en el supòsit de no poder continuar en la titulació li agradaria passar al Grau en ****. Després de certes gestions li comunicaren que la possibilitat de matricular-se en **** estava condicionada a l'existència de vacants i a la resposta a la seua instància.

C-111-2013 (30-07-2013) (Incompliment de les Normes de Permanència)

Un alumne de l'Escola * matriculat en el pla antic en la titulació ** va suspendre l'última convocatòria de l'assignatura ***.

L'alumne va exposar a l'Oficina del Defensor que en traslladà l'expedient de **** a València i es va trobar amb desigualtats en els plans d'estudis que li suposaren diverses dificultats (assignatures caducades, temaris distints, dificultats en assistència a moltes pràctiques). Amb cert esforç addicional va aconseguir traure la carrera.

El professor de l'assignatura *** no accepta la possibilitat que pugui aprovar ni mitjançant un treball ni amb una nova convocatòria. La Direcció de la seua escola li diu que no li pot ajudar tampoc.

De res va servir que l'alumne diguera que dels suspesos és el que més nota, que només li queden quatre assignatures per al curs pròxim i que passar a grau podria suposar perdre un contracte de treball i no poder continuar estudiant pel sobrecoïst en la quantitat total a abonar per la matrícula en grau.

A l'Oficina del Defensor li informaren que hi ha una comissió que estudia els casos problemàtics i singulars relacionats amb el de rendiment acadèmic, i proposa una possible solució a la vicerectora.

Li aconsellaren presentar una instància al Registre General adreçada a la vicerectora de *****, amb còpia al director de la seua escola, i que explicara les circumstàncies personals que l'han portat a la situació

actual, i sol·licitara que li donen la possibilitat d'acabar-ne els estudis sense passar a grau.

C-112-2013 (30-07-2013)
(Incompliment de les Normes de Permanència)

Una alumna de l'Escola * en una de les titulacions en extinció va suspendre l'última convocatòria de dues assignatures que tenia pendents. Indica que té el projecte quasi finalitzat i que espera la convalidació dels crèdits de lliure designació aconseguits.

Va parlar amb una responsable de la seua escola que li va dir que no es podia fer res des de l'escola i que podria obtenir informació addicional a la Delegació d'Alumnes i a l'Oficina del Defensor.

En aquesta Oficina li informaren de l'existència d'una comissió que estudia casos singulars relacionats amb problemes de permanència per a proposar una solució a la vicerectora **.

En conseqüència, li aconsellaren presentar pel Registre General de la UPV una instància a la vicerectora ** en què indicara les circumstàncies personals que l'han condicionat en el seu rendiment acadèmic, si n'hi ha, i sol·licitara una convocatòria extraordinària per a les dues assignatures que li queden pendents.

SECCIÓ 2.2. ALUMNES: BEQUES EN GENERAL, CONVALIDACIONS, MATRÍCULA I TRASLLATS

E-03-2013 (10-06-2013) (Trasllat d'expedient)

Una alumna de * aprovà les proves d'accés a la universitat al juny de 2011 i començà la carrera de ** a *, i va superar 51 crèdits.

Al juliol de 2012 sa mare va haver de traslladar-se a València per raons de treball. Aleshores el termini de sol·licitud de trasllat estava tancat, per la qual cosa a final de juliol de 2012 sol·licità un permís extraordinari al degà de ** a València per a poder fer els estudis.

Al setembre va preguntar a la Secretaria de ** sobre la resolució del degà i li indicaren que no l'havia considerat de competència seua, per la qual cosa s'havia d'adreçar al rector.

A principi de setembre sol·licità mitjançant una instància permís al rector per a poder estudiar a **. En els primers dies d'octubre li contestaren que no quedaven places i li indicaren que cap al febrer o març de 2013 hauria de sol·licitar el trasllat d'expedient i la convalidació de les assignatures aprovades.

S'interessà diverses ocasions, bé de manera presencial o per telèfon, sobre la situació del seu trasllat d'expedient i li indicaren que li respondria en el mes de maig per telèfon o correu, postal o electrònic.

En no rebre resposta, a principi de juny es va personar a la Secretaria de ** i li digueren que estava en llista d'espera i que segurament no podria entrar per trasllat en tenir menys de 60 crèdits aprovats, fet que li va produir certa estranyesa atès que la normativa oficial estipula que el mínim de crèdits aprovats per a poder ser admès per trasllat són 30.

Li aconsellaren fer una preinscripció per a primer de Grau en **, així com sol·licitar la convalidació de les assignatures aprovades, i havia de tenir present que el termini de finalització de la preinscripció.

L'últim dia de la preinscripció en presentà la sol·licitud de preinscripció i li digueren que la seua qualificació de la fase específica de proves de selectivitat havia caducat, per la qual cosa li comptaria només la fase general, així que quedaria novament en llista d'espera. Li indicaren que hauria de tornar a examinar-se de la part específica, i era impossible sol·licitar l'admissió per a la prova de PAU de juny, ja que el termini per a inscriure's en la PAU ja havia acabat.

L'alumna va indicar a l'Oficina del Defensor que per la mala informació que li havien donat i per la lentitud en la resolució d'alguns tràmits, havia perdut un curs complet i ara es trobava en una situació semblant, que li faria perdre el pròxim curs. El Defensor li aconsellà que presentara al Registre General una instància adreçada a la vicerectora *** en què explicara què havia passat i sol·licitara que revisaren el seu cas i li admeteren el trasllat de matrícula.

A l'endemà de la finalització del termini de preinscripció l'alumna va presentar la instància per registre, i en lliurara una còpia al Defensor, en què demanara la mediació. El Defensor va portar a la vicerectora *** i al director de l'Àrea d'Alumnat, Rendiment i Avaluació Curricular una còpia de la documentació relacionada amb aquest problema. Així mateix el Defensor tractà el problema amb la direcció de **.

Dos dies després, el Servei **** va trametre un informe al Defensor sobre la situació de l'alumna i indicava que en el procés d'admissió per continuació d'estudis l'alumna ocupa el número ***** de la llista d'espera, fet que és conseqüència del nombre de crèdits reconeguts i de la nota del seu expedient. Les 20 places oferides les han cobert alumnes amb més de 66 crèdits reconeguts. El resultat es publicà a final de maig en la pàgina web del Servei ****. L'alumna no presentà recurs sobre els crèdits que li havien denegat el reconeixement, fet que no li hauria atorgat plaça, però podria haver-ne millorat la posició en la llista d'espera.

L'informe també fa referència que es podria haver demanat permís per a preinscriure-la, però no hauria valgut de res, atès que n'havien caducat les qualificacions de la fase específica, ja que només serveixen dos cursos després de l'obtenció, per la qual cosa no hauria obtingut plaça en la titulació que desitjava. L'alumna es podria examinar en la convocatòria extraordinària de juliol per a millorar nota, ja que estava obert el termini de matrícula, però la qualificació obtinguda només seria útil per a la preinscripció del pròxim curs 2014-2015, atès que previsiblement el Grau en ** cobreix l'oferta amb els sol·licitants de la fase ordinària (juny).

El director de l'Àrea d'Alumnat, Rendiment i Avaluació Curricular també envià un correu al Defensor en què li explicava alguns supòsits que farien possible l'admissió de l'alumna (per exemple que el trasllat familiar haguera sigut conseqüència del trasllat de residència, que la mare haguera sigut víctima de violència de gènere, si bé suposa que no deu ser el cas).

Finalment, l'alumna va rebre des de la Secretaria ** la possibilitat de matricular-se en l'especialitat de *****, on hi ha ***** places lliures, i els dos primers cursos són comuns en totes les especialitats de **.

C-95-2012 (03-09-2012) (Queda en llista d'espera per a la matrícula)

Una alumna sol·licità l'accés a * a l'Escola **. Per la nota d'accés quedà en la posició 17 de la llista d'espera.

A final de juliol va comprovar a Internet que estava en la posició 4 de la dita llista i dos dies després preguntà a informació de l'escola i li digueren que hi havia 3 places no cobertes i pendants de matricular, a més d'una baixa comunicada per telèfon per un alumne.

A l'endemà es va tornar a presentar al mateix servei i li digueren que no es matricularen les persones citades i que la matrícula havia quedat tancada, sense que les places lliures les hagueren ocupat les persones correlatives de la llista.

Immediatament, l'alumna presentà al Registre General una instància adreçada al Servei ***, en què explicava la situació i sol·licitava poder matricular-se en la plaça vacant que per ordre en la llista d'espera li corresponia.

A principi de setembre anà al Defensor i en demanà la mediació en el problema que l'afectava. El Defensor va interpretar que es tractava d'un problema administratiu i va recomanar a l'alumna que parlara amb la cap d'Estudis de l'Escola **.

Dos dies després, el Defensor s'interessà per aquest cas a l'escola, on li confirmaren que l'alumna s'havia matriculat el dia anterior.

C-99-2012 (06-09-2012) (Trasllat d'expedient de * a València)

Una alumna del campus * va sol·licitar al febrer trasllat d'expedient a l'Escola ** del campus de València.

El * aprovà el primer curs complet i de segon li falta aprovar l'assignatura de ***, que és una assignatura que a València s'imparteix en primer curs.

La Normativa de Progrés i Permanència li impedeix matricular-se de tercer curs a València per tenir una assignatura pendent de primer curs.

L'alumna es troba que només podrà cursar a València 5 assignatures (l'assignatura *** i una optativa de primer i tres assignatures de segon, de què dues són optatives).

El cap d'estudis de l'Escola ** de València li confirma que no es pot matricular d'assignatures de tercer curs tenint pendent una assignatura de primer curs, tret que li ho concedira la vicerectora de ****, després de l'informe previ de la comissió corresponent, es podria matricular d'assignatures de tercer.

A principi de setembre de 2012 presentà la instància corresponent al Registre General i va sol·licitar completar-ne el curs acadèmic amb les assignatures que li corresponen de tercer curs.

Dies després l'alumna va decidir matricular-se de nou al campus de *, on està cursant tercer curs.

C-101-2012 (07-09-2012) (Termini de matrícula)

Un alumne va obtenir plaça a l'Escola * en l'especialitat d'Enginyeria ** en el procés d'admissió posterior a les PAU. Per motius mèdics familiars va haver de viatjar al seu país d'origen, ***, i se li passà el termini de la matrícula.

Va tornar a l'agost i a principi de setembre anà a l'escola per a exposar el seu problema i li feren emplenar una instància, i adjuntar-hi el justificant mèdic i li digueren que el cridarien per a formalitzar la matrícula.

Després de diversos dies sense rebre cap avís perquè es matriculara va anar a sol·licitar la mediació del Defensor, que es posà en contacte amb la Secretaria de l'escola i li informaren que el justificant mèdic que aportà el signava un dentista i deia que son pare havia sigut tractat d'un flegmó a la boca.

A la Secretaria es va decidir provocar que l'alumne tornara en considerar que amb la seua actitud semblava que volia alçar la camisa.

A mitjan setembre de 2012 l'alumne va anar novament a la Secretaria, demanà disculpes i el matricularen.

C-103-2012 (12-09-2012) (Trasllat d'expedient)

Un alumna demanà el trasllat a la nostra universitat des de la Universitat *, on havia aprovat els dos primers cursos de **.

L'alumna desitjava matricular-se de tercer curs.

Al març de 2012 havia presentat la sol·licitud de convalidacions de tot el primer curs i totes les assignatures del primer quadrimestre de segon curs, tret de l'assignatura ***, que aleshores no la tenia aprovada. Li digueren que fins a octubre/novembre no sabia la resolució de les sol·licituds, si bé li concediren en uns dies la convalidació de les assignatures de què hi havia precedent de convalidació a l'escola. D'aquesta manera es trobà amb quatre assignatures de primer curs i amb tres assignatures convalidades de segon curs.

El programa informàtic només li va permetre matricular-se del que restava de les quatre assignatures convalidades de primer curs i de dues assignatures de segon curs, que entre les dues sumaven 13,5 crèdits.

La idea de l'alumna era demanar noves convalidacions quan a la Universitat * li donaren el certificat del que havia aprovat (convocatòria de setembre) per a poder definir-ne el pla d'estudis, matricular-se en 3r curs i no perdre aquest any.

Va anar a l'Oficina del Defensor per a demanar ajuda i orientació. Li explicaren que podrà augmentar el nombre de crèdits matriculats quan tinga més assignatures convalidades, ja la Normativa de Progrés i Permanència estableix que en "*el primer any d'incorporació d'un alumne a la titulació* –que és el cas de l'alumna– *es pot matricular dels crèdits següents, en funció del nombre de reconeguts en primer curs:*

- *Si té reconeguts menys de 30 en 1r curs, només pot cursar primer curs.*
- *Si li reconeixen entre 30 i 42 de primer curs, es pot matricular de tants com té reconeguts de primer (que és la situació actual de l'alumna).*
- *Si té reconeguts més de 42 de primer curs, es pot matricular fins a 60 crèdits.*" (que seria el cas de l'alumna quan li reconeguen els 22,5 crèdits que té sol·licitats.)

Per tant, l'alumna ha d'esperar que la Subcomissió de Reconeixement de Crèdits es reunisca i resolga el seu cas. Si es resol afirmativament pot ampliar-ne la matrícula. Li recomanaren que parlara amb els professors i que assistira a les classes que pensava que podrien ser objecte de l'ampliació de matrícula després de la concessió de la convalidació.

A mitjan octubre de 2012 l'alumna visità l'Oficina del Defensor i comunicà que assisteix a algunes classes que creu es podrà matricular quan es resolga la convalidació, però lamenta la situació de dubte en què es troba, així com els encavalcaments que no ha pogut evitar a les classes a què va com a oient, ja que en un grup d'una assignatura li digué el professor que té el grup ple i s'havia de buscar un altre grup on assistir com a oient. A més, en no estar matriculada oficialment, en el seu Poli-formaT no hi ha apunts ni informació sobre exàmens. Per exemple, l'alumna va dir que tres dies després hi havia un examen que no l'ha

preparat per no haver tingut informació i té el dubte de no saber si li guardarien la nota en el supòsit d'examinar-se. A aquest respecte li van informar que en no estar matriculada la decisió de guardar o no la qualificació obtinguda és del professor, que en absolut condiciona un altre professor si haguera de que canviar de grup.

A mitjan novembre, l'alumna va tornar a l'Oficina del Defensor en no haver rebut encara resposta sobre les últimes convalidacions sol·licitades, i va indicar que ja s'ha contestat alguns companys que les havien sol·licitat. L'alumna va dir que son pare desitjava parlar del problema amb el rector, per la qual cosa va sol·licitar una cita, però l'han tramesa al Vicerectorat d'Alumnat.

Des d'aquest vicerectorat se sol·licità a l'Oficina del Defensor la descripció del problema i, a més, cinc dies després, s'informà a l'Oficina del Defensor per a la comunicació a l'alumna que “el termini per a sol·licitar les convalidacions va ser de l'1 al 30 de setembre, i fins que no acabà el dit termini no s'estudià cap sol·licitud. En el mes d'octubre va tenir lloc la primera comissió de convalidacions, en la qual no entrà la sol·licitud de l'alumna. El 20 de novembre, dia en què es comunicà aquesta informació a l'Oficina del Defensor, estava prevista la segona comissió de convalidació, en què s'estudiaria la petició de l'alumna”.

Els casos s'unifiquen per temes, assignatures, etc., i es tracten el mateix dia per a evitar greuges comparatius. Respecte a aquesta alumna, ens asseguraren que no hi hauria cap greuge comparatiu, ni cap altre problema. L'entrada en aquesta segona comissió ha sigut motivada per raons de treball i organització.

L'Oficina del Defensor va informar a l'alumna, que va insistir en el seu desig d'obtenir una cita amb la vicerectora, amb independència del resultat de la convalidació.

A final de novembre l'alumna preguntà sobre el resultat de la seua petició de convalidació al Servei de **** i li informaren que a mitjan desembre rebria la resolució de les convalidacions sol·licitades.

L'alumna continuà manifestant a l'Oficina del Defensor el seu interès a obtenir una cita amb la vicerectora i li digueren que la cridarien directament des del vicerectorat, on estaven pendants de rebre una informació del cap d'Estudis de **.

L'alumna tornà dos dies després a l'Oficina del Defensor perquè desitjava deixar constància que encara no li havien contestat des del Servei de **** ni li havien concedit cita des del vicerectorat.

Dos dies després de l'última visita de l'alumna el Servei de **** envia a l'Oficina del Defensor una còpia de la resolució de les convalidacions, que ja estan en l'expedient de l'alumna, la qual disposa d'un mes per a presentar recurs d'alçada si no hi està d'acord. Li van denegar la convalidació de quatre assignatures que havia sol·licitat perquè el contingut i càrrega lectiva de l'assignatura cursada no era equivalent a la convalidació sol·licitada. Aquell mateix dia li avançaren la informació que rebria.

C-104-2012 (12-09-2012) (Cobrament de les convalidacions)

Un enginyer tècnic en * acabà la carrera fa més de deu anys. En tenir coneixement que l'Escola de ** havia creat una nova carrera de segon cicle de dos anys d'Enginyer **, i oferia reconèixer 18 crèdits per acreditació d'experiència laboral com a Enginyer Tècnic *. Es matriculà i en abonar el rebut va observar que li havien cobrat el 100% de les taxes corresponents a aquests 18 crèdits.

A final de juliol presentà una queixa a l'escola i li respongueren verbalment que aplicaven la legislació vigent.

Consultà el problema a l'Oficina del Defensor a mitjan setembre, i va presentar al Registre General una instància adreçada al Vicerectorat *** en què exposava el seu problema i sol·licitava que en aquests 18 crèdits li aplicaren el que diu l'article 16 de la Llei 9/2011 de la Generalitat Valenciana: "Els alumnes que obtinguen la convalidació de cursos complets o d'assignatures [...], abonaran el 25% de les taxes establides..."

La petició de l'alumne va ser denegada, ja que no es tractava d'una convalidació, sinó d'un reconeixement, que exigia matricular-se dels 18 crèdits que, amb posterioritat, es reconeixien en justificar experiència laboral, ja que la llei de taxes no permet reduir el nombre de crèdits cobrats per a obtenir una titulació.

Després de la resposta, l'alumne sol·licità a l'escola l'anul·lació de la seua matrícula.

C-105-2012 (13-09-2012) (Canvis en la matrícula)

Un alumne es matriculà en tercer curs de * a l'Escola **.

Quan es matriculà no quedaven places en castellà i es va haver de matricular en anglès. En comprovar que no té suficient nivell d'anglès va anar a l'Oficina del Defensor perquè li assessoraren en la seua petició de canvi de grup.

Li aconsellaren presentar un escrit raonat al cap d'Estudis de l'escola i li facilitaren el correu electrònic, després d'una conversa del Defensor amb el cap d'Estudis.

A mitjan setembre de 2012 l'alumne comunicà el seu problema al cap d'Estudis, el qual li va respondre a l'endemà i va resoldre el problema d'adscripció a un grup de castellà.

C-107-2012 (21-09-2012) (Canvis en la matrícula)

Un alumne de cinquè curs de * es va haver de matricular en l'assignatura **, que no es correspon amb la seua trajectòria acadèmica, ja que no es va poder matricular de l'assignatura *** pel limitat nombre de places. L'assignatura *** és troncal i, des del seu punt de vista, és la més important de la carrera.

Sol·licità plaça a *** mitjançant una instància, però li l'han denegada per saturació en l'assignatura. Presentà una segona instància en què sol·licitava el canvi, però en no tenir moltes esperances que li ho concediren consultà el Defensor perquè li indicara què pot fer una vegada exhaurits els recursos que preveu la Secretaria de la seua facultat.

El Defensor li aconsellà que esperara la resposta al segon escrit i va esbrinar que “el procés de matrícula segueix el protocol establert per la UPV. Amb posterioritat, els alumnes que tenen algun problema o que no s'han pogut matricular de les assignatures que necessiten han de presentar una instància a la facultat. Es revisen les instàncies i s'intenta resoldre els problemes”.

El cas de l'alumne en correspondre a llicenciatura està en procés de revisió d'instàncies, ja que el termini de matriculació va ser entre el **** i el ***** de setembre.

A final de setembre de 2012 l'alumne va informar al Defensor que ja s'havia resolt el seu problema i l'havien acceptat en l'assignatura ***.

C-108-2012 (21-09-2012) (Canvis en la matrícula)

Un alumne està matriculat en quart curs d'Enginyer * i desitja matricular-se de l'assignatura **, que és una assignatura d'intensificació de *** dins de la seua titulació, però no hi ha places vacants.

El pare de l'alumne, que és professor a la Universitat ****, es posa en contacte amb el cap d'Estudis que li diu que el problema està en estudi i no hi ha decisió sobre el tema, ja que hi ha 25 places oferides, que ja estan ocupades, i altres 27 peticions de matrícula. El pare li pregunta per la possibilitat de desdoblar i crear un altre grup o per la possibilitat d'ampliar el nombre de places oferides en correspondència amb les peticions. No pot parlar amb el director de l'escola per estar de viatge.

Es posa en contacte amb el Defensor perquè vol veure quina és la normativa de matriculació en les assignatures d'intensificació, si n'hi ha, les places previstes i les possibles solucions. Per al seu fill seria una contrarietat enorme no poder cursar aquesta assignatura. El Defensor indica al pare que de moment cal esperar que pugui parlar amb el director, ja que creu que donarà solució a aquests 27 alumnes.

A principi d'octubre de 2012, el pare es posa en contacte de nou amb el Defensor per a indicar-li que al seu fill no li han permès la matrícula en ** per quedar-li una assignatura de 2n curs, de la qual ha de tornar a examinar-se al desembre, i perquè s'ha matriculat de molts crèdits (més de vuitanta). El pare entén que si el seu fill aprova l'assignatura de segon curs de ***** crèdits, li haurien de permetre matricular-se de l'assignatura d'intensificació *** que és de ***** crèdits. Demana al Defensor que siga mitjancer perquè permeten a l'alumne matricular-se'n.

El Defensor va parlar amb la direcció de l'escola i envià un correu a l'alumne i li indicava que el director coneix el problema i que en breu cridarà l'alumne.

El director cridà al pare de l'alumne i li va aconsellar que en estar matriculat de més de 80 crèdits millor seria que primer prove les assignatures pendents, i assegurar-se que el pròxim curs serà possible matricular-se una altra vegada d'aquesta assignatura.

C-118-2012 (05-10-2012) (Ha de retornar la beca)

A un alumne de 5è curs de * a l'Escola de ** li concediren el curs 2010-2011 una beca Erasmus a Irlanda, i es presentà a tots els exàmens a Irlanda, i va aprovar vora 30 crèdits del seu pla d'estudis més quasi 20 crèdits de lliure elecció, per la qual cosa en total n'aprovà quasi 50.

Per a participar en el programa Erasmus cal matricular-se a les dues universitats i només pagar les taxes en la d'origen, per a la qual cosa l'alumne sol·licità una beca de caràcter general al Ministeri.

Li ha arribat una carta en què el Ministeri diu que no es presentà a 1/3 dels crèdits matriculats el dit any i ha de retornar la quantitat de *** euros.

L'alumne considera que no té sentit que li exigisquen presentar-se als exàmens simultàniament en dos països diferents. Creu que l'origen del problema és que les convalidacions tardaren un cert temps a tramitar-se i apareixen al seu expedient com si les assignatures aprovades en l'estada Erasmus hagueren sigut en el curs 2011-2012.

L'alumne envià un correu al Servei d'Alumnat i va anar al Defensor perquè li informara sobre la situació.

El Defensor consultà la Unitat de **** i a principi d'octubre li indicaren que segons consta en l'expedient de l'alumne hauria de retornar la beca, si bé l'alumne diu que hi ha aspectes incorrectes en el seu expedient. Per tant, li digueren que en el seu expedient consten ***** crèdits aprovats en el curs 2010-2011 i necessitaria haver-ne aprovat 24 per a evitar la devolució de la beca. En el seu expedient hi ha uns crèdits d'una assignatura que compten en el curs següent, que va ser quan es matriculà d'aquesta assignatura i això és inamovible (segons ****).

L'alumne indica que continua tenint quasi vint crèdits de lliure elecció que sumats als aprovats segons l'expedient fan quasi quaranta crèdits, però que, per un error que desconeix, aquests crèdits de lliure elecció consten com a cursats en l'exercici 2011-2012.

Des de la Unitat de *** li indiquen que quan reben la nova al·legació, si a l'escola està tot resolt, li podran resoldre el problema relacionat amb la devolució de l'import de la beca.

A principi de novembre de 2012, la Unitat de **** informà al Defensor que s'havia resolt el problema de l'alumne en haver esmenat els errors del seu expedient acadèmic.

C-121-2012 (15-10-2012) (Ha de retornar la beca)

Un alumne de segon curs de grau a l'Escola * diu que la Generalitat li va concedir beca de matrícula gratuïta el curs 2011-2012.

A principi d'octubre de 2012 va rebre un correu electrònic des del Servei ** de la UPV que li indicava que havia de pagar la matrícula, ja que li havien denegat la beca.

Pocs dies després va anar a la Unitat de *** on li informaren que quan els alumnes demanen beca, la Universitat envia una proposta de beques a la Generalitat, basada en l'ordenació dels sol·licitants en funció dels paràmetres establits en la convocatòria. La Universitat no cobrà la matrícula als alumnes que quedaven per damunt de la nota de tall. Per falta de recursos, les beques del curs 2011-2012 no foren resoltes per la Generalitat fins als primers dies d'octubre i s'elevà la nota de tall, fet que provocà que més de cent alumnes quedaren exclosos.

S'està reclamant l'import de la matrícula als alumnes afectats, que poden presentar una al·legació fins al dia **** d'octubre per Registre General.

L'alumne va dir que presentaria l'al·legació, i adjunta el correu de la UPV en què li indicaven que l'havien concedit la beca de matrícula.

C-122-2012 (16-10-2012) (Problemes amb la matrícula)

Un alumne de l'Escola * estava en matriculat de segon curs i d'una assignatura pendent de primer.

Sol·licità el trasllat a l'Escola ** i li la concediren en l'especialitat d'Electrònica. Al juliol va demanar convalidació i li concediren convalidació de tot primer curs menys de l'assignatura que tenia suspesa i d'una altra que no l'havia cursat a *. A més, de segon curs li convalidaren dues assignatures. Té la notificació oficial de l'escola i al seu intranet consten com a convalidades.

A principi de setembre de 2012 li donaren data per a matricular-se, però el programa funcionava malament aquell dia i el cap d'Estudis indicà que

es matricularen del que el programa els deixara i ja se solucionaria la matrícula.

L'alumne resultà matriculat de tot primer curs i de tres assignatures de segon curs, quan hauria d'estar matriculat de dues assignatures de primer i de totes les assignatures menys dues assignatures i d'una tercera assignatura que la tenia convalidada.

L'alumne parlà amb el cap d'Estudis, el qual li va indicar que havia de presentar una instància com tots els alumnes que han tingut algun problema amb la matrícula. L'alumne està molt preocupat ja que, a més, desitja entrar en el grup d'anglès i per ara no pot accedir des del seu PoliformaT a les assignatures que l'interessen en no constar com a matriculat.

Va al Defensor per a preguntar què pot fer per a formalitzar-ne la matrícula, pel temor que arriben els exàmens i no es puga presentar. Li aconsellaren anar a l'escola i sol·licitar una cita amb el director.

Aquell mateix dia el Defensor parlà amb l'escola i va saber que l'alumne havia parlat amb el director de l'escola i que el seu problema de matriculació s'havia resolt.

C-135-2012 (05-12-2012) (Ha de retornar la beca)

Un enginyer * que ara està cursant ** a l'Escola *** va rebre a mitjan novembre una carta de la Unitat de **** perquè retornara la beca que li havien concedit el curs acadèmic 2010-2011, per no haver-se presentat a examen, almenys, d'un terç de les assignatures matriculades.

L'alumne consultà el seu expedient i va comprovar que en la convocatòria ordinària del curs 2010-2011 tenia "No presentat" en l'assignatura *****, quan en realitat hauria de tenir suspès, ja es presentà a l'examen.

L'alumne va aclarir el problema amb la professora responsable de l'assignatura, que li va indicar que realitzaria el canvi en l'acta.

Dues setmanes després l'alumne va rebre un correu de la professora que li deia que la Secretaria de l'escola no pot realitzar el canvi per ser complex i per haver-se matriculat d'aquesta assignatura en el curs següent.

La responsable d'actes de l'escola li va suggerir que parlara amb el cap d'Estudis, que podia resoldre el problema.

L'alumne va anar a l'Oficina del Defensor Universitari, on enviaren un correu al cap d'Estudis els primers dies de desembre i li comentaren el problema de l'alumne. El cap d'Estudis contestà en el sentit que estudiaria el problema i li donaria la solució adequada com més prompte millor.

A mitjan desembre de 2012 l'alumne comunicà al Defensor que ja s'ha fet el canvi en l'acta corresponent i que havia presentat la seua al·legació a la Unitat de ****.

C-01-2013 (08-01-2013) (Problemes de convalidacions)

Un alumne va venir traslladat des de la Universitat de * i es matriculà a l'Escola de **. De primer curs li convalidaren un poc més de vint crèdits i s'ha matriculat de la resta de crèdits no convalidats. De segon curs li convalidaren quasi vint crèdits i es va matricular de 5 assignatures per a completar els 60 crèdits que és el màxim permès, si bé la seua intenció inicial era matricular-se de més crèdits.

A principi de gener va rebre un correu de la seua escola en què li indicaven que passara per Secretaria perquè en no complir la Normativa de Progrés i Permanència li han anul·lat la matrícula de les assignatures de segon curs.

A l'endemà li explicaren a la Secretaria de la seua escola que la normativa indicava que en no tenir convalidats com a mínim 30 crèdits del primer curs no es pot matricular de cap altre curs posterior, per la qual cosa li han anul·lat la matrícula de les 5 assignatures de segon.

L'alumne presentà immediatament una instància al Registre General adreçada al Servei de *** en què sol·licita que li permeten cursar les assignatures en què s'ha matriculat, ja que altrament li suposaria tenir només una assignatura en el segon quadrimestre i que necessitaria un any més per a acabar la carrera, fet que suposaria una elevada despesa addicional per a un alumne que no té la residència a València.

Entregà fotocòpia de la instància al Vicerectorat de ****, i hi indicava que quan va sol·licitar el trasllat, la convalidació i formalització de la matrícula no li indicaren en cap moment la norma que ara se li aplica i que no va tenir cap problema en la matrícula, i ressalta que si haguera sabut en aquell moment la norma que li aplicarien s'hauria anat a una altra de les universitats que l'acceptaven.

L'alumne considera injust que li ho hagen comunicat en vespres d'exàmens d'assignatures afectades, ja que en té previst l'examen d'una dos dies després.

Va al Defensor i sol·licita ajuda per a resoldre el problema i manifesta que és de ***** i que ha llogat un pis a València per a tot l'any i que en el supòsit que li anul·len la matrícula de les assignatures de segon només li quedaria una assignatura per a cursar-la en el segon quadrimestre.

El Defensor es posà en contacte amb la Direcció de l'escola per a saber les possibilitats d'ajuda o solució per al problema de l'alumne. El cap d'Estudis li va dir que l'alumne s'hauria de presentar als exàmens, que és el més urgent, i que s'està estudiant la manera de resoldre el problema com millor siga possible i en un termini breu.

Poc després de mitjan de gener de 2013 l'alumne va tornar a l'Oficina del Defensor en no haver rebut cap comunicació sobre l'estat de la seua matrícula i el Defensor va poder esbrinar que dilluns anterior s'havia enviat la resolució a l'alumne i que hauria de rebre-la immediatament.

En la resolució se li permet que es matricule de les assignatures de segon curs del primer quadrimestre, però no se li permet continuar matriculat de les assignatures de segon curs del segon quadrimestre, i li indiquen on pot recórrer-hi en cas de no estar d'acord amb la resolució.

C-15-2013 (05-02-2013) (Ampliació de matrícula)

Alumne matriculat en segon curs de Grau en * amb una assignatura pendent de primer curs del segon quadrimestre, que per la normativa vigent no li permet ampliació de matrícula per ser aquesta assignatura de 2n quadrimestre.

L'alumne indica que uns altres alumnes en la mateixa situació se'ls ha permès l'ampliació de matrícula, pel fet que l'assignatura pendent és de primer quadrimestre.

A principi de febrer de 2013 presentà una instància al Registre General adreçada al Servei ** i sol·licita l'ampliació de matrícula igual que als seus companys que tenien una assignatura pendent del primer quadrimestre de primer curs.

Va a l'Oficina del Defensor i lliura una còpia de la instància, perquè se sàpiga el cas, ja que no li sembla just. Li hi recorden que se li ha aplicat

la normativa vigent i que el seu cas no és idèntic al dels seus companys, que se'ls permet ampliar matrícula quan ja no tenen res pendent de primer curs.

C-16-2013 (05-02-2013) (Traslladat d'una altra universitat)

Un alumne de segon curs de l'Escola * va venir traslladat d'una altra universitat.

Li reconegueren un poc més de 30 crèdits del primer curs, per la qual cosa li aplicaren la normativa vigent, que indica que els alumnes als quals reconeguen entre 30-42 crèdits només poden matricular-se del mateix nombre de crèdits que se'ls ha reconegut.

Això suposa que en el 2n quadrimestre només podrà estar matriculat de 3 assignatures, per la qual cosa s'anul·là l'excés d'assignatures de què estava matriculat.

A l'alumne el preocupa que aquesta decisió retardaria acabar la seua carrera i l'encariria en no ser resident a València. A principi de febrer de 2013 presentà al Registre General una instància adreçada al Servei de ** en què sol·licitava que li permeteren continuar matriculat de les mateixes assignatures que al principi de curs, ja que ja ha cursat part de les assignatures anuals de què ara anul·laran la matrícula i estava ja programat a cursar unes altres quadrimestrals en el segon quadrimestre.

Va a l'Oficina del Defensor per a comentar-ne el problema i per a deixar una còpia de la instància presentada.

El Defensor li aconsellà que parlara del seu problema amb el cap d'Estudis de l'escola, que tal vegada el podria ajudar en la resolució del seu problema, ja que podria haver tingut altres casos semblants, i aleshores seria senzill donar una solució que no suposara cap greuge comparatiu.

C-19-2013 (13-02-2013) (Sol·licitud d'ampliació de matrícula)

Una alumna de grau a l'Escola * li queden per a acabar la carrera les pràctiques a **, *** i el ****.

A mitjan setembre de 2012 li autoritzen matricular-se d'assignatures de cursos no consecutius fins a un màxim de ***** crèdits.

Deu dies després sol·licità matricular-se de tot el que li quedava per a finalitzar-ne els estudis aquest curs acadèmic.

A mitjan febrer de 2013 va rebre la resposta del Vicerectorat ***** en què se n'estimava parcialment la sol·licitud, i l'autoritzaven a matricular-se exclusivament d'assignatures corresponents a pràctiques en **. Li indicaren que contra aquesta resolució podia interposar un recurs contenciós administratiu.

L'alumna va parlar amb el cap d'Estudis, el qual li va suggerir que buscara una empresa on també poguera fer *** i ****. L'alumna considera que aquesta possibilitat és difícil, ja que l'empresa hauria d'abonar-li unes ***** hores a ***** euros per hora.

L'alumna consulta la Delegació d'Alumnes de l'escola, on li diuen que demane assessorament a l'Oficina del Defensor. Allí, després de l'estudi del seu problema li indiquen que li han aplicat la normativa, per la qual cosa només quedaria la possibilitat de presentar un recurs d'alçada al rector, que no es considera que tinguera moltes probabilitats d'èxit, i desaconsellava anar a un contenciós.

No ha tornat ni ha portat res.

C-22-2013 (20-02-2013) (Sobre convalidació de pràctiques)

Un alumne de pla antic de l'Escola * s'examinà al desembre de 2012 de l'assignatura **. Aprovà l'examen i en l'acta consta l'assignatura suspesa per no tenir nota en pràctiques.

L'alumne realitzà les dites pràctiques fa dos anys. El curs passat li convalidaren la nota obtinguda en pràctiques, tanmateix aquest curs no li l'han convalidat i com que no hi ha docència no ha pogut fer-les de nou.

L'alumne va dir que no li informaren en cap moment que solament es convalidaria la nota del curs anterior, fet que no consta tampoc en la guia docent, ni en la convocatòria, ni en la presentació de l'assignatura.

A causa d'aquest suspès no pot sol·licitar una beca d'intercanvi acadèmic. Com que el *** de febrer tenia concertada una cita amb l'Oficina de Programes Internacionals de la seua escola, el dia anterior presentà una instància al Departament de **** en què sol·licitava el reconeixement de les pràctiques realitzades.

Va anar a l'Oficina del Defensor per a comentar-li el seu cas i saber què hi pot fer. Allí li indiquen que ha d'esperar la resolució del departament i reclamar a un nivell superior si el departament no l'accepta. També li recomanen que vaja a la Direcció d'Estudis de l'escola perquè li indiquen els passos a seguir en el seu cas.

A final de febrer de 2013 l'alumne va tornar al Defensor perquè encara no han contestat la seua instància. Ha parlat amb el director del Departament *** que li ha dit que ell no pot intervenir en el criteri d'avaluació del professor. L'alumne li ha sol·licitat la contestació per a poder passar a instàncies superiors, ja que està condicionat pels terminis per a sol·licitar la beca *****.

El Defensor li aconsella que presente una altra instància a la Direcció de l'escola, i explica la seua situació i indica que encara no ha rebut resposta del departament, per la qual cosa sol·licita el pronunciament de l'escola.

Pocs dies després, encara al febrer, l'alumne rep una resposta del departament en què li diuen que:

Según criterio de los profesores que imparten la asignatura, nunca han guardado las prácticas de años anteriores, pero como en el curso académico 2012-2013 ya no se impartió docencia ni en aula ni laboratorio, en el examen de diciembre se contemplaron 2 opciones, o tener en cuenta las prácticas realizadas en el curso anterior o que el alumno realizara el examen correspondiente. En el caso no se da ninguna de las dos circunstancias, por lo que no se toma en consideración ninguna nota de prácticas y no procede modificar la nota en el sentido que reclama.

L'alumne va dir que presentaria instància a la Direcció de l'escola perquè es revise el seu cas, ja que desconeixia el criteri que li han aplicat, atès que no consta en cap lloc. Si ho haguera sabut li hauria resultat més fàcil realitzar l'examen de pràctiques corresponent. Presentà la instància acabat el mes de febrer de 2013 i l'escola va resoldre convalidar-li les pràctiques que realitzà dos anys abans i aprovar-li l'assignatura, amb la qual cosa va poder sol·licitar beca *****.

C-29-2013 (28-02-2013) (Denegació de beca)

Un alumne del campus * que cursa el Grau ** sol·licità beca a la Generalitat Valenciana en el curs 2011-2012. Li la denegaren, hi va presentar

una al·legació i va sol·licitar a la UPV que li fraccionaren el pagament de la matrícula.

Li la fraccionaren en cinc terminis de *** euros cadascun, que tampoc no va poder pagar la seua família, per la qual cosa va témer l'anul·lació de la matrícula del curs 2011-2012, fet que suposaria que no li podrien donar beca en el curs actual 2012-2013.

Va sol·licitar al Defensor que l'ajude a trobar una solució, bé a aconseguir que la UPV retarde el pagament de la matrícula fins a la resposta de les al·legacions, o que es fraccione més el pagament de la matrícula o bé que li faciliten un treball a la UPV per a poder fer front al dit pagament.

A la Unitat de **** havien informat a l'alumne que la resolució sobre les al·legacions que havia presentat es publicarà en el DOCV, sense que aquesta al·legació paralitze el pagament de la matrícula. També li indicaren que el pagament s'havia d'haver resolt com a màxim al setembre de 2012, però com que la Generalitat s'ha retardat en la resposta li han concedit un ajornament que s'allarga al curs 2012-2013, i li indiquen que si encara necessita més terminis, ha de presentar una instància pel Registre General adreçada al Servei *****, Unitat de *****, que pot trametre-la des del campus *, sense necessitat de desplaçar-se a València.

També li informaren que enguany la Generalitat Valenciana ha tret una ajuda per causa sobrevinguda i que se sol·licita a la Generalitat, així com de la conveniència de posar-se en contacte amb SERVIPOLI de la UPV perquè li informen si hi ha cap tipus de pràctica o beca remunerada a què puga accedir.

Però el Servei ***** ens comunicà a mitjan març de 2013 que la denegació de la beca de la Generalitat ja tenia caràcter definitiu, segons la publicació del DOCV de final de novembre de 2012, que a principi de novembre de 2012 li concediren el fraccionament del pagament de la matrícula en cinc quotes, que al gener de 2013 tornà a sol·licitar condonació o ajornament, i reiterà la petició a principi de febrer de 2013, i li indicaren que no es podia atendre la petició i que havia d'abonar els rebuts pendents, i que no n'havia pagat cap.

L'Oficina del Defensor informà a l'alumne que no era possible fraccionar més el pagament ni obtenir cap ajornament més, ja que la UPV havia de

comptabilitzar aquests pagaments en el mes de maig, abans que acabara el període docent.

C-34-2013 (07-03-2013)
(Sol·licita terminis per a pagament matrícula)

Una alumna del campus * cursà el primer curs del Grau ** en el curs 2010-2011 i va suspendre 15 crèdits, dels quals es tornà a matricular el curs 2011-2012, junt amb 45 crèdits de segon curs. Va tornar a suspendre els 15 crèdits de primer curs i en el curs 2012-2013.

En el curs 2012-2013 es matriculà dels 15 crèdits de 1r i de 45 crèdits de 3r. Després de l'aprovació dels 15 crèdits esmentats va ampliar la matrícula als 30 crèdits de segon que li quedaven, fet que va suposar un pagament d'uns *** euros.

En denegar-li la beca que sol·licità li reclamaren l'import de la matrícula i va anar al Defensor per a demanar orientació per a obtenir el fraccionament del pagament dels *** euros. Li indicaren que podia sol·licitar el fraccionament de l'ampliació de la matrícula, però havia de saber que en el mes de maig (abans de la finalització del període docent) havia d'estar el pagament realitzat per exigències comptables a la UPV.

C-35-2013 (07-03-2013) (Denegació de beca)

A uns alumnes del campus * de la titulació de segon cicle en Enginyeria ** els han denegat la beca del Ministeri per considerar que ja se'ls va donar beca per al mateix nivell d'estudis. Presentaren una al·legació en considerar que no era certa la causa de la denegació i explicaren el problema al Defensor Universitari, el qual va consultar el problema al Servei **, on li explicaren que aquest curs el Ministeri ha assumit la denegació de beques per causes acadèmiques, gestió que anteriorment feien les universitats, i el Ministeri s'encarrega de la denegació per causes econòmiques.

Les modificacions que s'han portat a cap en les aplicacions informàtiques han produït incidències, que podrien haver afectat aquests alumnes.

Des de la UPV es treballa amb el Ministeri en la depuració de les aplicacions per a poder realitzar adequadament les consultes que permeten discriminar cada cas.

Des del Servei ** s'indica que si els alumnes, amb anterioritat, no han obtingut beca per al mateix nivell d'estudis obtindran resolució favorable a l'al·legació.

C-43-2013 (26-03-2013) (Denegació de beca)

Un alumne de primer curs de Grau en * aprovà 39 crèdits en el curs 2011-2012, per la qual cosa, segons la normativa de la seua escola, el curs següent només li permeteren matricular-se dels 21 crèdits que li faltaven.

La beca que sol·licità del Ministeri li l'han denegada per no estar matriculat de 30 crèdits almenys.

Al Negociat de ** li han indicat que sol·licite a l'escola un certificat que no li permeteren matricular-se de més crèdits per la pròpia normativa de l'escola per a adjuntar-lo a l'al·legació contra la denegació que pretén presentar.

Però a la seua escola li indiquen que el que poden donar-li és la normativa general de la UPV, que no li serveix en no estar explicitada l'exigència particular de la seua escola.

A l'Oficina del Defensor li aconsellen que torne a sol·licitar a la Secretaria de la seua escola el certificat que necessita, i que els diga que li cal per a justificar l'al·legació que presentarà contra la denegació de la seua beca.

C-45-2013 (11-04-2013) (Denegació de convalidació)

A un alumne de l'Escola * que cursa el Grau en ** li han denegat la convalidació de l'assignatura *** de 6 crèdits per no ser equivalent ni el contingut ni la càrrega lectiva de l'assignatura cursada amb la de l'assignatura de què sol·licita la convalidació.

L'alumne va a l'Oficina del Defensor i indica que si en la resolució s'haguera especificat en què consisteix la no equivalència, podria aportar documentació que justificara l'equivalència del que sol·licita. També comenta al Defensor que li han denegat la realització d'un examen extraordinari sobre el contingut que es considerara que no havia cursat.

El Defensor li indica que pot presentar una instància al Registre General adreçada al Servei de **** i sol·licitar que es reconsideri de nou la seua

petició de convalidació, atès que, respecte a la petició anterior, presenta el temari de l'assignatura que ha cursat, postil·lat amb comparacions amb el temari de l'assignatura de la UPV que demana que li convaliden, així com la notificació rebuda a l'anterior sol·licitud.

A mitjan juny de 2013 l'alumne visità de nou el Defensor i li va dir que no havia rebut encara contestació, però que li han dit que s'havia desestimada el seu recurs. El Defensor li va aconsellar llegir atentament la resolució i si considera que compleix els requisits exigits en la convalidació, que presente al Registre General un recurs de reposició al rector, i justifiqui com més millor la seua petició.

C-46-2013 (23-04-2013) (Denegació de beca)

A una alumna de l'Escola * que està en 2n curs de grau li han denegat la beca del Ministeri perquè el curs passat 2011-12 només es va poder matricular de 25 crèdits, a causa de les Normes de Permanència, segons justificà amb un certificat de la seua escola. El mínim establert per a la concessió de beca és haver-se matriculat de 30 crèdits.

L'alumna comentà al Defensor que havia patit un greuge comparatiu respecte a uns altres companys que en el curs 2010-2011 suspengueren més de 30 crèdits, els aprovaren en el curs 2011-2012 i se'ls permet tenir beca parcial durant el curs 2012-2013, que es pot transformar en beca total si l'escola justifica que no es pogueren matricular de més crèdits per les Normes de Permanència.

És evident que en haver aprovat més crèdits que els seus companys en el curs 2010-11 es tradueix la penalització de no poder tenir beca en el curs 2012-2013.

El Defensor li aconsella que presente una instància per registre general adreçada a la vicerectora d'Alumnat i Cultura, i sol·licita que es revise el seu cas i s'esmeni la discriminació respecte als seus companys i que en el cas de ser legalment impossible, li concidisquen una ajuda per a poder continuar-ne els estudis atesa la seua situació econòmica.

A final d'abril de 2013 presentà una instància al Registre General adreçada al Vicerectorat ** amb còpia al Defensor, el qual li va dir que exposaria aquest greuge comparatiu en l'informe anual que presentaria al Consell Social de la Universitat.

C-51-2013 (02-05-2013) (Denegació de beca)

A un alumne del Màster * li denegaren la beca del Ministeri. Va presentar al·legacions, però li mantingueren la denegació “*per tenir pocs ingressos*”, segons li informaren a la Unitat de **, on li indiquen que la presentació de recurs de reposició al rector no paralitza haver d'abonar la matrícula.

No sol·licità la beca de la Generalitat perquè creia que complia tots els requisits perquè li concediren la del Ministeri, igual que els seus germans que estan en la mateixa situació, estudien a la Universitat de *** i els ha concedit la beca.

L'alumne es troba a l'atur, i aquest mes se li acaba el cobrament del subsidi d'atur. En ser-li impossible pagar ha presentat un escrit al rector i sol·licita que paralitzi el pagament, i rep una notificació que li han dividit el pagament de la matrícula en dos terminis, i ha d'abonar el primer termini abans de mitjan maig.

Va anar al Defensor i en sol·licita la mediació perquè es procurara paralitzar el pagament de la matrícula fins que es resolga el recurs a la denegació de la beca i que, en qualsevol cas, no li anul·len la matrícula perquè es puga presentar als exàmens ja imminents.

Des de l'Oficina del Defensor es feren diverses gestions, i va esbrinar que els alumnes del màster no poden sol·licitar ajuda social de matrícula, però poden sol·licitar ajuda per causa sobrevinguda, que és aplicable a tots els alumnes.

A la Unitat de ** informaren el Defensor que, en principi, l'alumne demanà la beca com a unitat familiar, ja que és casat, però li la denegaren en no tenir ingressos.

Aleshores sol·licità que li canviaren d'unitat familiar, i incorporar-lo amb els seus pares i germans, i com que aquests no tenien tampoc ingressos li ho tornaren a denegar. Llavors, aportà una justificació que la unitat familiar compta amb els ingressos d'un germà de **** anys que té treball. Va tornar a sorgir un nou problema, a causa que la llei exclou als majors de ***** anys de la unitat familiar.

El Defensor li va aconsellar que amb independència del recurs de reposició, hauria de presentar al Registre General una instància en què

sol·licitara a la vicerectora d'Alumnat que li concedira un ermini més ampli per a abonar la matrícula.

C-52-2013 (03-05-2013) (Denegació de beca)

Un alumne cursà el 2010-2011 primer curs de * a l'Escola de ** i només aprovà 27 crèdits dels 60 que componien el curs.

En el curs 2011-2012 la Normativa de Permanència només li permeteren matricular-se dels 33 crèdits que li quedaven de 1r i cap de 2n, i superà 24 crèdits, que és el 72,72% dels crèdits matriculats.

Li han denegat en el curs 2012-2013 la beca del Ministeri per no haver aprovat el percentatge mínim de crèdits establits en les bases de la convocatòria, amb la qual cosa l'alumne no hi està d'acord, ja que indica que la Resolució de 02.08.12 de la Secretaria d'Estat d'Educació diu que:

“En aquellos casos que en virtud de la normativa propia de la universidad, resulte limitado el número de créditos en que pueda quedar matriculado el alumno, éste podrá obtener todos los componentes de beca que le correspondan de conformidad con lo dispuesto en esta convocatoria si se matricula en todos aquellos en los que le sea posible”.

A més, diu l'alumne que l'article 18 diu que en la branca d'enginyeria els crèdits mínims a superar el curs anterior per a tenir dret a beca és el 65% dels crèdits matriculats.

Per tant, l'alumne va recórrer contra la resolució del Ministeri i al·lega que el curs anterior no es matriculà dels 60 crèdits que exigeix la normativa per a ser beneficiari de beca per no ser possible per la Normativa de la UPV. Va rebre un correu des de la Unitat *** de la UPV i li indica que es desestimava el recurs pels mateixos motius que li denegà la primera sol·licitud.

Va anar al Defensor i sol·licità assessorament abans d'interposar un recurs de reposició a la Secretaria d'Estat d'Educació i li informaren en la convocatòria de beques del Ministeri que podia llegir en l'article 17, punt 2, apartat a que:

“los estudiantes matriculados entre 30 y 59 créditos en un curso académico, se les considera matricula parcial. Para mantener la beca en el siguiente curso deberán aprobar la totalidad de los créditos en que hubieran estado matriculados”.

Li indicaren que ací estava la causa de la denegació, ja que es matriculà de 33 crèdits i només en va aprovar 24.

C-53-2013 (06-05-2013) (Denegació de beca)

A un alumne de l'Escola * li han denegat la beca de la Generalitat. L'alumne ha calculat la nota mitjana de les assignatures a què es presentà i considera que compleix les bases de la beca, on no diu res de les assignatures no presentades.

A la Unitat de ** li aconsellen que pot sol·licitar al PROP la causa de la denegació. L'alumne va fer les gestions en el PROP, i va esbrinar que tenen tres mesos de temps per a contestar-li 3 mesos, per la qual cosa va a l'Oficina del Defensor per si pot obtenir alguna informació addicional. En aquesta Oficina indiquen a l'alumne que han de tenir algun pes negatiu les assignatures no presentades, ja que no sembla lògic que, en un cas extrem, un alumne que s'hauria presentat a una sola assignatura traient un 10 tinguera més dret a obtenir beca que un altre alumne que s'haguera presentat a totes o quasi totes les assignatures.

Poc després s'informà a l'alumne que en el punt 4 dels criteris d'adjudicació, que es publicaren amb posterioritat a les bases de la beca, es llegeix que: *“les assignatures en què s'ha matriculat l'alumne, en el curs acadèmic anterior o últim realitzat, que consten com a suspeses sense qualificació numèrica o no presentades tenen, als efectes del que disposa aquesta base, la qualificació de 2,5 punts”*.

C-69-2013 (14-06-2013) (Ampliació matrícula)

Un alumne d'Enginyeria * està amb una beca Erasmus a **. Dels 63 crèdits matriculats aprovà 45 crèdits en el primer quadrimestre per la qual cosa es posà en contacte amb la coordinadora d'Erasmus de la seua escola per a cursar tres assignatures més, i formalitza a València l'ampliació de matrícula.

Amb posterioritat li denegaren l'ampliació de matrícula per superar el màxim de crèdits màxims permesos per a un curs.

L'alumne envià un correu al Defensor en què demanava la mediació perquè s'accedira a l'ampliació de la matrícula, i va afegir les 3 assignatures que havia cursat a **, ja que li semblava que no tenia cap sentit que

haguera de tornar a cursar-les una altra vegada el pròxim curs i té el suport de la Subdirecció de Relacions Internacionals de la seua escola.

El Defensor obtingué del Servei de *** la informació que en l'auto-matrícula es matriculà del màxim de crèdits permesos (63). L'alumne sol·licità al gener al seu centre l'ampliació de matrícula, que va ser denegada en aplicació de la Normativa de Progrés i Permanència. A principi de gener va tornar a sol·licitar ampliació de matrícula al rector, acompanyada per un informe favorable a l'ampliació de la Subdirecció de Relacions Internacionals del seu centre, que va ser denegada el 6 de febrer pel mateix motiu (Normativa de Progrés i Permanència). A més, l'alumne era coneixedor de la denegació des de primer de febrer, abans d'haver cursat i aprovat les assignatures esmentades.

L'única possibilitat que se suggerí a l'alumne va ser realitzar una nova petició al rector, i acreditar la superació d'aquestes assignatures a l'estranger i aportar algun informe favorable a l'ampliació, fet que provocaria un nou estudi d'aquest tema per a nou estudi i resolució.

C-79-2013 (25-06-2013) (Beca denegada)

Una alumna de 2n curs de * va sol·licitar beca del MEC i de la GVA.

La beca del MEC va ser denegada per no estar matriculada d'un nombre mínim de crèdits requerits, ja que el curs passat repetia primer i li va quedar una assignatura. Al juliol de 2012 va sol·licitar a la Comissió de Permanència poder continuar estudis, i va al·legar una causa sobrevinguda relacionada amb una greu operació de sa mare.

Li la concediren, però només li permeteren matricular-se de 42 crèdits i durant aquest curs ha aprovat totes les assignatures de què es va matricular.

A principi de juny de 2013 va rebre un correu de la GVA que li deia que estava en la llista d'alumnes que complien les condicions per a concessió de beca i que el nombre de beques a concedir seria funció del pressupost, i ordena als possibles becaris la nota mitjana del seu expedient.

Poc després de la meitat de juny va rebre un correu des de la UPV que li comunicava que la beca li havia sigut denegada definitivament per tenir assignatures pendents i a final de juny li arribà un altre correu des de la seua facultat que li indicava que constava com a impagada la matrícula.

Des de la Unitat de ** va rebre un altre correu que li indica que podia generar el rebut per al pagament de la matrícula des de la intranet.

A l'Oficina del Defensor li aconsellaren que presente al Registre General un escrit adreçat a la vicerectora d'Alumnat i Extensió Universitària en què explique la seua situació i sol·licita que li ajornen el pagament de la matrícula fins al setembre, i un altre escrit que complementa una petició anterior que demanava ajuda per causa sobrevinguda per la greu malaltia de sa mare, que li ha repercutit en el seu rendiment acadèmic que el priva de la possibilitat d'obtenir beca.

A mitjan juliol de 2013 va tornar a l'Oficina del Defensor preocupada per la possibilitat de no poder matricular-se, ja que quan entra a intranet a veure la data de matrícula li apareix el missatge "*rebut pendent de pagament*". Li van suggerir que preguntara a la seua facultat el sentit del missatge i li respongueren que no està desactivada, però que als alumnes pendents del pagament de matrícula per qualsevol causa se'ls deixa els últims per a matricular-se.

Atès que per notes li correspon ser de les primeres a matricular-se, l'alumna va parlar amb la seua família, que va decidir ajudar-la a pagar la matrícula, amb independència del resultat de les seues instàncies, i n'assegura la matriculació en bones condicions d'elecció. En el supòsit de ser favorable la resposta a la seua petició d'ajuda sol·licitaria la devolució.

E-04-2013 (28-06-2013) (Convalidació assignatura de màster)

Un alumne del Màster * va presentar una queixa al Defensor a través del Registre General relacionada amb la seua sol·licitud de convalidació de l'assignatura ** en el màster esmentat.

A final de gener de 2012 sol·licità a la UPV conèixer la identitat dels membres de la Subcomissió del Màster * encarregat d'elaborar les propostes de resolució a les sol·licituds de reconeixement, així com la identitat dels professors del departament que emeten informes previs.

L'alumne indicà que després d'una sol·licitud de reconeixement, els professors del departament responsable de la docència de l'assignatura emeten un informe, la Subcomissió del Màster emet una proposta de resolució i la Comissió Acadèmica del Consell de Govern resol les sol·licituds.

El motiu de la sol·licitud de l'alumne és conèixer si algun dels professors del departament que elaborà l'informe sobre el reconeixement també forma part de la Subcomissió del Màster. Si és així entén que aquest professor s'hauria d'abstenir en la proposta de resolució de la subcomissió, ja que la seua opinió sempre serà favorable al seu informe.

A principi de febrer de 2012 es notificà a l'alumne des del Servei *** que no s'accedia a la seua petició d'identificació de funcionaris, ja que la informació sol·licitada no es considera rellevant en la defensa dels seus drets.

L'alumne diu que “el coneixement de la identitat dels responsables en la tramitació dels procediments és un dret establert en l'article 35.b de la Llei 30/1992, de 26 de novembre. La dita informació només pot ser facilitada a persones que tinguen la condició d'interessats en cada procediment o als seus representants, segons l'article 31 i 32 de la llei esmentada”. A més, l'alumne, en referència a l'article 35.j, va dir que aquesta informació és imprescindible als efectes d'una eventual exigència de responsabilitat disciplinària al funcionari, fet que constitueix un dret de l'interessat. Per això, l'alumne indicava en la sol·licitud que la identificació de funcionaris li permetria saber si algun dels professors del departament que va elaborar l'informe sobre el reconeixement forma part de la Subcomissió del Màster.

Per tot això, l'alumne va sol·licitar al Defensor que eleve una recomanació a la UPV perquè accedisca a donar la relació de professors del Departament **** que avaluaren el reconeixement de l'assignatura **, així com la relació de membres de la Subcomissió del Màster*.

El Defensor elevà una recomanació a la vicerectora *****, i recomana que, a més dels noms de la Comissió Acadèmica del Consell de Govern, siguen també públics els noms de les comissions acadèmiques de departaments, d'estructures responsables de títols i de comissions acadèmiques de màster, amb les seues subcomissions, ja que facilitar-ne la publicitat ajudaria a evitar duplicitats. S'aportà la legislació adés indicada per tal de valorar si les recomanacions són un dret establert.

C-103-2013 (22-07-2013) (Dates de matrícula)

Una alumna d'Enginyeria * s'adaptà el curs passat a grau i es va matricular d'onze assignatures de dos cursos distints. Va obtenir una nota mitjana de ** i només ha suspès una assignatura de 2n curs.

En grau no es permeten matrícules de 3 cursos distints, excepte que es tinguen 150 crèdits aprovats i tot el primer curs aprovat. En complir aquestes condicions ha presentat instància al rector per a sol·licitar que li permeten la matrícula d'assignatures de 4t curs.

L'alumna envia una queixa a l'Oficina del Defensor i lamenta que li han donat data de matrícula per a l'últim dia, en tant que uns altres companys amb més assignatures suspeses es matricularan abans. Li ha sigut difícil quadrar horaris de tres cursos per a evitar encavalcaments d'assignatures. Va sol·licitar que el Defensor esbrine quins criteris s'han aplicat.

El Defensor consultà aquest caso amb el Servei ***, des d'on li contestaren directament a l'alumna que:

“Els alumnes de grau se citen a matrícula en funció del seu rendiment acadèmic equivalent, que s'obté com a resultat de multiplicar la taxa de rendiment pels factors d'aprofitament acadèmic i pels que resulten en considerar circumstàncies socials singulars de l'estudiant.

S'hi adjunten els factors que s'han aplicat en el seu cas concret.

Sobre la seua sol·licitud de matrícula de cursos no consecutius, la Comissió de Permanència i Avaluació està valorant totes les sol·licituds rebudes sobre això, per la qual cosa ella rebrà la comunicació al seu domicili. En cas de ser estimada li permetran la matrícula que sol·licita i si això es produeix amb posterioritat a la data de matrícula podrà sol·licitar al seu centre d'estudis la modificació d'aquesta”.

C-107-2013 (24-07-2013) (Dates de matrícula)

Una alumna de Grau en * envià un correu al Defensor en què es queixava de la data de matrícula que li havien assignat, ** de juliol a les *** hores, per considerar que havia patit un greuge comparatiu amb altres companys que havien suspès més de 15 crèdits, que tenien menor nota mitjana que l'alumna i que havien sigut citats abans que ella.

A més, l'alumna indicava que perdria tallers i grups en què hauria desitjat matricular-se i exposava el que, segons la seua opinió, era un incompliment de la Normativa de Règim Acadèmic, que estableix que la informació ha d'estar accessible en la intranet de l'alumne almenys set dies abans de la data de matriculació, ja que la seua citació va estar disponible a partir del **** de juliol.

Des de l'Oficina del Defensor li contestaren per a indicar-li que:

1. La citació a matrícula és un procés automàtic.
2. Si considera que hi ha hagut greuge comparatiu amb un altre alumne, ha de donar el nom complet i DNI de l'alumne a fi de poder-ho confrontar, i ha de presentar l'alumna la queixa al Registre General de la UPV, adreçada al Servei de **, ja que el Defensor no ha de tenir dades confidencials.
3. Referent al termini, també pot presentar reclamació per Registre General al mateix servei, si bé hauria d'observar que ** menys **** és igual a 7, i atès que la xarxa Internet que té el mateix funcionament tots els dies, es pot considerar que tots els dies són vàlids per a utilitzar-ho, fet que va poder haver motivat que no es fera esment de dies laborables en la Normativa de Règim Acadèmic.

C-109-2013 (26-07-2013) (Dates de matrícula)

Un alumne de grau de l'Escola * va enviar un correu al Defensor en què es queixava del dia de matrícula que li assignaren, ja que uns altres companys amb pitjors notes mitjanes que ell i els mateixos suspesos tenen citació de matrícula abans que la seua. També comenta l'existència d'un problema en l'aplicació de la matrícula que indica encavalcaments inexistents.

Des de l'Oficina del Defensor li contesten en termes semblants al cas precedent, ja que li indiquen que:

1. El procés de citació a matrícula és automàtic.
2. Si considera greuge comparatiu amb un altre alumne, ha de donar el nom complet i DNI de l'alumne a fi de poder-lo confrontar, i ha de presentar-ne la queixa al Registre General de la UPV, adreçada al Servei **, ja que el Defensor no pot disposar de dades confidencials.

3. Referent al problema sobre el fals encavalcament d'assignatures que està donant l'aplicació d'automatrícula, ha d'indicar-ho al cap d'Estudis de la seua escola per a la correcció.

C-115-2013 (31-07-2013) (Ampliació de matrícula)

Una alumna de Grau en * començà els estudis en el pla antic i el curs passat es va adaptar. Tenia assignatures convalidades de tots els cursos i va cursar assignatures de primer i de segon.

Va suspendre una assignatura de primer i la Normativa de Progrés i Permanència no li permet matricular-se d'assignatures de tercer, per no permetre la matrícula de més de dos cursos consecutius.

A la seua facultat li digueren que presentara una instància pel Registre General adreçada al Servei **, cosa que va fer el *** de juny de 2013, però va anar a l'Oficina del Defensor per si era possible fer alguna cosa més. S'hi explicà que la instància arribarà a una comissió que l'estudiarà i li donarà la resposta, contra la qual pot interposar un recurs d'alçada raonat al rector, en el supòsit que considere que no li han aplicat la normativa correctament, o bé puga justificar greuge comparatiu respecte a un altre cas.

També li indicaren que si tinguera alguna causa sobrevinguda que poguera justificar el baix rendiment en l'assignatura suspesa de primer hauria de fer-ho arribar a la referida comissió perquè s'adjuntara a la seua instància anterior, i l'ha de presentar al el Registre General.

SECCIÓ 2.3. ALUMNES: BEQUES ERASMUS, PROMOE, MARIE CURIE I ALTRES

C-115-2012 (02-10-2012) (Beca de col·laboració)

Una alumna va tenir una beca de col·laboració en la Subdirecció de * des del ** de juliol de 2012 fins al *** de setembre, per a substituir un becari que havia renunciat.

El **** d'octubre no havia cobrat i li estranya atès que li asseguraren que a final de setembre li pagarien els dies de juliol i setembre.

A ***** li digueren que no cobrarà fins que l'anterior becari torne els diners que li pagaren de més.

Des de l'Oficina del Defensor es consultà amb ***** i es va esbrinar que no li podien pagar fins que l'anterior becari torne l'import dels dies de juliol que no havia treballat per renúncia, ja que el sistema estava blocat per aquesta causa i que cridarien al becari perquè efectuara la devolució.

El Defensor aconsellà a l'alumna que demanara al subdirector de * que parlara amb l'alumne i li recordara el problema de la devolució dels diners cobrats indegudament, ja que estava segur que l'alumne es podria no haver adonat que li havia abonat tot el mes de juliol.

A final de novembre de 2012, l'alumna comunicà a l'Oficina del Defensor que l'alumne tornà els diners a mitjan d'octubre i que ella cobrà al novembre.

C-131-2012 (27-11-2012) (Beca Erasmus)

Aquest cas és continuació de la consulta 113/2011, que tractava d'una alumna de la Facultat * que a l'octubre de 2011 consultà a l'Oficina del Defensor els seus problemes amb els estudis com a Erasmus a ** relacionats amb la negativa de la seua la facultat a concedir la convalidació, i ofereix l'alternativa que demanara el reconeixement de crèdits com a estudis realitzats a l'estranger. Però l'alumna va saber del Servei *** que la dita alternativa era il·legal, per la qual cosa no va fer cap sol·licitud i va decidir repetir el curs.

Durant el seu any d'Erasmus va ser becària del MEC i en haver sigut nul el seu rendiment acadèmic el Ministeri li reclama la devolució de la beca. L'alumna va argumentar al MEC que en estar d'Erasmus a **** no podia fer els exàmens ni assistir a classe a ****. Des del MEC li respongueren que s'havia donat de baixa en la matrícula de ****, fet que no era possible perquè la necessitava per a convalidar els estudis cursats a l'estranger.

L'alumna exposa a l'Oficina del Defensor que no té els diners que li reclamen, ja que encara està estudiant, i que, a més, deu el préstec de renda de la universitat que va demanar per a acabar el màster.

El Defensor li indica que les devolucions no depenen de la Universitat, sinó dels ministeris d'Educació i d'Hisenda, que hi ha hagut problemes semblants i que l'únic que s'ha pogut aconseguir en alguns casos molt específics, és l'obtenció d'alguna ajuda per causa sobrevinguda concedida per la UPV, si bé aquestes ajudes s'han vist molt afectades per la crisi, i s'ha integrat el vicerectorat que gestionava aquestes ajudes en un altre.

Des de l'Oficina del Defensor es feren diverses gestions des del ***** de desembre de 2012 fins al ***** de febrer de 2013, per a tractar de veure la possibilitat que l'alumna obtinguera alguna ajuda de la UPV d'Acció Social, com ara obtenir un ajornament de la quantitat reclamada pel Ministeri. Ateses les condicions de l'alumna el resultat va ser negatiu, ja que es valorà que no hi havia cap causa sobrevinguda i que tot el problema estava relacionat amb un rendiment nul en els seus estudis durant el període que va tenir la beca Erasmus.

C-133-2012 (04-12-2012) (Beca d'especialització)

Des de juny de 2011 un alumne va ser becari d'especialització al Departament de * de l'Escola **, en el grup ***, la directora del qual li comunicà en finalitzar-ne la jornada de treball el dimecres 28 de novembre que el divendres seria l'últim dia de treball en el grup. Aquesta comunicació li causà sorpresa ja que la seua beca finalitzava el **** de desembre de 2012.

Preguntà al Defensor si era possible comunicar un acomiadament amb només dos dies d'antelació, com caldria actuar per a cancel·lar la beca i, a més, indicà que tenia pendent el cobrament d'uns complements salarials que li prometeren com a incentiu, així com la part proporcional de vacances, si és que li corresponguera cobrar-la.

El ***** de desembre de 2012, el Defensor va esbrinar a ***** que una beca es rescindeix de tres maneres:

- Per obertura d'expedient, que no ha sigut el cas.
- Per cessament, amb una comunicació per escrit.
- Per abandó de l'alumne.

També li informaren que la previsió és que l'alumne cobrara el mes de desembre, en no constar com a cessat.

El Defensor aconsellà a l'alumne que tornara al seu treball i explicara a la directora del grup que no consta com a cessat, que per la seua part està disposat a acabar els dies que li falten de la beca i que tracte de finalitzar la beca de la millor manera possible. Respecte al cobrament d'incentius, li aclariren que els becaris no tenen paga de Nadal ni part proporcional de vacances.

Deliberadament, i respecte al paper de mediador que ha de fer el Defensor, no preguntarem res a l'alumne sobre les causes de la decisió de la directora del grup d'investigació.

C-08-2013 (25-01-2013) (Beca Promoe)

A un alumne de tercer curs de Diplomatura en * li concediren una beca Promoe per a anar a ** en el mes d'abril.

Tenia tres assignatures pendents de segon curs, la recuperació de les quals està prevista a l'abril i juny, i ha desaparegut la convocatòria de setembre. La seua estada a ** li impossibilita venir a examinar-se i, quan torne, el no tenir aprovades aquestes assignatures l'obligarà a passar a grau per no complir les Normes de Permanència. Això suposarà que li costarà un any més acabar la carrera.

A l'Oficina del Defensor li informen que raonablement parle amb cada professor, així com amb el cap d'Estudis.

El *** de febrer de 2013 l'alumne va tornar a l'Oficina del Defensor per a comunicar que havia parlat amb el cap d'Estudis i amb els professors corresponents, i que li avançaran la convocatòria dels exàmens.

C-37-2013 (15-03-2013) (Beca d'especialització)

A un alumne de l'Escola * se li acabava la beca d'especialització al Departament de ** i la seua directora de tesi li proposà que podia continuar treballant durant els 4 mesos en què percebera el subsidi d'atur.

Però la intenció de l'alumne era anar-se'n a ***, on la situació laboral és millor i hi resideix un dels seus germans.

Demana informació a l'Oficina del Defensor, ja que indica que s'ha portat molt bé la seua directora de tesi i no desitja contrariar-la. Li informaren que cobrarà l'atur per la seua cotització a la Seguretat Social i que,

si desitja anar-se'n, raonablement hauria d'exposar a la directora els motius i la decisió amb naturalitat.

L'alumne va dir que comunicarà a la professora la intenció de marxar a ***.

C-73-2013 (19-06-2013) (Beca Meridies)

Un alumne d'Enginyeria * presentà una instància pel Registre General adreçada al Servei **, en què manifesta el desacord amb les bases publicades per a obtenir la beca Meridies Cooperació 2013, que restringeix la participació als alumnes que han estat matriculats en el curs 2012-2013. L'alumne ha estat matriculat durant el curs 2012-2013, però en haver obtingut el títol ha perdut la condició d'alumne. Considera que és un greuge comparatiu amb altres companys que han estat matriculats com ell, és a dir que han abonat les mateixes taxes, i que tenen dret a presentar-se per no haver acabat la carrera.

L'alumne demana que es revisen les dites bases perquè es puguin incloure els alumnes matriculats i ja titulats, fet que li possibilitaria presentar-se a la convocatòria.

Va anar a l'Oficina del Defensor perquè mitjançara en la resolució del seu problema. Des del Vicerectorat de *** li contestaren el següent:

“La condició no és solament que els estudiants estiguen matriculats en el curs 2012-2013, sinó que en el moment de gaudi de la beca han de ser estudiants (de grau o màster) de la UPV.

Això és degut a les assegurances d'estudiant que gaudeixen els alumnes. Per tant, en aquest cas, com que ja no és alumne el gaudi de la beca no és possible.

Es modificaran les bases per a aclarir millor els requisits exigits”.

A més, a mitjan juliol de 2013, el vicerectorat envià a l'Oficina del Defensor una còpia del correu tramès a l'alumne, en què comentava que en el moment que l'alumne llegeix el seu Projecte Final de Carrera deixa de pertànyer al col·lectiu d'alumnes i no pot optar a una sèrie de serveis, fet que origina que no es pugui incloure els alumnes ja titulats en aquesta convocatòria.

C-96-2013 (15-07-2013) (Intercanvi SICUE)

Un alumne de quart curs de grau de l'Escola de * es va anar a ** amb un intercanvi SICUE, després de fer un acord acadèmic amb l'Oficina de Relacions Internacionals de la seua escola.

A ** es portà la sorpresa que no estava instaurat el 4t curs, per la qual cosa envià diversos correus a l'Oficina de Relacions Internacionals esmentada sense obtenir cap resposta. Finalment, va parlar telefònicament i li digueren que no es preocupara i que li convalidarien els estudis cursats.

El mes de juliol li digueren que no es pot convalidar, per la qual cosa parlà primer amb la funcionària de l'Oficina de Relacions Internacionals de la seua escola i després amb el coordinador, el qual li va dir que si havia elegit assignatures d'enginyeria li ho resoldrien.

L'alumne va anar a l'Oficina del Defensor, on li aconsellaren que enviara un correu al mateix director de la seua escola, i que hi explicara sucintament el que havia passat i en demanara la mediació en la solució del problema. L'alumne envià el correu el 17 de juliol de 2013 i el mateix defensor comentà aquest problema amb el director de l'escola.

El director va propiciar l'acord que li convalidarien la meitat de les assignatures, que són les que havia aprovat. Atès que no era probable que poguera aprovar la resta d'assignatures, va decidir anul·lar-ne la matrícula per a evitar el pagament del recàrrec per segona matrícula.

C-100-2013 (22-07-2013) (Estudis d'Erasmus)

Una alumna de l'Escola de * de 5è curs va estar aquest curs d'Erasmus a * en l'especialitat **. Va a l'Oficina del Defensor estranyada que a una altra companya que ha estat d'Erasmus com ella en una altra especialitat li han reconegut tot el temari cursat en * i a ella no.

Va dir que abans d'anar-se'n s'accepta els crèdits que cursaran per a la posterior convalidació, però després tenen l'oportunitat de canviar algunes assignatures amb la condició que no se supere el nombre de crèdits a validar a la UPV. L'alumna va afegir algunes assignatures i en llevà unes altres que ja havia cursat. Es va rectificar un error relacionat amb una assignatura que apareixia dues vegades i que en rectificar l'error va desaparèixer. A més hi ha assignatures que no les cursà perquè no les oferiren.

No li reconeixen els crèdits de l'assignatura que va desaparèixer, però que l'havia cursat, i de les assignatures que afegí al seu programa. Com s'ha indicat adés, a la seua companya li reconegueren tots els crèdits que havia afegit.

Aquests crèdits són els que a l'alumna no li reconeixen i a la seua companya sí.

El tècnic de l'Oficina de Relacions Internacionals va trametre al subdirector de Relacions Internacionals, amb qui l'alumna ja va parlar, sense presentar-li cap documentació.

L'alumna va anar a l'Oficina del Defensor per a buscar assessorament, ja que la preocupava perdre un contracte a *** amb una empresa per a començar a treballar al setembre i fer-hi el projecte. El Defensor va parlar amb l'alumna i la va aconsellar presentar un escrit raonat i justificat al tècnic de l'Oficina de Relacions Internacionals de la seua escola, adreçat al subdirector de Relacions Internacionals, amb la seguretat que obtindria la millor solució possible al seu problema.

SECCIÓ 2.4. ALUMNES: TEMES SOBRE EXÀMENS

E-01-2013 (26-02-2013)

(Notes mínimes per a aprovar una assignatura)

Una alumna de l'Escola * va suspendre l'assignatura ** de 2n curs de la titulació Grau en ***. La guia docent indica les valoracions següents per a obtenir la qualificació final:

Primer parcial 40% de la nota final.

Segon parcial 40% de la nota final.

Pràctiques de laboratori 20% de la nota final.

Per a superar l'assignatura cal obtenir més de 5 punts sobre 10 en la nota final, i haver superat 4 punts en cada prova escrita parcial.

Les notes de l'alumna han sigut: *1r parcial **** // 2n parcial ***** // pràctiques de laboratori ******

Segons els percentatges indicats en la guia docent, la seua nota final hauria de ser ****, però en l'acta consta una nota inferior a la dita

mitjana. Consultà amb el departament i li digueren que havien decidit que els alumnes que no arribaren a 4 en cada part, se'ls assignaria la nota inferior esmentada.

L'alumna va insistir al Defensor que la guia docent només diu que es necessita una nota mínima de 4 en cada part per a aprovar l'assignatura, no especifica res respecte de la manera de determinar la qualificació final per als alumnes que no compleixen el requisit del 4.

L'alumna considera que amb aquesta decisió adoptada de manera unilateral pels responsables de l'assignatura li han impedit que li apliquen l'avaluació per currículum de manera automàtica, segons preveu la Normativa de Règim Acadèmic i d'Avaluació de l'Alumnat aprovada pel Consell de Govern de 28 de gener de 2010. A l'alumna li desestimaren un escrit que havia presentat a la seua escola a mitjan febrer de 2013. En la resposta rebuda a final de febrer li indicaven que podia interposar un recurs d'alçada al rector en el termini d'un mes.

El Defensor li va indicar que l'única opció que li quedava era la presentació d'un recurs d'alçada, que presentà al Registre a mitjan març de 2013 adreçat també al Vicerectorat ****.

C-117-2012 (03-10-2012) (Fer examen a distància)

Un alumne d'Enginyeria * havia d'anar d'Erasmus a ** abans del *** d'agost. Tenia pendent una assignatura de primer l'examen de la qual estava previst al setembre. Va preguntar a l'Oficina de Relacions Internacionals de la seua escola si havia d'anar-se'n a ** en la data prevista o posposar el viatge fins després de l'examen. Li indicaren que havia d'anar-se'n i demanar fer l'examen a distància, ja que està mal vist a les universitats de destinació que els alumnes s'incorporen tard.

El professor de l'assignatura suspesa no li va posar cap problema, l'única cosa que li indicà és que atès que era la primera vegada que se li presentava aquest problema volia informar-se.

L'alumne cridà al professor des de ** diverses vegades i finalment li va dir que contactara amb l'Oficina de Relacions Internacionals per a notificar-los que volia un examen a distància i així ho va fer.

A principi d'octubre no tenia encara resposta de l'Oficina de Relacions Internacionals. Va demanar a una companya que fora en persona a la dita

oficina, però en no estar el responsable relacionat amb el seu problema no va poder aclarir res.

L'alumne es dirigeix al Defensor Universitari Adjunt i l'exposa el cas i sol·licita ajuda, ja que en ser una assignatura de primer el resultat de l'examen en qüestió condicionarà que pugui matricular-se de pla antic o que hagi de passar a grau, atès que el final del període de matrícula està pròxim.

El Defensor Adjunt demanà a l'alumne que contactara amb la direcció de la seua escola, fet que en possibilitaria la intervenció posterior. No obstant això, i amb independència de l'alumne, el Defensor Adjunt comentà el problema amb la directora de l'escola, per a coneixement seu i facilitar la millor solució possible.

C-123-2012 (30-10-2012) (Reclamació sobre la nota)

Un alumne de l'Escola de * presentà una instància de reclamació de nota, al Departament de **, en què indicava que:

- L'assignatura *** va ser impartida pel professor **** i la correcció de l'exercici es va repartir entre el dit professor i l'altre professor que imparteix l'assignatura, *****.
- L'alumne va sol·licitar revisió de les qüestions corregides pel professor ****, que li concediren a principi d'octubre.
- En el problema 1, no li havien puntuat un apartat i la seua nota s'incrementà 0,4, i aleshores la nota final de l'examen era lleugerament superior a 5. Immediatament el professor modificà la qualificació que l'havia assignat a la qüestió 3 en la primera correcció, i la va disminuir en 0,275, i la nota de l'examen va quedar un poc inferior a 5, suspès.

L'alumne va entendre que el professor no pot anar contra els propis actes, ja que si considerà que la qüestió 3 mereixia inicialment una puntuació no pot modificar el sistema de valoració i reduir la nota, i vulnerar la Normativa de Règim Acadèmic i Avaluació de l'Alumnat de la UPV.

També indicava l'alumne que en un dels apartats del tema 1 un diagrama entitat-relació, l'alumne el contestà d'acord amb els ensenyaments rebuts del professor ****, tanmateix el professor **** ha entès que aquesta metodologia és incorrecta i l'ha corregit segons la pròpia metodologia.

L'alumne considera que s'ha incomplert l'article 14 sobre ser avaluat d'acord amb el nivell d'ensenyament impartit.

A més, assenyalava que en el subapartat de la qüestió 3, relatiu a comerç electrònic, no li han donat cap punt, quan ell ha contestat a un terç del que es preguntava, ja que considera que ha respost correctament a 1 punt dels 3 que es demanaven i li han qualificat amb un 0, igual que els alumnes que han deixat la pregunta en blanc.

Per tot l'anterior, sol·licitava que revisara el seu examen la comissió corresponent i li mantingueren la nota de lleugerament superior a 5 amb el primer increment, que podria ser superior en el cas d'entendre que no li han qualificat la qüestió 3 relativa al comerç electrònic.

El director de * va trametre un correu amb la instància de l'alumne al Defensor, en què en demanava la mediació, perquè, tant com fóra possible, el departament ho resolga com més prompte millor.

El Defensor Adjunt va trametre tot la informació al director del departament corresponent en un correu a final d'octubre de 2012. A més, parlà personalment amb el director esmentat per a facilitar la comprensió i resolució d'aquest cas.

Dos dies després, el director del departament envià un correu en què indicava que l'alumne va anar a veure'l, que li recomanà que seguira els camins oficials i que l'alumne presentà un document amb registre d'entrada que s'està tramitant segons procediment i que cinc dies després esperen poder emetre una resposta.

La comissió que tracta aquests temes al departament està formada per tres catedràtics, que han d'emetre una resolució.

El director del departament va donar la informació addicional que l'alumne utilitzà una *xulla* en la convocatòria anterior i que no li obriren expedient. A més, l'alumne no va anar a la revisió de la part de l'assignatura suspesa en la data prevista i que els professors li permeteren fer la revisió fora de termini. Indicà també que l'examen objecte de la reclamació l'havien aprovat la pràctica totalitat dels seus companys.

A mitjan novembre de 2012 el subdirector primer de l'escola es posà en contacte amb el Defensor, ja que l'alumne havia presentat una altra reclamació a l'escola després sobre la denegació de la primera reclamació al departament per haver sigut lliurada fora de termini. El subdirector, a

més de comentar aquest problema amb el Defensor, desitjava conèixer la legislació per a poder atendre aquest cas.

El Defensor li va facilitar les Normes de Règim Acadèmic i Avaluació de l'Alumnat aplicables a les titulacions en procés d'extinció, ja que és el cas corresponent a l'alumne considerat.

A mitjan novembre de 2012 l'alumne sol·licità una nova cita amb el Defensor i li va deixar una còpia de la sol·licitud presentada a l'Escola * dos dies abans, en què demanava la intervenció del centre per la decisió del departament de no considerar-ne la instància per haver-la presentada fora de termini.

El Defensor va recomanar a l'alumne la conveniència de presentar justificants raonables, si n'hi ha, relatius al lliurament fora de termini de la seua reclamació, ja que altrament el procés de reclamació acabava amb la desestimació pel departament.

C-126-2012 (16-11-2012) (Examen a distància)

Un alumne del campus de * estava a ** com a alumne Erasmus. El professor *** li va enviar un examen de l'assignatura **** i l'alumne el realitzà a ** vigilat per una professora.

Dies després l'alumne va contactar amb el professor *** que li havia posat "No presentat" i el professor li va dir que l'alumne sabia que no feia falta que li donara cap explicació.

L'alumne s'adreçà al cap d'Estudis, que li va explicar que el professor *** afirmava que l'examen estava copiat i que li oferia la possibilitat de repetir l'examen el pròxim divendres.

L'alumne afirmava que no havia copiat, fet que podia ser corroborat per una professora que el va vigilar.

L'alumne preguntà al Defensor qui li va recomanar tornar a fer l'examen, ja que la realització d'aquest examen a distància no té caràcter obligatori per al professor.

C-138-2012 (13-12-2012)

(Lliurament d'un treball per a nota d'examen)

La mare d'una alumna de primer curs de * es va posar en contacte amb el Defensor per a presentar-li una queixa sobre el professor de l'assignatura **, Sr. ***, en què deia que els seus alumnes reberen un correu on els comunicava que el dia **** de desembre haurien de presentar físicament un treball i el termini de lliurament era d'una hora, tant per als alumnes de matí com per als de vesprada.

A la seua filla li coincidia el dia i l'hora amb una altra classe obligatòria en què tenia un examen, segons certificat emès per la professora. La seua filla va arribar 2 minuts després del termini establert pel professor *** i no li permeteren lliurar-ne el treball. La mare assegurà que la no presentació suposa el suspès d'aquesta assignatura anual, i queda només la convocatòria de juny.

La mare demanà la mediació del Defensor per a tots els alumnes afectats.

El Defensor es va posar en contacte amb el professor, que li va dir que enviaria un correu sobre el problema descrit per la mare de l'alumna.

El **** de desembre de 2012 el professor ***, mitjançant un correu, va respondre a la mare de l'alumna amb una còpia al Defensor en què indicava que:

- L'organització de l'assignatura es va establir el primer dia de classe i es publicà en el PoliformaT, perquè els alumnes també s'organitzaren, per la qual cosa sabien des de l'inici del curs el lliurament.
- L'horari de lliurament s'establí el passat dilluns i s'informava els estudiants, que ja saben que els professors en són molt estrictes en el compliment.
- El grup de l'alumna va parlar amb el professor, Sr. ****, i li va dir que tenien pràctiques a la mateixa hora, i els va oferir com a possible solució que un altre company de classe fera el lliurament per elles, ja que no és obligatori que siga el mateix interessat, però elles s'hi negaren.
- L'únic grup que tenia problemes d'horari era el de la interessada, que és el grup a què ell imparteix classe, per la qual cosa pot dir que cap alumne el va informar sobre el possible encavalcament d'horaris; en

aquest cas, s'hauria pogut retardar o avançar, condicionat a haver avisat abans de la data de lliurament, ja que una vegada establert l'horari de lliurament es considera inamovible.

- Hi va haver un grup d'estudiants que per un accident de trànsit es retardaren molt i no el van poder entregar.

El professor *** indicà a més a la mare que la no entrega no suposa el suspès de l'assignatura, ja que té una recuperació al juny i, per descomptat, les corresponents tutories personalitzades que li permetran preparar l'avaluació. Explicà que hi va haver set grups (20 alumnes) que no el lliuraren a temps i 54 grups (162 alumnes) que sí que ho feren, i va afirmar que són un grup de professors molt pròxim als alumnes i sempre molt accessibles, que lamenten el que ha passat, però que no poden acceptar els treballs per les indicacions anteriors i pel greuge comparatiu que això suposaria.

El professor *** també lliurà al Defensor, per a coneixement seu, una còpia de l'escrit que amb la mateixa data ha presentat al degà de * perquè en tingueren coneixement en el segon lliurament dels problemes de l'assignatura **.

Poc abans de les vacances de Nadal de 2012, les tres alumnes afectades anaren a l'Oficina del Defensor, ja que desitjaven presentar una queixa en no estar-hi d'acord i no saber com i on presentar-la.

Els recomanaren que han de començar per la facultat i poden presentar-la al degà i al cap d'Estudis de *. A més, demanaren les Normes d'Avaluació de l'Alumnat de Grau i Màster, ja que volen consultar-les perquè els han comentat que hi ha una normativa que indica que no es pot posar un examen o lliurament de treballs si a la mateixa hora hi ha un altre examen.

C-02-2013 (08-01-2013) (Correcció d'exàmens i nota)

Un alumne de l'Escola * s'adreça al Defensor per a realitzar una consulta sobre correcció d'exàmens i notes.

Indica que en una assignatura exigeixen la realització d'un treball a més de l'examen per a l'avaluació. Tots els professors segueixen el mateix criteri de correcció a excepció d'un que és l'encarregat de la correcció del seu examen. Indica l'alumne que no van a classe amb aquest professor, la

professora amb què van a classe els envià a ell perquè aquest no tenia tants treballs per a corregir.

Aquest professor aplica els propis criteris que es contradiuen amb la resta de professors, per tant, realitzant el treball tal com els explicà l'altra professora els vol suspendre. Els ha arribat a dir que la resta de professors no saben gens de l'assignatura i que ho estan fent malament.

L'alumne pregunta al Defensor si poden sol·licitar formalment que els corregisca el treball un altre professor i si és lògic que els alumnes es vegen sotmesos a la correcció d'un professor distint del que els explica les classes.

El Defensor li facilità les Normes de Règim Acadèmic i d'Avaluació de l'Alumnat per a estudis de grau perquè les puga consultar i li indica que després de llegir atentament aquestes normes, no consta res respecte de l'obligació, o no, que li haja de corregir el mateix professor que li ha impartit la docència. Li diu que si no està d'acord amb la qualificació pot recórrer com qualsevol alumne, i seguir aquests passos:

1. Anar a la revisió (tots tenen dret a la revisió de la seua prova, i com a tal s'entén qualsevol exercici o examen la qualificació del qual influeix en la nota final de l'assignatura).
2. Si no està d'acord amb la revisió es pot presentar una instància a l'ERT (estructura responsable d'un títol oficial), és a dir, en el seu cas a l'escola.
3. Si tampoc no hi està d'acord, ja només queda el recurs d'alçada al rector que exhaureix la via administrativa.

L'alumne agraeix la informació rebuda.

A mitjan gener de 2013 l'alumne torna a l'Oficina del Defensor a consultar sobre la qualificació d'una exposició oral en què el professor els ha indicat que aquesta pot sumar un punt o restar-ne un segons la seua valoració, i s'interessa per la legalitat de donar valoracions negatives i per saber on està regulat donar les dites valoracions negatives.

El Defensor li indica que la seua pregunta no està regulada en la normativa i li comenta que la pràctica de disminuir notes es fa en diverses situacions, com ara en els exàmens tipus test en què les preguntes mal contestades puntuen negativament, així com quan es combina en un

examen una part difícil o fonamental amb una altra de preguntes senzilles de manera que les errades de les preguntes senzilles disminueixen la nota de la part difícil. Finalment, li indicà que si ho considera procedent pot reclamar, de primer a l'ERT i, després, al rector.

C-10-2013 (28-01-2013) (El professor creu que ha copiat en l'examen)

A final de gener s'examinà d'una assignatura un alumne i quatre dies després va rebre un correu del seu professor adreçat a ell i a un altre alumne, en què expressava el convenciment que s'havien copiat i els indicava que si podien passar a veure'l a l'endemà de matí.

Els dos afectats anaren al despatx del professor. Aquest els preguntà si s'havien copiat, ja que tenen tres preguntes que coincideixen en algunes coses. Ells digueren que cap dels dos s'havia copiat de l'altre. El professor comentà que el que s'havia copiat i ho declarava el suspendria i que a l'altre el deixaria la nota. Els alumnes insistiren que no s'havien copiat, amb la qual cosa finalment els va dir el professor que la seua nota d'examen era un zero.

L'alumne va anar al Defensor per a preguntar si hi ha cap manera de recórrer-hi.

El Defensor li va dir que li interessava llegir els articles 6, 18 i 19 les Normes d'Avaluació de l'Alumnat per a Grau, i concretament l'article 19, que tracta de les reclamacions sobre les qualificacions i els passos a seguir, i que ha de saber quina ERT es refereix a l'escola, per la qual cosa ha de presentar-ne l'escrit a la Secretaria de la seua escola, i que abans pot tractar el seu problema amb el cap d'Estudis. Si desitja donar més caràcter oficial a la seua reclamació pot presentar l'escrit al Registre General de la UPV.

Si no estiguera d'acord amb la resposta que rebuda pot presentar un recurs d'alçada al rector, i que queda com a últim recurs el contenciós administratiu.

C-14-2013 (04-02-2013) (Problemes amb la qualificació d'un examen)

Un alumne de l'Escola * de 5è curs de llicenciatura es queixa al Defensor de la forma de qualificar l'assignatura ** de 4t curs, en què el professor ha establert que en cada apartat de l'assignatura han de tenir com a mínim una nota de 3,5 per a poder fer mitjana i aprovar-la. Els alumnes afectats

presentaren una instància al departament per a argumentar que no estaven d'acord amb la restricció imposada pel professor per no estar indicada en la guia docent la restricció que havia imposat i que la donà a conèixer molt poc abans de realitzar l'examen.

A mitjan febrer de 2013 vingueren els alumnes afectats a l'Oficina del Defensor per no estar d'acord amb la resposta del departament. El Defensor els va suggerir que presentaren una altra instància al director de l'escola. En presentar la instància parlaren amb el cap d'Estudis, que els comentà que el professor llevaria el criteri per no estar previst en la guia docent, però les notes en els expedients dels alumnes són les obtingudes aplicant-lo.

A final de febrer de 2013 els alumnes reberen la resposta de l'escola, que *“ratificava la resolució del departament, atès que en la documentació de l'examen s'especificaren amb detall els valors mínims a obtenir en cadascuna de les parts per a aprovar-lo”*.

Els alumnes presentaren al Registre General un recurs d'alçada al rector a final de març de 2013, i en lliuraren una còpia al Defensor Universitari.

A principi de maig de 2013 els alumnes reberen un escrit del Vicerectorat ***, pel qual s'estimava el recurs i es traslladava al seu centre perquè es qualificaren els exàmens seguint les indicacions de la Guia Docent i es realitzara l'oportuna diligència en l'acta de l'assignatura corresponent.

C-17-2013 (05-02-2013) (Problemes amb la qualificació d'un examen)

Un alumne de 5è curs de llicenciatura de l'Escola * va anar a l'Oficina del Defensor en no veure just que després de la revisió de l'assignatura ** de tercer continuara suspès, en la mesura que s'havia aprovat en la revisió a uns altres alumnes que inicialment tenien pitjor qualificació.

El Defensor li va indicar que segons la normativa per a reclamacions en estudis de llicenciatura havia de presentar una instància al departament corresponent, i si no està d'acord amb la resposta rebuda havia de presentar una altra instància a l'escola i, finalment, una instància al rector.

C-18-2013 (11-02-2013) (Problemes d'examen i treball)

Un alumne de * de l'Escola ** va consultar un problema amb el Defensor al juny de 2012 (Consulta 58/2012), el resum de la qual és:

*“Té problemes amb l'assignatura ***, ja que la Guia Docent estableix que hi ha un treball en grup que es realitza a classe, que pesa un 30% de nota i que és irrecuperable.*

*El dia que aquest treball es va fer ell estava a **** en un congrés presentant una ponència de la UPV.*

Per no tenir aquest treball està suspès tot i que té tots els parcials aprovats.

*Ha parlat amb la subdirectora d'Alumnat de l'Escola **, que li va dir que el seu professor ha segueix condicionat per la Guia Docent i que no hi pot fer res. També ha parlat amb el seu professor i l'ha donat els mateixos arguments.*

Va al Defensor per a veure si hi ha cap altra solució. És funcionari i vol acollir-se a la conciliació entre treball i estudis”.

El Defensor li indica que la informació de la subdirectora i del professor és correcta. La UPV ofereix la possibilitat de matricular-se de menys crèdits (matrícula a temps parcial) per estar treballant. Aconsella que presente un escrit per Registre General adreçat a ell, i explique el problema i la petició, amb còpia al vicerector de Convergència Europea i a la vicerectora d'Alumnat”.

A mitjan febrer de 2013 l'alumne va de nou al Defensor i l'explica que al seu dia va decidir tractar de resoldre el problema personalment amb els professors i no presentar instància.

Aquest curs 2012-2013 no s'ha matriculat per veure-ho inviable a causa de la seua situació, però ara desitjaria matricular-se.

També té una assignatura en què va traure bona nota però el professor li la va deixar en la meitat per falta d'assistència i es quedà suspesa.

Ara voldria que en aquesta assignatura li reconegueren la nota que va obtenir en l'examen.

El Defensor li indica que presente una instància pel Registre General en què ha de sol·licitar: Poder matricular-se i que en l'assignatura que va suspendre per la reducció de nota per no haver assistit a classe li reconeguen la nota que va obtenir en l'examen. Li comentà les dificultats que tindria la resolució positiva de la seua afirmació, especialment el reconeixement de la nota i li digueren que podia deixar una còpia de la

seua instància a l'Oficina del Defensor per al seguiment. No en va deixar còpia a l'Oficina del Defensor.

C-28-2013 (27-02-2013) (Problemes amb la qualificació d'un examen)

Un alumne de l'Escola * de 5è curs de llicenciatura va suspendre l'assignatura **.

L'alumne va indicar a l'Oficina del Defensor que segons les qualificacions que havia obtingut en final de pràctiques, examen, vídeos treballs, qüestió 1, qüestió 2, problema 1 i problema 2, l'increment d'un punt en la revisió de la qualificació del problema 2 i en aplicar la normativa de la Guia Docent li correspondria tenir aprovada l'assignatura **, i no podia entendre que li hagueren suspès argumentant que no superava mínims.

L'alumne va exposar que a mitjan febrer de 2013 presentà una instància al departament en què sol·licitava que li aplicaren el mètode d'avaluació estipulat en la Guia Docent. Vuit dies després li contestaren que no s'havia acceptat la seua instància per estar fora de termini.

L'alumne va dir a l'Oficina del Defensor que les notes aparegueren en PoliformaT i estigueren només unes hores, després es va fer la revisió i les notes ja no tornaren a aparèixer fins que es publicaren les actes, fet que en va provocar el retard a presentar la instància al departament.

A final de febrer de 2013 presentà una instància a la seua escola en què sol·licitava que admeteren l'anterior instància adreçada al departament i que es revisara la qualificació. Vuit dies després, la Direcció de l'escola va contestar que s'havia instat la Comissió de Reclamacions del departament perquè admetera a tràmit la reclamació.

A final de març de 2013 el departament va desestimar la reclamació, i li va indicar que podia interposar reclamació al centre en el termini de cinc dies.

L'alumne i un altre company sol·licitaren una cita amb el Defensor perquè els orientara en la reclamació al centre, que va ser presentada a final de març de 2013. A mitjan abril de 2013 el Centre va contestar i es va ratificar en la resolució del departament, atès que en la documentació de l'examen s'especificava amb detall els valors mínims a obtenir en cadascuna de les parts per a aprovar-lo.

Tres dies després, els alumnes presentaren un recurs d'alçada al rector contra aquesta resolució, amb còpia al Defensor.

A principi de maig de 2013 reberen una resposta del Vicerectorat *** que estimava el recurs i el traslladava al seu centre d'estudis amb objecte que li assignen la qualificació oportuna tenint en compte les qualificacions obtingudes en cadascun dels apartats, seguint les estipulacions de la Guia Docent.

C-48-2013 (30-04-2013) (Problemes amb la qualificació d'un examen)

Una alumna de la carrera d'Enginyer * del pla antic es trobava fent pràctiques a l'empresa ** a *** i a mitjan d'abril va realitzar un examen les notes del qual isqueren tres dies després, acompanyades d'una nota que la revisió seria dos dies després de la publicació de les notes.

Durant aquests cinc dies va tenir uns altres dos exàmens i, a més, va haver de tornar a ***, per la qual cosa va llegir la data de la revisió quatre dies després de la data programada.

Va demanar una revisió al seu professor, qui en coneixia la situació i li va dir que podia concedir-li la revisió de l'examen, però que les actes ja estaven pujades.

L'alumna està convençuda que la seua nota és errònia i va anar a l'Oficina del Defensor per a conèixer-ne els drets respecte a la revisió del seu examen, així com per a saber si les actes es podrien variar encara, en cas d'un canvi de nota.

El Defensor li va dir que els alumnes tenien dret a una revisió en el termini establert i publicat. Valorà com a molt positiu que el professor haguera accedit a fer-li la revisió i li va indicar que si no hi estava d'acord podia demanar una nova revisió a la Comissió de Reclamacions de l'escola.

El Defensor no té dubtes que si l'examen mereix que es canvie la nota, el professor farà tots els possibles per a resoldre el problema i canviar la nota de l'acta.

A l'Oficina es lliurà a l'alumna la normativa corresponent perquè l'alumna estiguera informada dels seus drets i sabera com cal actuar.

C-62-2013 (11-06-2013) (Copiar en un examen)

A un alumne de 5è curs de llicenciatura de l'Escola de * el va veure copiar el professor en l'examen parcial de primer quadrimestre de l'assignatura ** i li comunicà que no es presentara a la recuperació d'aquest examen de juny i que fóra directament a la convocatòria de setembre.

L'alumne comentà al Defensor que aquesta sanció no està prevista en la normativa de la UPV i el Defensor li va indicar que en la part no legislada es poden aplicar acords del departament.

Li va aconsellar que tornara a parlar amb el professor, i que en reconeguera la culpa, i que li demanara que li alçara la sanció, i li permetera examinar-se, ja que si no aprova l'assignatura ha de passar a grau.

C-65-2013 (12-06-2013) (Copiar en un examen)

Dues alumnes de l'Escola de * es presentaren a l'examen del primer quadrimestre de l'assignatura **, i van obtenir un *** i un ****, respectivament.

En l'examen del segon quadrimestre decidiren anar a obtenir la nota mínima que necessitaven per a aprovar i compensar amb la qualificació obtinguda en el primer quadrimestre. S'assegueren juntes, ja que són molt amigues i viuen juntes. En no saber traure el dibuix de l'examen es miraren per a ajudar-se i el professor les cridà l'atenció i els va dir que les separaria si tornaven a parlar.

Obtingueren qualificacions inferiors a la nota mínima que necessitaven. En anar a revisió, el professor les va fer entrar juntes per a dir-les que tenien l'examen igual i malament.

Dos dies després foren citades pel subdirector cap d'Estudis, l'una a les 10 hores i l'altra a les 11 hores.

Amb anterioritat anaren a l'Oficina del Defensor per a comentar-li'n la preocupació per si eren expulsades.

El Defensor va parlar amb la subdirectora d'Alumnat la qual li va dir que parlaria amb el cap d'Estudis, i va assegurar que les alumnes no serien expulsades.

C-67-2013 (13-06-2013) (Revisió d'examen)

Uns alumnes de l'Escola * tenien revisió d'examen el ** de juny amb la professora ***, la qual va arribar amb mitja hora de retard i se'n va anar una hora després, per la qual cosa només pogueren revisar l'examen quatre alumnes dels 15 apuntats a través del PoliformaT. A més, uns altres alumnes foren a la revisió, però no havien pogut apuntar-se per estar el grup ple amb els 15 alumnes admesos.

Els alumnes expressaren la preocupació i malestar al professor, ja que, de moment, no hi ha una altra data prevista per a revisions.

El Defensor els facilità les Normes de Règim Acadèmic i Avaluació de l'Alumnat per a estudis de grau, en què l'article 19 estableix el procediment de reclamacions sobre les qualificacions. A més, els va aconsellar que comentaren el seu problema amb el subdirector cap d'Estudis i amb la subdirectora d'Alumnat, que els va assegurar que el seu problema quedaria resolt.

C-77-2013 (25-06-2013) (Problemes amb la qualificació d'un examen)

Un alumne de * va trametre un correu al Defensor en què presenta una queixa relacionada amb l'assignatura de 4t curs **, impartida pel professor Sr. ***.

L'alumne va dir que els professors informaren que en la convocatòria ordinària utilitzarien els criteris d'avaluació següents: La nota mínima en cada qüestió teòrica i en cada problema de càlcul seria 3,5. Qui no superara la dita nota en cada qüestió i en cada problema estaria suspès amb una nota màxima de 3,5.

El conflicte radica en la discrepància entre el criteri emprat en l'avaluació dels alumnes i el criteri oficial on es parla de nota mínima en cada part (qüestions i problemes) i no en cada pregunta.

Després de l'examen alguns alumnes recriminaren els criteris d'avaluació aplicats, seguiren els tràmits oficials i s'acabà aprovant l'assignatura als alumnes que havien presentat reclamació i complien el criteri oficial. Aquesta modificació justa i lògica no es va aplicar als alumnes que no havien presentat reclamació, que continuaren suspesos. L'alumne defenia que per a no cometre greuge comparatiu s'haurien de revisar les actes completes de l'assignatura.

L'alumne va continuar dient que després de la seua queixa el departament va decidir aplicar els criteris oficials, però cometent unes accions que, en opinió seua, atemptaven contra els drets de l'estudiant, com ara:

- Eliminació completa dels recursos docents del PoliformaT.
- Cap concessió de tutories individuals.
- Cap aclariment dels criteris d'avaluació definitius.

A més, en la convocatòria extraordinària de final de juny només es concediren 25 minuts per a les qüestions teòriques, contra els 50 minuts de la convocatòria ordinària.

Pels fets descrits l'alumne va sol·licitar que la UPV investigara els fets descrits, que només admeta que s'evalue seguint criteris objectius i que es determine com es pot resoldre el greuge comparatiu entre la diferència de temps concedit per a contestar les qüestions teòriques en ambdues convocatòries.

El Defensor va tractar el problema amb la subdirectora d'Alumnat, qui li va dir que ja coneixia el problema per altres alumnes i que la Direcció estava estudiant les mesures oportunes per a evitar-ne la repetició.

C-82-2013 (02-07-2013) (Problemes amb la qualificació d'un examen)

Un alumne de l'Escola * estudia ** i està repetint les assignatures que va suspendre el curs passat. En el primer quadrimestre ha suspès una assignatura amb un *** per segona vegada.

Va a l'Oficina del Defensor a preguntar si és possible que l'aproven aquesta assignatura per avaluació per currículum, ja que té la resta d'assignatures aprovades i a més va realitzar durant el curs un programa *integrats*, en què li feren un informe favorable.

Li digueren que li permetrien matricular-se per tercera vegada de l'assignatura, cosa que per a ell seria una càrrega econòmica important per al pròxim curs, ja que un altre germà seu també estudia a la UPV.

El Defensor Adjunt li indica que segons les Normes de Règim Acadèmic i Avaluació de l'Alumnat, l'avaluació per currículum té condicionants en l'aplicació, per la qual cosa ha de preguntar explícitament al director acadèmic del títol perquè li informe sobre les possibilitats de poder ser avaluat per currículum, si és el cas.

C-83-2013 (02-07-2013) (Consulta sobre alteració d'exàmens)

Un alumne del campus de * que estudia tercer d'Enginyeria ** pregunta al Defensor com pot denunciar que un professor no segueix el pla docent i no respecte les indicacions per a l'avaluació, i pose preguntes que no estan en el temari i no s'han explicat tampoc a classe ni en pràctiques.

El Defensor Adjunt indica a l'alumne que tot el que regeix l'assignatura està en la Guia Docent d'aquesta, tant avaluació com temari. En el supòsit que considere que l'han posat en l'examen res que no està en el temari, ha d'efectuar una reclamació a la Direcció de l'escola, i presentar-la a la Secretaria d'aquesta.

C-91-2013 (08-07-2013) (Problemes d'examen i pràctiques)

A un alumne que de 5è curs de *, que està treballant, li quedaven dues assignatures per a acabar. Una de les assignatures ha passat a ser anual i va canviar-ne la manera d'avaluar les pràctiques. Durant prous mesos ha intentat posar-se en contacte amb el professor de pràctiques de l'assignatura sense èxit. Ni tan sols va obtenir resposta als seus correus que feien referència al que havia de fer per a aprovar les pràctiques, l'assistència a les quals no era obligatòria.

S'assabenta per PoliformaT que ha de fer el treball, i torna a contactar amb el professor per a saber si el pot portar en paper o per correu electrònic, però no rep resposta tampoc.

Va fer el treball i l'envià per correu electrònic, i va demanar que li indicara si ha de fer res més i si l'ha de lliurar en paper.

Diumenge següent va rebre un correu que li deia que el lliurament del seu treball està fora de termini, que no s'ajusta a la demanda i que s'ha de presentar en paper.

L'alumne va respondre al professor, i envià una còpia al responsable de l'assignatura, però només va rebre resposta del responsable, el qual lli va indicar que: *“los cambios que ha tenido la asignatura se deben a una decisión de la Dirección de la Escuela, donde la novedad era el anteproyecto a desarrollar en clases de prácticas durante todo el curso, siendo su valoración de 2/3, y quedaba 1/3 de la puntuación para la teoría, según las horas docentes dadas. Para poder aprobar se deben aprobar las dos partes”*.

Per al pròxim curs l'escola no ha comunicat si serà anual o quadrimestral.

L'alumne consulta amb el Defensor si hi pot fer res i si aquest *res* li pot perjudicar, perquè és obvi que ha de repetir l'assignatura una vegada més i com que li queden només dues assignatures no vol tenir problemes.

El Defensor li diu que si fóra ell no mouria res, se centraria a aprovar en la pròxima convocatòria.

Si li haguera dit qui és el responsable de l'assignatura tal vegada li hauria preguntat, però pot ser que siga millor no fer res ara i concentrar-se a aprovar.

L'alumne agraeix el consell ja que ell el que vol és acabar i prefereix anar a la realitat i no perdre el temps amb protestes l'única conseqüència de les quals podria ser retardar el final de la seua carrera.

C-94-2013 (11-07-2013) (Nota del Projecte Final de Carrera)

Una alumna del Projecte Final de Carrera en la titulació * a l'Escola ** va rebre a final d'abril de 2013 una notificació del president del tribunal amb la qualificació de NO APTE.

Tres dies després va sol·licitar revisió i a mitjan de maig va rebre la resposta que no pertocava la revisió sol·licitada, signada pel president i la secretària.

A final de maig l'alumna va presentar-ne la reclamació a la Direcció del centre. A principi de juny rebé la resposta del director del centre que ratificava la qualificació inicial.

L'alumna presentà un recurs d'alçada al rector en què sol·licitava que en reconsideraren la qualificació i, en cas de negativa, que li facilitaren conèixer les causes d'aquesta decisió.

L'alumna comentà el problema al Defensor, qui li va dir que no entenia que no li explicara ningú per què està malament el seu projecte. També li va dir que, amb independència del recurs, hauria d'intentar que li explicaren les raons de no aprovar per a aprendre què no ha realitzat adequadament. Si li expliquen les raons del suspès hauria de retirar el recurs.

C-106-2013 (24-07-2013) (Revisió de notes d'una assignatura)

Una alumna de grau de l'Escola de * va sol·licitar revisió de notes a la seua escola, de l'assignatura **.

Indicà l'alumna que els professors a partir de *** concedien el 5 com a nota final, però el seu professor es negà a aplicar-li aquest criteri, fet que considera un greuge comparatiu respecte a una altra alumna que té nota inferior a la seua i li han aplicat el dit criteri. L'alumna ens va dir que si suspèn no podrà obtenir beca i, a més, haurà de fer front al pagament major que correspon a la segona matrícula d'una assignatura suspesa.

La Comissió de Reclamacions de la seua escola desestimà la petició de l'alumna com a conseqüència de l'informe detallat del seu professor que indicava que en les avaluacions conjuntes va obtenir quasi 5 punts, però que en les avaluacions individuals no va arribar a la meitat dels cinc punts, i va concloure que els seus coneixements individuals estaven per davall de la nota total.

L'alumna s'adreçà per correu a l'Àrea de Rendiment i Avaluació Curricular per a interposar un recurs d'alçada i li indicaren que a l'Oficina del Defensor li indicarien com pot presentar el recurs.

A final de juliol de 2013 el Defensor va indicar a l'alumna que podia presentar un recurs d'alçada a la Comissió de Reclamacions de la seua escola o bé al rector, segons es llegeix en la desestimació que va rebre de la Comissió de Reclamacions, i l'orientaren sobre com redactar-la i li aconsellaren que l'acompanyara de qualsevol document o document addicional que poguera donar suport a la seua sol·licitud.

SECCIÓ 2.5. ALUMNES: TEMES SOBRE AVALUACIÓ CURRICULAR

C-106-2012 (14-09-2012) (Falta una assignatura per a acabar la carrera)

A un alumne del campus de * que estudia **, pla antic, li queda l'assignatura *** per a acabar la carrera i li rebutgen la seua petició d'avaluació curricular perquè hi havia un examen d'aquesta assignatura en els trenta dies següents al dia que finalitzava el termini d'admissió de sol·licituds.

Vint-i-tres dies després va rebre un altre correu que li deia que no s'admetia la seua sol·licitud per faltar-li crèdits de lliure elecció per superar i que podia tornar a sol·licitar l'avaluació curricular quan s'haguera presentat a una nova convocatòria de l'assignatura ***.

L'alumne consulta el seu problema amb el Defensor ja que desitja saber si té cap possibilitat que se n'admeta la petició, atès que sap que a uns altres companys se'ls han acceptat. L'alumne diu que no li falta cap crèdit de lliure elecció, ja que té un excés de crèdits de lliure elecció i que s'ha presentat a aquesta assignatura cinc vegades en tres cursos, i **** i ***** són les qualificacions més altes obtingudes. Es tracta d'una assignatura sense docència i que sempre que sol·licite l'avaluació curricular tindrà el problema de l'examen als 30 dies. Abandona Espanya dins de poc i està treballant, per la qual cosa desitjaria deixar-ho tot solucionat abans d'anar-se'n.

El Defensor Adjunt va parlar amb el president de la Comissió d'Avaluació Curricular, que li va indicar que la petició de l'alumne no s'havia tractat en la Comissió, per la qual cosa aconsellava a l'alumne tornar a demanar l'avaluació curricular.

A principi d'octubre de 2012 l'alumne tornà a sol·licitar l'avaluació curricular i l'Oficina del Defensor va saber que se n'estudiaria la petició en la reunió de la Comissió d'Avaluació Curricular prevista per a principi de novembre i a l'alumne li notificaran el resultat uns cinc dies després.

C-39-2013 (20-03-2013) (Sol·licita avaluació curricular)

Un alumne de l'Escola * sol·licità al febrer de 2013 avaluació curricular de l'única assignatura pendent per a acabar la carrera, **, que és d'intensificació de *** de 5è curs (semestre A).

És el segon any de matrícula i s'ha presentat a les tres convocatòries anteriors, i ha obtingut les qualificacions ****, ***** i *****.

L'alumne va indicar que en la seua sol·licitud només va exposar qüestions d'àmbit acadèmic i va ometre aspectes personals, per no considerar-ho necessari.

La resolució a la seua petició va ser Desfavorable i va anar a l'Oficina del Defensor per a tractar d'esbrinar la causa de la qualificació negativa.

Des de l'Oficina del Defensor es va esbrinar que la Comissió d'Avaluació Curricular exigeix que l'alumne haja començat el Projecte Final de Carrera, i es va recomanar a l'alumne que hi recorra, però justificant que ja havia començat el Projecte Final de Carrera a fi que es revisara el seu cas.

C-49-2013 (30-04-2013) (Sol·licita avaluació curricular)

Un alumne del campus de * està cursant el pla antic de la titulació ** i li falta l'assignatura *** i el Projecte Final de Carrera per a acabar-ne la titulació.

A l'assignatura *** no s'ha presentat mai, ja que per raons de treball no podia anar a les pràctiques i sense aquestes no es podia examinar. Havia de treballar per a pagar-se els estudis. Només li queda la convocatòria de juny.

Per altres companys ha sabut que hi ha avaluació curricular per als del pla anterior, però creu que no es podrà presentar a la convocatòria de juny en estar hospitalitzat per a prou temps per una malaltia de ****.

El Defensor Adjunt li va informar que hi ha dos tipus d'avaluació curricular segons la normativa. La que s'aplica al seu cas la realitza el Consell de Govern de la UPV, a partir dels informes de la Comissió d'Avaluació Curricular del mateix Consell de Govern. Aquesta comissió al seu torn demana informes a les escoles corresponents.

La primera condició és que només falte una assignatura per a acabar, a excepció del Projecte Final de Carrera, que s'ha de poder acreditar que està prou avançat. Una altra condició imprescindible és haver-se presentat en les últimes convocatòries de l'assignatura, i demostrar un cert nivell d'aprofitament. Si aquest punt no el compleix no pot demanar avaluació curricular.

Per tant, el Defensor Adjunt li aconsellà que sol·licitara a l'escola un sistema d'avaluació especial per a ell en l'assignatura ***, i hi va adduir raons de treball i de malaltia. Aquesta avaluació li permetria presentar-se a l'assignatura i si no l'aprovara podria sol·licitar l'avaluació curricular.

Des de l'Oficina li trameteren la documentació corresponent a l'avaluació curricular per a consulta. A principi de maig de 2013 l'alumne va sol·licitar parlar amb el Defensor Adjunt per a aclarir dubtes, ja que falta

un mes per a l'examen, l'assignatura s'extingeix, no hi haurà més exàmens i necessita saber si hi ha unes altres opcions a més de la que li han recomanat, a fi que no torne a succeir el que ja li passà per no informar-li bé i que l'ha portat a la situació actual.

Quan el Defensor Adjunt parlà amb l'alumne aquest li va dir que havia parlat amb el director de l'Àrea d'Avaluació Curricular i que havia de trametre-li tota la documentació per a conèixer tots els detalls de la seua situació específica, a fi de fer un estudi especialment detallat del seu cas amb la intenció d'ajudar-lo tant com permeta la legislació.

C-102-2013 (22-07-2013) (Sol·licita avaluació per currículum)

A una alumna del campus de * matriculada en segon curs del Grau en ** no li van aplicar l'avaluació per currículum en una assignatura de 2n curs en tenir una nota mitjana de *** i no arribar al **** estipulat. El Defensor Adjunt li va indicar que li havien aplicat correctament la normativa, però l'alumna va decidir presentar un recurs d'alçada adreçat a la vicerectora de *****.

C-113-2013 (30-07-2013) (Sol·licita avaluació curricular)

Una alumna de l'Escola * s'adaptà al Grau de *. Va suspendre l'assignatura ** amb un ***. En tenir ja una titulació no pot demanar l'avaluació curricular i no pot tampoc lliurar-ne el treball final de grau per l'assignatura que té pendent.

L'alumna envià un correu al responsable de l'assignatura en què li demanava una opció per a poder superar l'assignatura i així tractar de finalitzar el curs amb la beca concedida, ja que altrament haurà de pagar el curs pròxim prou diners per la matrícula de l'assignatura ** i pel treball final de grau.

L'alumna també va comentar al professor que coneix un alumne al qual van augmentar-ne la nota de **** a ***** perquè poguera demanar avaluació curricular, mentre que a ella no li donaven cap opció per a poder superar-la.

Va anar al Defensor en busca d'orientació i mediació, però després d'estudiar-ne el cas i la documentació que aportava, li va indicar que l'única opció que considerava possible, amb poques possibilitats d'èxit, tal com li indicaven en una resposta des del Servei de *****, era un

recurs d'alçada al rector en el termini d'un mes. A més, atès que ja hi ha resolucions sobre el seu cas, no hi havia possibilitat de mediació des de l'Oficina del Defensor.

SECCIÓ 2.6. ALUMNES: TEMES DE BILINGÜISME

C-44-2013 (27-03-2013) (Docència en valencià)

Una alumna de la Facultat de * que està en ** curs de carrera explicà al Defensor Universitari que des de l'inici de la carrera s'ha matriculat en el grup de valencià i s'ha vulnerat el seu dret de seguretat lingüística en no poder tenir el perfil lingüístic que constava en els grups en què pagava la matrícula i havia de rebre la docència en valencià.

Indica que hi ha 2 grups de castellà i 1 de valencià. En aquest últim els professors no utilitzen el valencià, ni tan sols quan una part de l'alumnat ho demana. Aquesta injusta situació, que vulnera els seus drets, l'ha patit durant cinc anys, on només ha cursat un 10% d'assignatures en valencià, entre les quals només una assignatura tenia el temari i l'examen en valencià.

Al seu dia va presentar instància al degà de la facultat en què sol·licitava poder rebre la docència en valencià, i a final de setembre de 2012 la facultat li va respondre que segons la normativa vigent estatal i autonòmica són els departaments els encarregats d'assignar el personal docent a cadascuna de les assignatures oferides, conforme a possibilitats i recursos humans, i que ha respectar tant com siga possible l'assignació lingüística predeterminada pel centre. La facultat no té competències per a assignar la docència a un determinat professor, per la qual cosa ella ha de presentar la demanda al departament corresponent.

A final de febrer de 2013 presentà una altra instància al degà de la facultat en què sol·licitava que siga la facultat qui sol·licite als departaments que assignen un personal docent adequat a la línia valenciana.

A final de març presentà una altra instància al Registre General adreçada al Defensor en què explicava el seu cas i sol·licitava que es respectara el dret a poder rebre la docència en la llengua elegida.

Sol·licità a la UPV i a la facultat que recomanen activament als departaments responsables de la docència l'assignació de professorat que

impartisca la dita docència segons el perfil lingüístic de cada grup, i hi adjuntava documentació i feia referència als Estatuts de la UPV i al BOUPV.

El Defensor comentà a l'alumna que la docència s'assigna als departaments; per tant, la gestió més directa, i tal vegada més eficaç, és transmetre'n la sol·licitud als departaments i mitjançar perquè aquesta s'impartisca en la llengua assignada a cada grup, per la qual cosa necessitaria que l'alumna li comunicara per escrit el nom dels departaments corresponents.

També indicaren a l'alumna que té la possibilitat de transmetre al rector la contestació de la facultat de final de setembre de 2012, i en reclama la intervenció perquè s'impartisca la llengua corresponent en cada grup.

L'alumna no envià al Defensor la relació dels departaments on s'incomplia donar la docència en valencià en els grups en valencià.

C-54-2013 (08-05-2013) (Docència en valencià)

Aquest cas és continuació de la consulta 42/2012, que feia referència a un alumne de l'Escola de * que a mitjan maig de 2012 consultà el Defensor el seu problema relacionat amb el bilingüisme.

L'alumne va recordar que en dues ocasions havia presentat sol·licitud per a rebre les classes en valencià, però es continuaven impartint en castellà. A més, sol·licitava que si no era possible impartir docència en valencià que no es fera publicitat que s'impartia docència en valencià, per no ser certa.

En no rebre resposta va anar al Defensor, el qual va esbrinar que des del Vicerectorat ** s'havia consultat l'escola corresponent si s'havia respost a l'alumne i es va rebre la resposta (tal vegada motivada per algun error) que es podia arxivar la sol·licitud.

A l'octubre de 2012 l'alumne va visitar la vicerectora per a sol·licitar una cita pel mateix tema i li indicaren que l'avisarien. A principi de maig de 2013 presentà al Registre General una instància adreçada a la vicerectora en què reclamava la visita sol·licitada el 2012 i en lliurà una còpia al Defensor per a informació seua. El Defensor va indicar a l'alumne que li semblava que seria més apropiat per al tractament de qüestions relacionades amb el bilingüisme el Servei de Normalització Lingüística, que, personalment, sempre li havia prestat un servei excel·lent quan l'havia requerit.

Dos dies després de parlar amb el Defensor l'alumne va seguir-ne la indicació i va presentar la instància esmentada al Registre General adreçada al Servei de Normalització Lingüística i va indicar que mantindria informada l'Oficina del Defensor de l'evolució de la seua petició.

SECCIÓ 2.7. ALUMNES: TEMES DIVERSOS

C-98-2012 (06-09-2012)

(Problemes per a adaptar-se al ritme del curs)

Una alumna de l'Escola de * té diagnosticada una malaltia crònica amb un ** de minusvalidesa que li impedeix seguir el ritme de al seua escola, fet que li produeix molts problemes i contratemps. Demana al Defensor que l'assessora l'actuació que ha de seguir, així com conèixer-ne els drets, ja que no s'ha sentit compresa ni ha tingut suport.

El Defensor li comenta que tal vegada per la varietat de situacions que es poden presentar no hi ha una tipificació en la normativa de la UPV, però que això no impedeix la consideració de casos concrets i que li donen tot el suport possible, fet que requereix que l'alumna presente una instància pel Registre General adreçada a la vicerectora de *** en què n'explique la situació, la problemàtica que li ocasiona, i que pugui fins i tot suggerir alguna solució.

Li oferiren ajuda per a elaborar la instància, i li indicaren que seria aconsellable que en justificara la situació. L'alumna no tornà a utilitzar l'Oficina del Defensor.

C-111-2012 (26-09-2012) (Li cobren recàrrec per les assignatures)

A un alumne de * de la titulació de ** li queden tres assignatures per a completar-ne la carrera i vol sol·licitar la convocatòria extraordinària de desembre per a aquestes assignatures, ja que compleix els requisits exigits.

Es va matricular d'aquestes assignatures en el curs 2012-2013 i desitja saber si les aprova en la convocatòria de desembre de 2012 si hauria de pagar l'import de la matrícula, o en cas d'haver abonat ja la matrícula, si li retornarien els diners.

L'alumne va dir al Defensor que la matrícula l'ha resultat per *** euros, que li resulta difícil aprovar-les en estar fora d'Espanya treballant i no

poder fer tots els exàmens perquè no es pot absentar del seu treball. A més, no hi pot dedicar tampoc molt de temps i són les assignatures més dures de la seua carrera.

Indicà al Defensor que entendria que li cobraren per l'examen en ser una convocatòria extraordinària, però no entén que li cobren com una matrícula, ja que si les aprova al desembre no hauria ni que assistir a classes. Molt menys entén que li cobren amb recàrrec de tercera i quarta convocatòria. Va dir que la seua postura la comparteixen diversos professors seus que li han dit que es tracta d'una convocatòria extraordinària, per la qual cosa s'ha de considerar que pertanyen al curs 2011-2012, i, per tant, s'eximeix de realitzar les pràctiques.

Demana al Defensor que li indique si hi ha cap possibilitat de rebaixar l'import, ja que porta dos anys fora d'Espanya en males condicions de treball i amb pocs diners. Des de l'Oficina del Defensor es va consultar el Servei de **** i li comunicaren que:

- 1) En matricular-se es paga el que indica la llei de taxes, que també estableix un recàrrec quan la matrícula és per segona o tercera vegada. Si fóra becari, no pagaria res.
- 2) La convocatòria extraordinària de desembre és una convocatòria anticipada d'aquest curs 2012-2013 que la UPV ofereix per a afavorir als alumnes, per la qual cosa forma part del curs 2012-2013 i no hi ha la menor obligació de sol·licitar-la, si bé el pagament de la seua matrícula es regeix per la mateixa llei de taxes, aplicable a totes les assignatures del curs 2012-2013.

Li comunicaren que no era possible disminuir el cost de la matrícula, tret que li succeïra alguna causa sobrevinguda i aleshores obtindria una ajuda social de la UPV, que seria pagar-ne part de la matrícula.

C-119-2012 (05-10-2012) (Li cobren recàrrec per les assignatures)

Tres alumnes del campus de * que estan cursant ** van estar el curs passat d'Erasmus a ***.

Per a aconseguir la convalidació de dues assignatures de cinquè curs s'haguren de matricular de tot quart, del qual només els convalidaren dues assignatures. En el curs realitzat a **** ho aprovaren tot; és a dir, els 60 crèdits matriculats. A més, realitzant un gran esforç, es presentaren

a quatre assignatures a la UPV, que les aprovaren i els quedaren pendents cinc assignatures a què no es pogueren presentar.

En aquest curs la UPV els carrega l'import com a segona matrícula de les assignatures a què no es pogueren presentar, per estar a l'estranger estudiant, a pesar d'haver demanat beca per a aquest curs.

Demanen ajuda a l'Oficina del Defensor per a solucionar-ne el problema i els indiquen que el Defensor Adjunt estarà a * el **** d'octubre, i que podrà atendre'ls al seu campus.

El Defensor consultà aquest cas amb el Servei ***** i el ***** d'octubre de 2012, i es va informar als alumnes de la resposta següent rebuda des del dit servei:

“La Normativa de Progrés i Permanència en titulacions en extinció preveu la possibilitat de no respectar l'obligatorietat de matricular necessàriament les assignatures de cursos anteriors abans de matricular les de cursos superiors quan els estudiants tenen assignatures matriculades en el curs que s'extingeix o en el següent. Aquest no és el cas dels tres estudiants en el curs 2011-12, ja que ni quart ni cinquè cursos estaven en extinció.

D'altra banda, per als estudiants de GRAU que s'acullen a un programa de mobilitat s'ha previst també una exempció a la normativa de progrés, en el curs que se'n van i en el següent.

No obstant això, l'aplicació d'una excepcionalitat a la normativa de progrés que permetera no matricular determinades assignatures de 4t curs l'havia d'haver sol·licitat l'estudiant en el curs que es va produir la dita matrícula i no en el curs següent, quan la matrícula del curs 2011-12 està completament liquidada (atès que ja s'ha sol·licitat la compensació per beques al Ministeri) i no resulta possible en aquest moment realitzar-hi modificacions. Addicionalment, és possible que si un estudiant s'haguera matriculat de menys crèdits en el curs anterior no hauria obtingut aleshores tots els conceptes de beca de què va gaudir.

Efectivament, tal com assenyala l'estudiant la beca no cobreix l'import corresponent a segones matrícules.”

A més, els van recordar de la visita del Defensor Adjunt a * el 17 d'octubre per si desitjaven parlar-hi.

C-124-2012 (02-11-2012) (Problemes de privacitat)

Una exalumna de la Facultat de * envià un correu al Defensor per a indicar-li que durant dos cursos notà una invasió de la seua privacitat, tant física com en línia, de determinats professors del Departament de **.

Indica l'alumna que en certes classes es posava en evidència informació de la seua vida privada, intimitat i fins i tot activitat en línia. Desconeix si es continua repetint aquests actes, però assegura que a ella l'ha succeït.

La informació que dona té per objecte demanar una investigació i possible denúncia dels implicats, així com que li indiquen els seus drets contra aquests actes.

El Defensor li va respondre que per a començar una investigació es necessiten *dades*. També li va dir que entenia que l'alumna no desitjara facilitar les dades per correu, però podia anar a l'Oficina del Defensor per a tractar en persona el cas que exposa i, a més, donar algunes dades que facilitaren l'inici de la investigació.

L'alumna va respondre que quan li fóra possible passaria per l'Oficina del Defensor.

Al tancament d'aquesta memòria l'alumna no havia vingut a l'Oficina, ni havia telefonat, ni tampoc havia tramès un correu nou.

C-04-2013 (17-01-2013) (Sancionat a l'Àrea de *)

A principi de desembre de 2012 un alumne tenia partit amb el seu equip de futbol en la lliga de la UPV. Només els facilitaren un baló per a entrenar-se els dos equips i l'alumne amb el seu DNI va sol·licitar-ne un per al seu equip. Amb aquest baló es jugà el partit, amb tan mala sort que va botar la tanca del camp de joc, però l'àrbitre no li va permetre eixir a recollir-lo fins que acabara el partit.

Quan va anar a buscar-lo havia desaparegut. A l'Oficina d'Esports prengueren nota de les seues dades i li digueren que el cridarien per a dir-li quan i com hauria de pagar el baló.

A mitjan gener de 2013 l'alumne va rebre un correu electrònic que li comunicava que havia sigut sancionat fins al 2015 sense poder fer ús de les instal·lacions esportives, sense haver rebut cap telefonada com li havien dit.

A l'endemà va presentar una instància pel Registre General al director delegat de *, i li va manifestar que no li semblava justa la sanció rebuda pel que havia passat i va sol·licitar la revisió del cas i que li aplicaren un altre tipus de sanció menys greu i, sobretot, demanà poder continuar practicant esport.

Va anar al Defensor per a exposar el cas i li va adjuntar una còpia de la instància presentada.

El Defensor va mitjançar amb el director delegat de *, el qual va accedir a la sol·licitud de l'alumne.

C-06-2013 (23-01-2013) (Problemes de privacitat)

Una exalumna de la Facultat de * envià un correu al defensor en què indicava que durant els anys que va estudiar a la facultat li consta que el correu electrònic fou *furonat* per la mateixa Universitat, per algun departament i per algun professor de la facultat, entre ells **.

Indica que va patir una invasió de la seua privacitat a costa de determinades pràctiques en les metodologies d'investigació de determinades àrees de la mateixa facultat, com ara la de *** el 2011.

Aquesta alumna ja envià a principi de novembre de 2012 un correu semblant i el Defensor li va suggerir tractar el seu problema personalment a l'Oficina del Defensor, però no hi va anar ni contestar, per la qual cosa el cas s'arxivà, segons es va exposar adés en la consulta 124/12.

Ara pregunta al Defensor què pot fer per a defensar-se d'aquestes pràctiques abusives i quines dades ha de reunir per a formular una denúncia si continuen.

El Defensor li va contestar que si els seus drets de privacitat s'han vulnerat ha de denunciar-ho a la justícia, després de parlar amb un advocat i actuar de la manera d'aquest li indique. Com a pas previ, podria presentar una sol·licitud al Registre General de la UPV adreçada a la directora del Servei **** de la UPV o bé sol·licitar al dit Servei una entrevista, fet que equival a fer una consulta a un advocat, que en aquest cas seria del Servei * de la UPV i, per tant, bon coneixedor del món universitari.

El Defensor li va indicar que no era possible la funció de mediació en haver-hi acusacions directes sense proves, ja que la mediació podria donar lloc a malentesos molt greus.

C-07-2013 (23-01-2013) (Tancament d'una escola universitària)

Una alumna de 3r en Grau de * (especialitat **) de l'Escola Universitària ***, centre adscrit a la UPV, està cursant el pla d'estudis oficial i un programa complementari que, segons li informaren a *** li donaria dret a la titulació de Graduat en Enginyeria ****, expedit per la UPV i un Diploma de Graduat en Enginyeria ****, expedit per ***.

A mitjan gener de 2013 van tenir una reunió amb el director de l'escola, a què estaven invitats els pares dels alumnes, i en què bàsicament els digueren que:

*En el termini de dues setmanes s'enderrocaria l'edifici que ocupa l'Escola Universitària, el Centre de Formació Professional i els tallers de pràctiques, per a construir-hi una nau de ***** m².*

*El Centre de Formació Professional i els tallers es traslladaran a un altre lloc dins de ***, ja que no se suprimeix la impartició dels dits estudis professionals, que es reprendran en unes dues setmanes.*

*Als alumnes de l'Escola Universitària ja no els donaran classe a *** en el pròxim curs. Per al pròxim quadrimestre es traslladaran a un espai dins d'un centre de producció de la **. El pròxim any està previst cursar-lo al Politècnic, però sense cursar l'especialitat de *****. Es va anunciar que ja s'han iniciat converses amb la UPV per a articular el trasllat.*

L'alumna va afegir que al juliol de 2012 els digueren que l'escola no oferiria el primer grau, fet que en suposava l'inici de l'extinció. Personalment, li garantiren que, en compliment del compromís formal adquirit per ***, es continuarien impartint els cicles formatius iniciats, per la qual cosa es va tornar a matricular en tercer curs de grau, ja que el seu interès era aconseguir l'especialitat **.

Tant a ella com a la resta de companys els sorgeixen aquests dubtes:

- Se'ls pot deixar sense la possibilitat d'acabar l'especialitat i el pla complementari a alumnes que han cursat ja tercer de grau?

- La UPV podria assumir acabar el 4t curs de grau de la dita especialitat per al curs pròxim?
- Se'ls pot obligar a cursar una especialitat concreta, distinta de la iniciada, amb el perjudici de crèdits i no acabar l'especialitat que ja es cursa?

A la Conselleria d'Educació li informaren que el conveni subscrit amb la Universitat hauria de preveure les obligacions que contraïa l'empresa *** sobre el compliment dels cicles formatius iniciats.

L'alumna va sol·licitar una reunió amb el Defensor, el qual a final de gener de 2013 va parlar per telèfon amb la mare de l'alumna, ja que l'alumna estava d'exàmens i després de tranquil·litzar-la amb informació addicional que tenia li va indicar que podia presentar un escrit per Registre General adreçat al director de Centres Adscrits si desitjava obtenir cap informació addicional o formular cap sol·licitud.

C-33-2013 (07-03-2013) (Consulta sobre l'assistència a classe)

Un alumne de la UPV tramet un correu al Defensor i li indica que està matriculat en una assignatura a què no pot assistir per motius laborals i pregunta si al seu lloc pot anar una altra persona a la classe per a prendre apunts exclusivament.

El Defensor li indica que normalment quan un alumne no pot assistir a classe és demanar apunts a algun company i comunicar-ho al professor perquè no el penalitze per no assistir a les classes.

La situació que planteja és anòmla i no prevista, ja que la classe es dedica als alumnes matriculats, i el professor està en el seu dret d'admetre solament els alumnes matriculats.

C-38-2013 (18-03-2013) (Retirada del títol)

Un exalumne de l'Escola * va finalitzar els estudis al març de 2011 i va voler canviar-ne l'adreça de notificació per a la retirada del títol atès que no residiria a València. Per problemes informàtics no va poder introduir-n'hi la nova adreça i va optar per donar la d'un company, que s'ha canviat de pis.

L'alumne va comunicar a l'Oficina del Defensor que havia enviat diversos correus a la Secretaria de l'Escola * en què sol·licitava informació

per a recuperar el títol a través de l'ambaixada de **, que és on ara resideix, però no havia obtingut resposta.

Des de l'Oficina del Defensor es telefonà a l'Escola *, on prengueren totes les noves dades de l'alumne per a donar-les a l'encarregat de títols. A final de març de 2113 ens demanaren el correu de l'alumne per a posar-se en contacte amb ell directament i resoldre'n el problema, fet que es va comunicar a l'alumne perquè sabera que la seua escola s'encarregava de trametre-li el títol.

C-41-2013 (26-03-2013) (Treball no remunerat)

Uns alumnes foren contractats pel Departament * i treballaren en un dels seus laboratoris des de febrer fins a juny de 2012. Sense cobrar res continuaren treballant els mesos de juliol, setembre i octubre i els tornaren a contractar al novembre fins a final de gener de 2013 com a tècnic mitjà de laboratori (categoria d'investigador). Així van continuar fins al mes de març sense cobrar res, però els donaren crèdits de lliure elecció pel treball fet.

A final de març es va fer malbé un llapis de memòria que s'insereix en un **, que va deixar de funcionar i el director els va exigir que el repararen, ja que altrament els llevaria els crèdits de lliure elecció.

Els alumnes opinen que aquests crèdits se'ls donaren per treballs ja fets i no per treballs per fer i comunicaren per correu electrònic al seu director que se n'anaven del laboratori i aquest els va respondre que formularia una queixa a Recursos Humans, i exigiria que retornaren la clau del laboratori en mà.

Com que els alumnes se senten pressionats i atemorits consultaren el problema al Defensor, el qual els va dir que si el problema del llapis de memòria havia sigut fortuït no tenien cap responsabilitat, si bé considerava convenient que lliuraren la clau a l'administratiu del departament i prepararen un escrit de recepció perquè aquest el firmara i que després enviaren un correu electrònic al professor, per a acomiadar-se'n amb màxima educació i adjuntant-hi un PDF de l'escrit firmat de recepció de la clau.

C-56-2013 (16-05-2013) (Reconeixement de crèdits)

Un alumne de l'Escola * va realitzar junt amb uns altres companys enquestes del programa PACE durant tot el curs 2010-2011. La Direcció de l'escola els va dir que els reconeixerien 2 crèdits dels 6 que es poden reconèixer per activitats, segons el Reial Decret 1393/2007.

Quan els alumnes presentaren la sol·licitud perquè els reconegueren els 2 crèdits per aquesta activitat els van denegar por no estar reconeguda en el catàleg d'activitats de la UPV.

L'alumne va aportar correus electrònics de l'escola en què se'ls deia que els atorgarien 2 crèdits.

S'entrevistaren amb el Defensor Universitari que no va considerar oportú preguntar a l'escola, i va aconsellar que presentaren un escrit conjunt al Registre General adreçat a la vicerectora de * i al director de la seua escola, en què indicaren clarament i suscintament què havia passat, acompanyat dels correus electrònics, i sol·licitaren la inclusió del treball realitzat en el catàleg d'activitats de la UPV, així com el reconeixement amb caràcter retroactiu dels 2 crèdits indicats.

Els alumnes presentaren la instància al Registre General a mitjan maig de 2013, i obtingueren el reconeixement dels 2 crèdits.

C-57-2013 (21-05-2013) (Ajuda Social)

Un alumne va sol·licitar per a aquest curs l'ajuda per causa sobrevinguda per la defunció de *. Li la denegaren per haver-la rebuda en dues ocasions anteriors.

L'alumne va dir al Defensor que de les dues ajudes obtingudes només la segona va ser per causa sobrevinguda per la defunció de **. La primera devia ser presentada com a ajuda social, però per error la presentà com a causa sobrevinguda i només li donaren l'import de la matrícula.

A mitjan abril de 2013 l'alumne va recórrer la denegació i set dies després li respongueren que li la denegaven, sense respondre al que plantejava en el recurs que és que en la convocatòria de la dita ajuda no apareix enunciat el criteri de denegació que li han aplicat.

Ha intentat sol·licitar l'ajuda social normal, però la convocatòria d'enguany l'han canviat al mes de maig, del 3 al 18, quan en les convocatòries anteriors el termini era d'un mes.

La setmana passada intentà sol·licitar-la des de ***, però el programa no funcionava bé i no va poder incloure la documentació adjunta.

Aquesta setmana ho va voler intentar de nou des de la UPV, però ja havia acabat el termini.

L'alumne indica que segurament presentarà una altra instància a la UPV per considerar que no li han respost a la part del seu recurs de reposició en què plantejava que en la convocatòria no apareixia el criteri d'exclusió que li han aplicat.

A més, està decidit anar al contenciós administratiu, ja que no té cap ingrés i viu del que els seus germans li donen.

C-60-2013 (07-06-2013) (Pagament de beca equivocat)

A un alumne de * li concediren una beca per a realitzar el Projecte Final de Carrera al Departament **, i estava pendent enviar-li el títol. També donaren una beca a alumna per a realitzar el Projecte Final de Carrera.

Passat un temps, l'alumna va dir al departament que no havia cobrat la beca i es va descobrir que per error s'havia atribuït a l'alumna el número de compte bancari de l'alumne, el qual va rebre dues vegades la beca.

En no estar ja a Espanya s'intentà contactar amb ell de diverses maneres, i li demanaren la devolució de la beca que no li corresponia, però no va respondre.

El professor responsable de les dites beques consultà el problema al Defensor, el qual va suggerir que parlara amb el cap del Servei ***, perquè no li envien el títol del projecte fins que retorne els diners cobrats indegudament per error. El Defensor indicà que a aquest cas s'havia de donar un tractament semblant al d'un alumne que li anul·len la matrícula per no abonar les taxes.

C-66-2013 (13-06-2013) (Problemes per a acabar la diplomatura)

Una alumna matriculada en la Diplomatura * ve en representació de diversos companys afectats, que els falten entre 45 i 10 crèdits per a

acabar-ne la carrera, incloent-hi els crèdits del projecte final de carrera. A causa d'una assignatura pendent de 2n i per la negativa del professor a donar-los una solució, que no siga demanar l'avaluació curricular, han de passar a grau, ja que l'avaluació curricular només es pot demanar si queda sols una assignatura pendent.

Per a la majoria dels alumnes afectats no els resulta factible passar a grau per diverses obligacions que han d'atendre, ja que la majoria treballen.

A l'Oficina del Defensor els comentaren que el seu problema tenia difícil solució, i quedava com a opció presentar una instància al Registre General adreçada a la vicerectora **, per separat o conjuntament, i sol·licitar una convocatòria extraordinària addicional sense docència, que seria la setena.

A final de juny de 2013 van dir a l'Oficina del Defensor que presentarien les instàncies individualment per a poder incloure-hi circumstàncies particulars de cada alumne. Demanaren que els facilitaren les Normes de Règim Acadèmic.

Però tornaren a l'endemà per a indicar que acabaven de rebre la denegació a una convocatòria extraordinària més sense docència per a l'assignatura de 2n esmentada que havien sol·licitat amb anterioritat, fet que els obligava a passar a grau. En l'escrit de denegació els indicaven que podien recórrer-hi al contenciós administratiu o bé presentar un recurs de reposició al rector amb caràcter potestatiu.

C-70-2013 (17-06-2013) (Selectivitat – juny 2013)

Uns pares d'una alumna de les PAU de la convocatòria de juny 2013 enviaren un correu a l'Oficina del Defensor en no saber on presentar una queixa relacionada amb la seua filla que havia obtingut una nota mitjana de * en les PAU i s'havia vist perjudicada en l'examen de Matemàtiques de Ciències Socials en no permetre-li la utilització de la calculadora que havia utilitzat durant els dos últims anys a batxiller. Aquesta decisió li va impedir fer molt bé l'examen. L'alumna havia elegit aquesta assignatura com a específica en haver obtingut un ** en 2n de Batxiller.

A més, comentaren una queixa sobre el problema d'Economia que la majoria no va saber resoldre. També digueren que hi ha queixes sobre l'examen de castellà.

També consideraren que és injust que els alumnes de Ciències es puguen presentar a Matemàtiques de les Ciències Socials, que l'elegeixen com a específica i els és més fàcil aprovar amb bona nota que als alumnes que no són de Ciències.

El Defensor reenvià el correu al professor coordinador de les PAU a la UPV, que és membre de la Comissió Coordinadora de les PAU a la Comunitat Valenciana, ja que l'àmbit d'actuació del Defensor es redueix a la UPV, i no és competència seua unes proves organitzades per la Conselleria per a tota la comunitat autònoma. El professor indicat va respondre de seguida als pares des de l'Oficina del Defensor i va indicar que:

- 1) En l'examen de Matemàtiques Aplicades a les Ciències Socials no es poden utilitzar totes les calculadores. En no donar informació els pares sobre el tipus de calculadora que utilitzava la seua filla no pot intuir què va passar en el tribunal on s'examinà la seua filla.
- 2) Respecte al seu comentari sobre proves específiques, els va trametre al RD 1892/2008 que afirma que qualsevol alumne pot elegir per a la fase específica qualsevol assignatura, l'haja cursat o no.

A més, va indicar als pares que si necessiten més aclariments podien adreçar-se al coordinador de les PAU a la UPV, i trametre'n l'escrit al Servei de ***, i presentar-lo al Registre General o al Servei de ***.

C-81-2013 (01-07-2013) (Suplantació en un examen)

Vingueren a l'Oficina del Defensor dos alumnes de l'Escola * un dels quals s'havia presentat per l'altre a un examen de l'assignatura **.

El professor els ha comunicat que ha traslladat un informe a l'escola perquè l'estudien i que ja els comunicaran la sanció. A cap dels dos li han qualificat la dita assignatura.

A l'Oficina del Defensor n'assumiren la responsabilitat i manifestaren la preocupació per evitar l'expulsió, així com una inhabilitació temporal, a causa de la seua complexa situació familiar i econòmica.

Els indicaren que a la UPV la normativa de sancions als estudiants universitaris és encara la de l'any 1957, i per tant és preconstitucional amb sancions que poden ser molt importants, i que poden fins i tot arribar a l'expulsió de la Universitat.

Els van aconsellar parlar amb la Direcció de l'escola, reconèixer-ne la culpabilitat, demanar excuses i assumir les sancions que els imposen.

C-85-2013 (04-07-2013) (Tancament de les sales d'estudi a l'agost)

Un alumne de 5è curs de * va trametre un correu electrònic al *, al **, al Vicerectorat de *** i a l'Àrea de **** en què exposava que l'han informat del tancament de totes les sales d'estudi i biblioteques de la UPV en el mes d'agost, excepte l'última setmana, que coneix la infrautilització d'aquestes durant el mes de juliol, que coneix l'obertura de totes les escoles en règim de serveis mínims (només informació) sense l'obertura de sales d'estudi, fet que contrasta amb l'obertura de les biblioteques de la Universitat de València als campus de Blasco Ibáñez i Burjassot.

L'alumne sol·licita que es replantegen la possibilitat de l'obertura d'alguna sala d'estudi durant el mes d'agost, ja siga alguna biblioteca (preferentment la biblioteca central per tenir més cabuda) o alguna de les aules (amb aire condicionat) de les diferents escoles que estaran obertes en serveis mínims, tot i que per a compensar la dita despesa s'hagueren de tancar algunes aules d'estudi o biblioteques part del mes de juliol i tot i que només siga per igualar-se a la Universitat de *****.

El Defensor aconsellà a l'alumne la presentació del seu escrit al Registre General adreçat al Vicerectorat ***** o a l'Àrea ***** del dit Vicerectorat, per la seua relació directa amb el que descriu.

C-95-2013 (12-07-2013) (Consulta sobre drets en casos especials)

Una alumna del campus * que estudia l'especialitat ** va enviar un correu al Defensor en què sol·licitava informació sobre drets d'alumnes embarassades.

En no estar explícitament prevista aquesta situació ni en l'Estatut de l'Estudiant Universitari ni en la normativa pròpia de la Universitat li indicaren que qualsevol petició concreta relacionada amb el seu estat (canvi de grup, horaris, etc.) l'hauria de formular en principi a la Direcció de la seua escola i, en el supòsit de desestimació s'hauria d'adreçar de nou al Defensor Universitari, o, si ho desitja, directament al rector mitjançant una instància.

Li informaren, a més, que els alumnes menors de *** anys amb fills a càrrec seu tenen prioritat en la matriculació i li lliuraren l'Estatut del

Estudiant, les Normes de Progrés i Permanència i les Normes de Règim Acadèmic i Avaluació, per si necessitava realitzar cap consulta.

C-97-2013 (16-07-2013) (Ajuda de matrícula funcionaris)

Un professor del Departament * ens va dir que al desembre de 2012 es convocà oficialment l'ajuda de matrícula per a funcionaris i fills de funcionaris a la UPV, corresponent al curs 2011-12.

A mitjan de juliol de 2013 encara no s'havia resolt aquesta ajuda, i havia desaparegut la convocatòria i informació en la pàgina web. El professor va sol·licitar al Defensor que obtinguera informació sobre el que havia passat, ja que no entén que si es convocà amb consignació pressupostària encara no s'haja adjudicat dos anys després d'haver-se matriculat.

A la Direcció de Recursos Humans informaren al Defensor que el problema estava relacionat amb la prohibició de convocatòria d'ajudes de la Llei de Pressupostos de la Generalitat Valenciana de 2011, així com en la interpretació de la dita prohibició. Es va sol·licitar un informe al gener i a l'abril, tant pel PAS com pels sindicats.

Es creu que al setembre es tindrà la resposta de l'informe i es podrà resoldre la dita convocatòria.

C-105-2013 (23-07-2013) (Inscripció alumna PAU)

Una alumna de les proves de PAU que realitzà la inscripció per Internet des del seu col·legi, per a evitar la presentació de documentació. Va marcar una casella que posava "no consentiment", segons diu l'alumna seguint la indicació del seu col·legi. Sol·licità en primer lloc * i com a setè i últim lloc **.

En intentar consultar les llistes va introduir el seu DNI i no hi tenia accés. El dimarts 23 presentà una reclamació a la UPV i va aportar-ne el DNI.

Envià un correu al Defensor Universitari en què explicava què havia passat, i deia que va traure una nota de *** i seria lamentable quedar-se sense plaça.

El Defensor realitzà una consulta al Servei **** i li indicaren que l'alumna en emplenar la inscripció no va donar el consentiment per a comprovar-ne el DNI i quan va imprimir els fulls li indicaven que havia

de lliurar-lo en certs llocs, que ella no lliurà, probablement per no haver llegit aquests fulls.

Li indicaren a l'alumna que hi ha diversos casos iguals i que quan es reunisca la comissió corresponent li adjudicaran la plaça que li correspon segons la nota obtinguda.

A final de juliol va tornar l'alumna a l'Oficina del Defensor i comunicà que havia sigut admesa a *****, però per a fer la matrícula necessitava un certificat encara no expedit per la UPV i que al Servei ***** li havien dit que li'l trametran per correu ordinari, i li oferiren que passara a partir de les 12 hores per si ja està expedit i li'l podrien fotocopiar.

A l'alumna la preocupa rebre'l tard i que quan es matricule ja no tinga accés als grups i assignatures que li interessin.

Li recomanaren que, en el pitjor dels casos, vaja a matricular-se, explique el que va succeir i sol·licite fer els tràmits corresponents, a falta del certificat, que l'aportarà com més prompte millor (que pot ser avui mateix).

CAPÍTOL 3

TEMES RELACIONATS AMB PAS I PDI

Fa uns quants anys ens digueren que en la descripció de casos relacionats tant amb personal d'administració i serveis com amb professors era difícil mantenir l'anonimat per ser més reduït aquests col·lectius que el de l'alumnat, així com per tractar, generalment, problemes coneguts per quasi tots els membres de grups de treball.

Des de llavors només s'exposen els temes més significatius tractats a l'Oficina del Defensor que durant el curs 2012-2013 han sigut els següents:

- Problemes diversos plantejats des de la Direcció d'algunes escoles (problemes de competència en certes titulacions, problemes d'accés a certs estudis des de certes titulacions,...).
- Problemes interns en departaments (desactivació d'assignatures, assignació de docència, concursos a places, restriccions en la contractació de professors associats,...).
- Problemes relacionats amb el programa per a la formació de personal investigador.
- Problemes relacionats amb agressions físiques i psicològiques (problemes relacionats amb xarxes socials relatius a comentaris de gust dubtós o fins i tot calumniós, difusió d'informació privada,...).
- Problemes relacionats amb qüestions de valoració (reconeixement d'estudis, concursos a places, IAD, premis d'excel·lència, queixes sobre la limitació del nombre de quinquennis i sexennis, així com de greuges comparatius entre els uns i els altres, problemes sobre accés a certes activitats docents,...).
- Problemes relacionats amb reingrés després d'una excedència.
- Problemes econòmics relacionats amb activitats no reglades, amb convenis i amb sol·licituds d'indemnització per accident laboral.
- Problemes en viatges oficials.
- Problemes relacionats amb la recuperació d'objectes extraviats.

CAPÍTOL 4

EXPEDIENTS I CONSULTES RELATIUS A TITULATS

C-96-2012 (05-09-2012) (Curs d'equiparació als nous graus)

Un Enginyer * i Llicenciat en ** per la UPV preguntà a la Secretaria de la seua escola si hi havia cap mecanisme d'equiparació als nous graus. Li respongueren que únicament es considerarà un mecanisme d'adaptació dels enginyers tècnics * mitjançant un curs semipresencial que en permet la retitulació, però per als enginyers * i els llicenciats ** no hi ha cap mecanisme com l'oferit als enginyers tècnics que permeta aquesta equiparació.

L'alumne va demanar al Defensor que li confirme l'afirmació anterior, que li semblava negar-li una possibilitat de més facilitat de mobilitat laboral oferida a uns altres amb menor titulació inicial que la seua.

El Defensor Adjunt li va indicar que l'havien informat bé, però que havia de considerar que les antigues titulacions superiors estaven ja assimilades a Europa com a titulacions universitàries, cosa que no succeïa amb les titulacions mitjanes (enginyeries tècniques i diplomatures).

A més, li informaren que qualsevol llicenciat o enginyer pot obtenir un grau, ja que en el procés d'admissió està previst una quota per a llicenciats i sempre es pot demanar el reconeixement de les matèries cursades en altres titulacions, amb la qual cosa es redueix a cursar el que es considera que no ha fet i el Projecte Final de Grau.

El que les professions regulades, com el cas de l'antic Enginyer *, s'obtinga ara amb un màster, no significa que s'equipare el títol antic a un màster, ja que es tracta d'una manera diferent d'accedir a poder exercir una professió regulada.

Li digueren a l'alumne que pot seguir el procés d'admissió al nou màster i sol·licitar un reconeixement de matèries, i pot succeir que li exigisquen matèries o coneixements addicionals.

L'alumne va agrair la informació i el seu interès de l'Oficina del Defensor, però es va queixar que a Espanya no s'oferisquen mecanismes per al reconeixement, situació que, en opinió seua, contrasta amb la de

l'estranger, i cita com a exemple que la Comissió d'Enginyeria d'ABET, haja acreditat quatre títols de la UPV (Enginyer Agrònom; Enginyer de Camins, Canals i Ports; Enginyer Industrial i Enginyer de Telecomunicacions) i els reconeix una equivalència amb els estudis de màster impartits als Estats Units.

C-109-2012 (22-09-2012) (Problemes d'assistència al màster)

Un alumne del Màster * de la UPV tenia problemes d'assistència a classe en algunes de les assignatures, per motius laborals. Des del mes de juliol va estar comentant aquest problema amb el seu tutor amb qui no va poder arribar a cap tipus d'acord respecte a l'assistència, si bé li va dir que al setembre buscarien una solució. A mitjan de setembre de 2012 va enviar una sol·licitud de dispensa d'obligació d'assistència al director del màster, seguint la indicació del tutor.

Cinc dies després va anar al Defensor molt preocupat perquè el màster havia començat i no tenia resolt el seu problema de no poder assistir a classe.

El Defensor li va aconsellar esperar uns dies, ja que el tutor li havia dit que al setembre li donaria una solució. Dos dies després el Defensor va cridar l'alumne per a començar la mediació al seu problema, però ja li havien concedit el que sol·licitava.

C-116-2012 (02-10-2012) (Titulat que sol·licita plaça a la UPV)

Quasi a mitjan de setembre de 2012 un alumne titulat en Enginyeria Tècnica * de la Universitat ** va sol·licitar plaça en el grau en * a l'Escola ***, i va aportar:

- Una llista de notes sense el PFC amb una nota mitjana de ****.
- Una carta firmada pel cap d'Estudis que indicava que la nota del PFC era ***** i que suposava un 25% en el valor de la nota final de la carrera.
- Una declaració jurada amb la nota final de la seua carrera, ponderada segons normativa UPM, fet que suposava una nota mitjana de *****.

A la Secretaria de l'Escola *** no va tenir en compte la nota final ponderada, sinó només la llista de notes sense el PFC. Després de la

publicació de la llista d'admesos, l'alumne va informar sobre l'error a la Secretaria, que va rebutjar-ne les al·legacions.

L'alumne va consultar-ne el problema amb el Defensor Universitari, el qual li va aconsellar presentar una instància al Registre General adreçada al Servei de *****, i aportar les justificacions corresponents. A principi d'octubre presentà la instància, la resolució de la qual va durar cert temps perquè el Servei ***** va haver de demanar un informe a l'escola.

A mitjan novembre cridaren a l'alumne des de l'escola i li digueren que no podien admetre'l atès que la data d'expedició del seu títol no estava dins del termini de sol·licitud de plaça, que era fins al 12 de setembre.

L'alumne va respondre que s'havia produït un error, ja que li avançaren el Projecte Final de Carrera perquè el cap d'Estudis poguera certificar-ne la nota final de carrera abans del dia 12, en què acabava el termini de matriculació a la UPV.

Va anar amb el problema a l'Oficina del Defensor, on es va veure que la data que posaren en l'expedició del certificat del títol era posterior al 12 de setembre, tal vegada perquè el pagament de taxes també tenia data posterior al 12 de setembre.

El Defensor li va indicar que aquest problema estava fora de la seua competència, per la qual cosa hauria de tornar a parlar amb el cap d'Estudis per a analitzar la possibilitat de corregir algun error que es poguera haver produït.

C-125-2012 (13-11-2012) (Matrícula del màster)

Una alumna estava embarassada i es matriculà a mitjan juliol en un curs de * organitzat per Grup **, dirigit per la professora ***. Sis dies abans de l'inici del curs li ordenaren repòs absolut, va avisar de la impossibilitat d'assistir i va sol·licitar la devolució de l'import. Li contestaren que havia avisat amb poc temps, que no era possible i que li enviarien el material que li corresponia per la matrícula.

L'alumna va respondre i sol·licità la devolució per no poder assistir per una causa que era de força major. Li respongueren que no li podien contestar fins que es comprovara el balanç econòmic del curs.

L'alumna no va rebre resposta a diversos correus que envià. A mitjan novembre va rebre un correu que li anunciava que si els és possible cobrir totes les despeses li retornaran l'import de la seua matrícula al gener.

L'alumna va demanar consell al Defensor a mitjan de novembre, el qual va valorar que la disposició era a efectuar-li la devolució i que podria ser contraproduent realitzar alguna gestió.

A l'alumna li sembla prudent esperar, i confia no necessitar la intervenció del Defensor al gener.

C-127-2012 (19-11-2012)

(Consulta sobre possible delegació d'alumnes)

Uns alumnes anaren al Defensor a mitjan novembre sorpresos que en el projecte de reglament intern de la nova Escola de * de la UPV no s'establira una Delegació d'Alumnes, com hi ha en la resta d'escoles.

En estar a temps per a presentar al·legacions sobre el dit reglament fins al 20 de novembre, pregunten al Defensor que han de fer i amb qui contactar per a proposar la creació d'aquesta delegació.

El Defensor els va suggerir que presenten una instància al Registre General adreçada a la vicerectora de ** o bé que foren a exposar-li la petició.

A l'endemà els alumnes informaren al Defensor que havien parlat amb la vicerectora i els va dir que podien presentar una proposta per a estudi de la comissió que està redactant el reglament.

C-128-2012 (19-11-2012) (Sol·licitud de consideració com a PDI)

Uns alumnes de l'Escola de * estan realitzant el seu doctorat al Departament ** per la qual cosa consideren que són membres d'un col·lectiu d'investigació no docent.

A principi d'abril de 2012 cadascun va enviar una carta al rector en què sol·licitava que els consideren personal docent i investigador per complir tots els requisits exigits en l'Estatut de la UPV, modificat el 25 de novembre de 2012, i demanen que el dit reconeixement es faci efectiu a efectes administratius.

En haver transcorregut més d'un any sense rebre resposta demanaren la mediació del Defensor a mitjan novembre, i li lliuraren una còpia de l'escrit tramès al rector perquè faça de mitjancer en el seu cas i puguin rebre una resposta.

A l'endemà, el Defensor va enviar un escrit al rector, que es va interessar per l'estat de la possible resposta del rector.

C-129-2012 (22-11-2012) (Sol·licitud de beques FPI al Ministeri)

A principi d'enguany, un llicenciat en * va sol·licitar al Ministeri * una de les beques de Formació de Personal Investigador (FPI), per a iniciar-ne l'activitat professional en investigació en * a la UPV. Són beques-contracte de tres o quatre anys de durada i estan associades a projectes d'investigació de totes les branques del coneixement.

A final de juliol es publicà la llista provisional d'acceptats, en què estaven inclosos els que estaven com a reserves, i podien realitzar al·legacions. La convocatòria indicava que si no s'havien resolt les al·legacions abans del 8 de novembre de 2012 s'entén desestimada l'al·legació.

El llicenciat entén que les seues al·legacions han sigut desestimades. La resposta que obtenen del Ministeri des de principi de setembre és que la llista definitiva eixirà prompte. Exposa que són molts els companys que s'han traslladat a altres ciutats on està el centre d'investigació, iniciar-ne el màster i tasques de suport, sense rebre cap remuneració en no haver-hi resolució definitiva de les beques, i posa al límit la seua situació econòmica familiar.

L'alumne s'adreça al Defensor en nom propi, i també per la resta d'afectats, en creure que el Defensor Universitari hauria d'estar informat d'aquesta situació, i que si és d'interès seu i en comparteix l'opinió agrairien que els ajudara.

El Defensor li respon que no dubta que la llista definitiva es publicarà molt prompte, que farà gestions per a saber quant de temps falta per a la publicació de la llista definitiva i que si no obté resposta convincent demanarà a la presidenta de la Conferència Estatal de Defensors Universitaris que dirigisca una queixa al Ministeri, ja que el problema és estatal.

C-134-2012 (05-12-2012) (Problemes per a cursar un màster)

Un professor del Conservatori de * va decidir fer el Màster Universitari en **, impartit a la Facultat de ***. En el mes d'octubre va fer la preinscripció. Hi va ser acceptat i es matriculà el 17 d'octubre de 2012.

Els estudis que presentà foren una titulació en ***, especialitat ****, cursada pel pla d'estudis de 1942 (decret publicat el 15 de juny de 1942 sobre organització dels conservatoris de *). El 22 de desembre de 2006, el Ministeri d'Educació va reconèixer l'equivalència, a l'efecte de docència, de la titulació amb els estudis superiors de **, regulats en la Llei Orgànica 1/1990, de 3 d'octubre.

Però en el Reial Decret 1393/2007, de 29 d'octubre, s'estableix l'ordenació dels ensenyaments universitaris oficials i segons redacció del Reial Decret 861/2010, de 2 de juliol, *“para acceder a las enseñanzas oficiales de Máster será necesario estar en posesión de un título universitario oficial español u otro expedido por una institución de educación superior perteneciente a otro Estado integrante del Espacio Europeo de Educación Superior que faculte en el mismo para el acceso a enseñanzas de Máster”*.

Des del Vicerectorat de ***** de la UPV es va sol·licitar a la Secretaria d'Estat d'Educació si el reconeixement esmentat de la seua titulació el facultava per a l'accés als ensenyaments universitaris oficials de màster, segons el Reial Decret de 2010.

A mitjan novembre de 2012, el director general d'Avaluació i Cooperació Territorial va respondre: *“que la equivalencia reconocida, no tiene efectos académicos, por lo que no faculta para el acceso a las enseñanzas universitarias oficiales de máster”*.

Considerant tot l'anterior i revisada la resolució i tots els antecedents, el Rectorat va resoldre a final de novembre de 2012 *“No acceder-ne a la sol·licitud de matrícula en el Màster Universitari en **, atès que no té les condicions d'accés establides en la legislació. Com a conseqüència d'aquesta resolució té dret a la devolució de la totalitat de les taxes abonades en aquesta”*.

El professor va demanar assessorament al Defensor, el qual després d'estudiar-ne el cas, li comunicà que l'única opció és estudiar el grau corresponent, i demanar les convalidacions que pugua, i després matricular-se en

el màster. També li va indicar que si no li sembla adequada aquesta solució, només li queda la possibilitat de presentar un recurs de reposició (de caràcter potestatiu), tal com indica l'escrit del vicerectorat, o un contenciós administratiu al jutjat contenciós administratiu en el termini de dos mesos.

C-136-2012 (12-12-2012) (Cobrament de crèdits segons la llei)

Un alumne de l'Escola de * va finalitzar-ne el Projecte Final de Carrera i en presentar la documentació a la Secretaria de l'escola li digueren que li atorgaven 8 crèdits de lliure elecció pel projecte, fet que incrementava l'import a abonar en uns 40 euros, aproximadament.

L'alumne va respondre que tenia crèdits de sobra i no li interessaven aquests 8 crèdits, però li respongueren que havia de ser així.

Va anar al Defensor i li va exposar que ni necessita ni vol aquests crèdits, que li'ls han cobrat com a taxes de matrícula junt amb la matrícula del màster. El Defensor li aconsella que comente el problema amb el director de l'escola o bé que presente un escrit a la Secretaria de la seua escola en què demane que li anul·len aquests crèdits i que li retornen l'import

A la Secretaria de l'escola li digueren que havia de presentar una instància a la vicerectora de **, i demanara la devolució.

L'alumne va tornar a l'Oficina del Defensor, el qual havia esbrinat al Servei de *** que aquests crèdits de lliure elecció, vinculats a la realització del projecte, abans eren gratuïts, però que ara es cobren per la nova llei de taxes de la Generalitat. Al mateix servei li digueren que en rebre la instància li demanaran que renunciï per escrit a aquests vuit crèdits i li retornaran l'import de la matrícula.

C-139-2012 (13-12-2012) (Matrícula del curs d'adaptació al grau)

Una alumna de l'Escola de * es matriculà al curs d'adaptació al grau en el curs 2010-2011, atès que ja tenia la titulació de **.

Aquest curs d'adaptació constava de sis assignatures, unes pràctiques externes i el PFG. Li indicaren que estava obligada a matricular-se de tot, fins i tot del PFG. A més, li digueren que aquest curs d'adaptació es regeix per altra normativa distinta a la dels cursos ordinaris, per la qual

cosa és obligat matricular-se del PFG, i no és condicionant aprovar la resta d'assignatures.

Per falta de temps l'alumna es deixà dues assignatures i va realitzar el PFG. Al seu expedient aparegueren les dues assignatures suspeses i el projecte aprovat amb la nota corresponent.

Tres mesos després va revisar el seu expedient i va veure que en el projecte apareixia No presentat. Va parlar amb el director, el qual va reconèixer que s'havia comès un error i que el solucionarien.

En el curs 2011-2012 no hi va haver curs d'adaptació i l'alumna no va poder tornar a matricular-se fins al curs 2012-2013 per a realitzar les dues assignatures que li quedaven.

Durant aquest temps hi va haver eleccions a la seua escola i canvià la direcció. L'alumna va exposar al nou director i al cap d'Estudis la seua situació respecte al PFG i li digueren que no podien fer-se responsables dels errors de l'anterior Junta Directiva, fet que suposava tornar a matricular-se del projecte, tornar a fer-lo, i pagar de nou la segona matrícula amb el recàrrec corresponent.

L'alumna considerà que era injust haver de tornar a matricular-se i pagar per un treball ja realitzat oficialment i aprovat, per la qual cosa va anar a la mediació del Defensor Universitari i es realitzaren les accions següents:

- Mitjançant una instància lliurada al Registre General es va posar el problema en coneixement de la vicerectora de **.
- El Defensor consultà aquest problema amb el cap d'Estudis de l'Escola * i amb la Direcció del Servei ***, on ja s'havia rebut la instància i s'havia sol·licitat un informe a l'escola, abans d'emetre una resolució. Al Servei de **** es va informar que la nota del TFG no es pot introduir fins no haver superat la resta d'assignatures de la titulació. Per tant, el que es podria fer seria una dispensa extraordinària de l'import de la matrícula del TFG per a aquest curs, sempre que des del centre donaren l'aprovació.
- A mitjan gener de 2013, el Defensor preguntà a l'escola per l'estat de l'informe que havia demanat el Servei ***, que va ser tramès al Servei de *** el 28 de gener de 2013, i que suggeria l'exempció de

taxes per al TFG, i matisava que la dita exempció l'ha d'aprovar el Rectorat.

- Al febrer, el Servei *** trameté a l'alumna una resolució per la qual el preu de la seua matrícula per al curs 2012-2013 es minorava en l'import corresponent al cost de la matrícula de l'assignatura Projecte Final de Carrera, inclòs l'increment per la repetició. S'indicava que aquesta resolució s'aplicarà exclusivament en el curs 2012-13, i que no resultava extensible a cursos posteriors, si fóra necessària una nova matrícula per no haver superat la totalitat d'assignatures de la titulació en aquest curs.

C-42-2013 (26-03-2013) (Matrícula del curs d'adaptació al grau)

La resolució del cas anterior (C-139-2012) al febrer de 2013 provocà que una altra alumna afectada pel mateix problema anara a l'Oficina del Defensor amb el mateix problema, que es va resoldre exactament igual que l precedent.

L'alumna ens va dir que hi havia més companys afectats, que no anaren a consultar amb el Defensor, atès que el seu problema el va resoldre directament la seua escola en la forma indicada en el cas C-139-2012.

C-140-2012 (17-12-2012) (Problemes amb la tesi doctoral)

Un alumne de doctorat a * va presentar al seu director de tesi tres articles científics complets escrits el ** de febrer, el *** de maig i el **** de juliol. A principi de març va rebre una revisió de la introducció i mètodes del primer article, que era l'única rectificació que havia rebut fins al desembre.

L'alumne va tenir una reunió amb el seu director a final de novembre, el qual li va indicar que començaria a tenir resposta dins de tres mesos, fet que l'alumne va considerar il·lògic a la vista de les dates del lliurament dels seus articles, per la qual cosa contactà amb la Comissió Acadèmica del Programa de Doctorat de * per a trobar-hi una solució. Aquesta comissió va citar el director i l'alumne poc abans de les vacances de Nadal.

El director de la tesi és membre de la dita comissió i va enviar una carta amb acusacions greus contra l'alumne, que necessita el títol de doctor per a començar a treballar a l'empresa *****.

Dos dies abans de la cita amb la comissió i el director, l'alumne visità el Defensor, li va descriure el problema i li digué que l'opinió del director d'institut on estava realitzant la tesi és que els tres articles eren excel·lents. Després de l'anàlisi del problema, el Defensor aconsellà que intentara canviar de director de tesi, i va suggerir el mateix director d'institut i un altre dels seus professors com a possibles alternatives.

C-03-2013 (11-01-2013) (Matrícula Projecte Final de Màster)

Un alumne, que té el títol de * Tècnic i el Màster **, està matriculat en el curs actual de 46 crèdits del tercer curs de * i d'11 crèdits de segon curs del Màster *** a l'Escola ****. Per a acabar aquest segon màster només li falta el Projecte Final de Màster.

Ha rebut un correu electrònic de l'Escola **** en què li diuen que l'han matriculat del Projecte Final de Màster, ja que no és possible estar matriculat de menys de 20 crèdits en el Màster ***.

L'alumne ja ha aprovat els 11 crèdits de què es matriculà en el segon curs del Màster ***, però creu que no podrà fer un bon projecte i alhora estudiar les assignatures de tercer curs de *. Va demanar a la directora del màster que l'autoritzara a no matricular-se del projecte i li va respondre que això depèn d'una comissió, que creu que no li ho concedirà.

L'alumne va al Defensor per a consultar-ne el problema i demanar assessorament per a presentar una instància al vicerectorat corresponent, però el Defensor li ho desaconsella atès que és possible que el vicerectorat demane un informe al màster. Finalment, l'alumne diu que es matricularà del projecte, tot i que no el faça tan bé com desitjaria per falta de temps, ja que no vol perdre les assignatures del màster que té ja aprovades.

C-05-2013 (18-01-2013) (Lectura de tesi doctoral)

Un alumne de l'Escola de * va llegir la seua tesi doctoral abans de Nadal. En fer el dipòsit de l'exemplar definitiu i lliurar el CD amb el contingut li diuen que, segons la nova normativa, el text es penja íntegrament a Internet, sense consultar l'autor de la tesi.

L'alumne coneixia que hi havia aquesta possibilitat, per la qual cosa quan va emplenar els impresos va indicar explícitament que no volia que li penjaren la seua tesi a Internet.

Va anar a l'Oficina del Defensor a demanar ajuda al seu problema i explicà que ha fet una tesi de tipus històric, d'unes 1.000 pàgines i 1.700 notes a peu de pàgina, amb referències a arxius i fonts desconegudes fins ara. No desitja que tot el seu treball estiga a lliure disposició simplement perquè la Universitat desitge tenir un repositori de tesis penjades a Internet.

A més, li serà molt difícil controlar possibles plagis, ja que a l'Hemeroteca es reben poques revistes de ** amb publicacions relacionades amb la seua tesi.

Va dir al Defensor que la primera cosa que va fer fou estudiar completament un text inèdit, que va ser la base de la tesi, de la qual espera traure diversos articles i un o dos llibres, per la qual cosa el podria perjudicar que es penjara ara la seua tesi a Internet. Taurà l'ISBN de la versió electrònica de la seua tesi per a intentar que compte almenys com a publicació electrònica. El Defensor li va suggerir:

- Fer un bon resum i intentar que penjaren només aquest resum, i recuperar el CD lliurat.
- Publicar els llibres com més prompte millor, sobretot si té sospites que algú aprecia molt el seu treball.
- Acceptar la normativa nova de la UPV, ja que totes les universitats desitgen fer visible les publicacions que generen els seus membres, que és un dels criteris principals de valoració de la qualitat d'una universitat.

C-09-2013 (27-01-2013) (Projecte Final de Màster)

Un alumne del Màster de * de la UPV va elegir la modalitat semipresencial per raons de treball. Durant els tres últims anys en què es matriculà de segon curs del màster li indicaren que s'havia de matricular obligatòriament de l'assignatura del Projecte Final de Màster.

Però cursar el mateix any acadèmic les assignatures i el projecte li ha sigut incompatible a causa de circumstàncies laborals i personals, amb la qual cosa tot i haver-se matriculat no ha pogut cursar el projecte. Enguany, esforçant-se al màxim, va intentar aprovar el projecte, però no n'ha aprovat el prelliurament.

L'alumne entén que no li poden aprovar ni passar la defensa del màster si els seus directors no el consideren oportú, però no entén que la normativa interna del màster no li permeta tornar a matricular-se de l'única assignatura que li queda per a acabar.

Va exposar al Defensor que confia en la Universitat i en el màster, per la qual cosa es va desplaçar des de ** per a cursar-lo i ara no pot acabar perquè no li permeten matricular-se de nou. Va sol·licitar la modalitat semipresencial a causa de circumstàncies personals i de distància respecte a València.

A més, l'alumne va insistir que no demana que l'aproven, sinó que es revise la seua evolució en el màster i li permeten matricular-se de nou per a poder obtenir el títol.

El Defensor va parlar amb el director del màster, el qual li va indicar que durant els anys que porta el màster s'han registrat uns 30 casos semblants, per la qual cosa la direcció va decidir no fer excepcions en considerar que és suficient oferta la possibilitat de matricular-se tres vegades amb dues convocatòries per matrícula.

El Defensor va comunicar a l'alumne que o havien trobat solució al seu problema.

C-26-2013 (26-02-2013) (Problemes amb la beca FPI)

Un alumne es matriculà en el curs 2010-2011 del Màster de * i li concediren una beca del Ministeri. Començà a treballar a l'Institut de ** i a més sol·licità la beca FPI, que solen tardar un any a adjudicar-les, amb l'objectiu de fer el Doctorat en *. La beca FPI li la concediren al desembre de 2011 i va començar a ser becari FPI a l'Institut de ** al principi de febrer de 2012. La beca FPI paga dos cursos del màster, l'actual i l'anterior o l'actual i el següent, fins a un màxim de 60 crèdits i l'alumne es matriculà durant el curs 2011-2012 de les dues assignatures del màster que va suspendre en el curs 2010-2011.

Va rebre un correu del Servei de *** que li reclamava **** euros de la 2a matrícula d'aquestes dues assignatures, que havia d'abonar-les abans de març, i va demanar un ajornament i finalment pagà.

L'alumne va anar al Defensor i l'explicà què havia passat. Li digueren que presentarae una instància per a reclamar ***** euros corresponents a

la primera matrícula de les dues assignatures de què s'havia matriculat, ja que la beca FPI cobreix el pagament de primeres matrícules fins a 60 crèdits.

Al principi de març de 2013 l'alumne va presentar una instància per a sol·licitar el reintegrament dels **** euros corresponents a la 2a matrícula de les dues assignatures matriculades. A mitjan març de 2013 li comunicaren que li abonaven ***** euros de l'import sol·licitat, ja que la beca FPI cobreix fins a 60 crèdits en primera matrícula. També li indicaven que la diferència corresponent a l'increment per 2a matrícula dels 6,5 crèdits matriculats no els cobreix la beca FPI, per la qual cosa hauria de pagar-los l'alumne.

C-27-2013 (26-02-2013) (Doble titulació)

A un alumne que estudia Enginyeria * li van concedir una beca en el curs 2011-2012 amb què va cobrir despeses d'estada, transport, material informàtic i material docent, i va acabar satisfactòriament el curs.

En acabar el curs li reclamaren la devolució de la totalitat de la beca per haver-se detectat que ja tenia una altra titulació. L'alumne va indicar al Negociat de ** que no va ocultar mai informació, ja que quan va demanar la beca indicà que tenia una altra titulació, per la qual cosa dedueix que la concessió ve ser per un error de la persona que en revisà la sol·licitud. Va indicar en dit negociat que no tenia diners per a efectuar la devolució i envià cartes al president de la Generalitat i al president del Govern, els quals li respongueren que trametrien la seua carta al Ministeri, des d'on rebria resposta.

En no rebre contestació des del Ministeri va enviar una carta al Negociat de **, des d'on li contestaren que l'única solució és abonar l'import reclamat en els terminis que li indiquen, que són els màxims terminis que poden donar-li.

L'alumne va demanar assessorament al Defensor Universitari, el qual li va indicar que en ser el Ministeri qui reclama l'import no és possible fer res des de la Universitat, tret de presentar una instància al Registre General adreçada al *** i a la vicerectora ***, en què explique què ha succeït i sol·licite una ajuda per causa sobrevinguda, pel mateix import que li reclamen, i assenyala que la causa sobrevinguda ha sigut un error de qui va revisar-ne la sol·licitud, que en absolut és imputable a l'alumne

C-31-2013 (05-03-2013) (Projecte Final de Carrera)

Un exalumne del campus de * va fer-ne el Projecte Final de Carrera el 2007 sobre l'impacte de ** en la fauna de ***. A través d'un professor va contactar amb el diari **** que va publicar una entrevista. L'alumne no va poder traure'n cap benefici.

El 8 de febrer de 2013 el mateix diari va publicar-ne part del treball sense haver-li consultat. En la publicació es va fer referència al seu treball.

Contactà amb un departament de la UPV des d'on s'havia generat aquesta publicació en el diari i li digueren que no tenien obligació de comunicar-li-ho, i que l'única obligació que tenien era fer-hi referència, ja que el projecte una vegada presentat és públic.

A la biblioteca del campus * li confirmaren que el seu projecte està obert al públic, ja que no hi ha una altra opció quan el va presentar, però ara hi ha la possibilitat de restringir-lo i va canviar l'opció pel temor que terceres persones puguen traure benefici del seu treball. L'exalumne va comentar que està més d'un any desocupat i no veuria bé que unes altres persones obtingueren un benefici del seu projecte mentre està en l'atur.

L'exalumne s'adreçà al Defensor per a exposar-li'n els temors que altres es beneficiaren del seu treball. Va preguntar al Defensor de quina manera pot protegir-lo perquè l'únic que es puga saber és que hi ha un projecte del tema i que l'ha fet ell. El Defensor li va dir que el seu projecte havia estat més de cinc anys amb accés de qualssevol que entrara a Internet, resultat quasi impossible protegir-lo, ja que els possibles interessats de veritat que hi poguera haver ja el tindrien als seus ordinadors. Li va dir que si el projecte contenia parts patentables, podria patentar-les.

C-32-2013 (05-03-2013) (Premi final de la carrera)

Una exalumna de l'Escola * va acabar-ne els estudis el curs 2006-2007 amb el número 1 de la seua promoció. El Consell Social li va concedir el premi com a millor estudiant universitari en la seua titulació en el curs 2006-2007.

Es troba realitzant el doctorat a la Universitat ** i en sol·licitar beca observà que es valorava un punt haver obtingut premi extraordinari en la carrera. A la UPV no hi havia el premi extraordinari el 2007, ja que es va començar a concedir a partir de 2008.

Va preguntar a l'Oficina del Defensor Universitari si podria presentar a la Universitat ** haver sigut número 1 de la seua promoció, junt amb el premi del Consell Social, i demanar que es considerara equivalent al premi extraordinari.

Li van informar que aquesta consulta hauria de fer-la a la Síndica de Greuges de la Universitat **, i demanar-li la mediació perquè la comissió encarregada a la Universitat ** de fer la primera valoració de les sol·licituds a beques considere el seu número 1 equivalent al premi extraordinari. Li aconsellaren aconseguir certificat que el 2007 no es concedia premi extraordinari a la UPV.

C-36-2013 (07-03-2013) (Sol·liciten convalidacions)

Uns alumnes del campus de * de segon curs del Grau en ** ja tenien la titulació del Grau de ***. En el curs 2011-2012 sol·licitaren la convalidació de tres assignatures i no reberen resposta, per la qual cosa tornaren a sol·licitar la dita convalidació en el curs 2012-2013. A principi de març de 2013 no havien rebut resposta, i, per tant, els privava de la possibilitat d'ampliar matrícula.

Demanaren la mediació del Defensor, el qual va esbrinar que la resposta havia estat blocada a l'espera de tenir els dos informes demanats a les dues escoles de la Universitat que imparteixen la dita titulació, però s'acabava de rebre la resposta que faltava i s'ha desbloquejat la resposta, per la qual cosa els alumnes tindran la resolució disponible a la seua intranet en els pròxims dies, així que s'habiliten unes millores incorporades en aquest procés que permeten substituir l'enviament postal per la intranet.

C-40-2013 (22-03-2013) (Matrícula de doctorat)

Un professor associat es va matricular de Doctorat en Enginyeria * en el curs 2011-2012. Per la subvenció que donava la Universitat només va pagar ** euros per la matrícula i avançà bastant la seua tesi.

En el curs 2012-2013, es va tornar a matricular per a completar uns crèdits i realitzar un primer article, fet que era una exigència. El seu director li va dir que l'article estaria format per part de la seua tesi. El cost de l'automatrícula que va realitzar va ser cap euro, segons va indicar la mateixa automatrícula.

En el mes de desembre de 2012 va rebre un avís que li cobrarien *** euros de la matrícula. A mitjan febrer de 2013 va presentar una instància al rector en què sol·licitava que li aplicaren el mateix import que el curs anterior. A final de febrer el director de l'Escola de **** li va contestar que a causa de les retallades s'havien llevat les ajudes al personal de la UPV i ha de pagar la matrícula, i pot interposar un recurs d'alçada al rector en cas de disconformitat.

Va demanar assessorament al Defensor que li va dir que l'única opció era presentar un recurs al rector, i va demanar que s'estudiara la possibilitat de considerar el que havia passat com a causa sobrevinguda perquè li puga donar per aquest concepte l'import reclamat de la seua matrícula, ja que en el procés informàtic d'automatrícula li indicaren que el cost de la matrícula era de 0 euros i ara li reclamen *** euros.

A final d'abril de 2013 se'n va desestimar la sol·licitud basant-se en el Decret 110/2012, de 6 de juliol, del Consell de la Generalitat Valenciana i en què la sol·licitud d'ajuda per causa sobrevinguda no té cabuda en la convocatòria corresponent.

A mitjan maig li va dir al Defensor que havia tornat a presentar una altra reclamació en què demanava que li eximiren del pagament de la matrícula i va preguntar al Defensor si li podien anul·lar la matrícula estant pendent la resolució de la seua reclamació. El Defensor li va fer saber que al seua reclamació no anul·lava l'obligació de pagar i que, alternativament, podia sol·licitar l'ajornament del pagament mentre se'n resol la reclamació, mitjançant instància presentada al Registre General i adreçada a la vicerectora de ***** i al director de ****.

C-50-2013 (02-05-2013) (Matrícula en un màster)

Un alumne va realitzar el 2011-2012 el primer curs del Màster * per a fer-ne una de les especialitats.

Es va matricular en el curs 2012-2013 del segon curs del dit màster amb la intenció de fer les altres especialitats i es va trobar que havia canviat el pla d'estudis, fet que va suposar haver d'adaptar-se a la nova normativa que, entre altres coses, preveia que el PFM de l'any anterior no li servia en aquest curs per a les noves especialitats, fet que l'obligava a haver de matricular-se de PFM, amb l'increment consegüent de cost.

L'alumne va anar a l'Oficina del Defensor a demanar-ne la mediació perquè li respecten les condicions inicials de principi del màster, ja que ho considera un contracte del qual s'han variat unilateralment les normes i se sent perjudicat. El Defensor li va demanar que per a facilitar-ne la mediació hauria de presentar al Registre un escrit adreçat al director del màster i va explicar el que havia passat, i va demanar que respecten les condicions amb què es va matricular l'any anterior i, si és possible, hauria d'anar signat per tots els alumnes afectats, ja que el tractament i la possible solució no és el mateix si hi ha diversos alumnes afectats o si el seu cas és singular.

El Defensor li va indicar que quan presentara la instància li lliurara una còpia i aleshores parlaria amb el director del màster.

C-55-2013 (12-05-2013) (Utilització d'un text en un màster)

Un alumne d'un màster va dir al Defensor que en breu començava en el màster una nova classe de 2 crèdits que es desenvoluparia de manera intensiva en una setmana impartit per un professor visitant que els ha enviat el programa, i indicava que han de fer un resum d'un llibre del qual és autor i que no es troba a la Biblioteca de la UPV. L'alumne ha sabut que l'única manera d'obtenir-lo és comprar-lo a l'Editorial de la Universitat on treballa el dit professor.

L'alumne dubta que un professor pugui manar-los fer un treball d'un llibre seu que no es troba a la Biblioteca de la UPV, i que els obliga a comprar-lo.

El Defensor va informar a l'alumne que tant els alumnes com el personal de la UPV poden sol·licitar la compra de llibres que en puguen ser d'interès entrant com a usuaris de la Biblioteca General, fet que podria facilitar que en uns dies el llibre estiguera a la Biblioteca General. A més, li va comentar que els professors tenen opció addicional de demanar diversos exemplars d'un llibre que consideren d'utilitat per a la seua matèria. Per tant, li va aconsellar parlar amb el director del màster amb la seguretat que utilitzaria aquesta segona opció, amb independència de la petició personal que l'alumne poguera presentar.

C-58-2013 (29-05-2013) (Justificació d'assistència a un màster)

Un exalumne de l'Escola * va cursar el Màster ** l'any 2003. Va abonar la matrícula i assistir a totes les assignatures i realitzà la tesina, però

abans de presentar-la va començar a treballar i va traslladar la residència a un país del nord d'Europa, fet que li va impedir obtenir el títol.

Després de portar deu anys treballant fora d'Espanya necessita un justificant dels estudis que va realitzar en el Màster ** per a obtenir punts que li permetrien demanar mobilitat dins de la seua empresa i traslladar-se a ***, el ****.

L'alumne indicar al Defensor que segons les normes del màster, amb els ***** crèdits cursats tindria dret al justificant i amb el lliurament de la tesina, al títol.

També va dir que s'havia posat en contacte amb el professor *****, aleshores director del màster, el qual va trametre al CFP. Al CFP li indicaren que on hi podria haver documentació seria a la Secretaria de l'Escola *****, on li informaren que s'havien fet càrrec del dit màster a partir d'abril de 2009, per la qual cosa no estava en poder seu cap documentació relativa a l'any 2003. Li van suggerir anar al UFASU, on li asseguraren que des d'on podria obtenir la millor informació seria a l'Escola *****.

L'exalumne va tornar a l'escola i va contactar amb l'actual director del màster, el qual li va demanar que aportara documentació justificativa que va realitzar el màster.

La documentació aportada per l'exalumne es va considerar insuficient pel director, el qual li va dir que no hi podia fer res, ja que quan l'alumne el va cursar el màster pertanyia al CFP i que el títol no era oficial.

L'exalumne va anar a l'Oficina del Defensor i va preguntar pels passos a seguir per a sol·licitar i obtenir el justificant universitari. El defensor realitzà dues gestions.

La primera va ser amb la Direcció de l'Escola *****, que es va comprometre a treballar conjuntament amb el director del dit màster el 2003 a fi de localitzar documentació que poguera resoldre aquest problema.

La segona gestió va ser amb el CFP, on va esbrinar que les assignatures a què havia assistit l'alumne estaven sense qualificar, per la qual cosa les actes no estaven tancades.

Informaren a l'exalumne que tal vegada es poguera obtenir més informació a la Secretaria de Documentació de la UPV, si bé el consell del

Defensor és que l'exalumne tornara a visitar qui ha de tenir tota la documentació del màster.

El Defensor li va aconsellar que es posara en contacte amb el director del màster, professor *****, perquè li comuniqués la informació obtinguda, per si li facilitava la localització d'informació addicional que portara a aclarir el que va passar el 2003 i, en conseqüència, emetre o no el justificant.

C-68-2013 (14-06-2013) (Tesi doctoral)

Un alumne de doctorat de la Facultat * va presentar el DEA al juny de 2011 i li'l qualificaren amb un **.

Dies abans de defensar la seua tesi li comunicaren que havia de canviar algunes qüestions, que parlara amb el seu director de tesi i que si no li donava temps de realitzar els canvis que la presentara en la convocatòria següent, que era l'última del seu Pla d'Estudis.

L'alumne no va poder parlar amb el seu tutor per estar afectat d'una malaltia terminal greu. Com que l'alumne se n'havia d'anar a treballar fora d'Espanya, va abandonar la tesi.

A la torna, aconsellat per un professor de la seua facultat, l'alumne va visitar el Defensor a mitjan juny perquè l'assessorara en la continuació de la tesi.

El Defensor li va indicar que la defunció del director de la seua tesi, el temps transcorregut i el canvi de normativa feien preveure que hauria de començar-ne de nou els estudis de doctorat, tal vegada sobre la base del treball realitzat anteriorment si trobava un nou director especialista en aquest tema.

No obstant això, el Defensor li va aconsellar que presentara una instància al degà de la seua facultat per si li proposaven una altra solució més aconsellable per a obtenir-ne el doctorat, atès que el seu cas no havia de ser l'únic que es devia d'haver presentat a la seua facultat.

C-71-2013 (17-06-2013) (Matrícula de màster)

Un alumne del Màster * va sol·licitar beca del Ministeri i li digueren que no tenien clar si podria tornar a ser beneficiari de beca en haver tingut ja beca per a un altre màster oficial de la UPV.

No obstant això, a final de gener de 2013 li informaren per correu electrònic que li havien concedit l'import de les taxes de matrícula. Però a mitjan juny de 2013 va rebre un altre correu que li comunicava la denegació de la beca i que havia d'abonar la matrícula del màster.

Tres dies després l'alumne va anar a l'Oficina del Defensor per a explicar el que havia passat, i indicar que té aprovades totes les assignatures del màster i que només li falta presentar el Treball Final de Màster i que no té possibilitat de pagar la matrícula, ja que el 2011 va guanyar pocs diners i el 2012 no va tenir ingressos.

El Defensor va aconsellar a l'alumne presentar una instància al Registre General adreçada al Vicerectorat de *. Dos dies després de la visita al Defensor l'alumne va presentar la instància amb còpia al Defensor, el qual no va veure viable la sol·licitud que li acumularan el pagament de la matrícula d'aquest curs a l'import de la matrícula del pròxim curs, en què realitzaria la tesina del màster.

Li van contestar que s'autoritzava el fraccionament del pagament de la matrícula d'aquest curs actual, però que per la llei de taxes era impossible acumular el pagament de la matrícula d'aquest curs en la matrícula del pròxim curs.

C-72-2013 (18-06-2013) (Nota de la tesi)

Una alumna de doctorat de l'Escola * va realitzar la lectura de la tesi a final de maig de 2013. Va comentar a l'Oficina del Defensor que en acabar-ne la lectura el tribunal li va dir que per unanimitat li concedien la Menció Cum Laude.

En recollir el títol provisional a la Secretaria de l'Escola * va veure que faltava la Menció Cum Laude. Es va fer una consulta i des de Rectorat li comunicaren per correu electrònic que no li havien concedit la Menció Cum Laude per falta d'unanimitat.

Tant la Secretaria de l'escola com el director de doctorat de la seua escola li digueren que no hi podien fer res. Va anar a l'Oficina del Defensor i va sol·licitar orientació per a realitzar alguna gestió i per desig seu deixar constància del que havia passat i que la secretària del tribunal està disposada a declarar a favor de l'alumna, i va indicar que no es va oposar ningú al Cum Laude.

Com que ha de retornar al seu país a final de juny, el Defensor li va aconsellar presentar una instància al Registre General i descriure el que havia passat i demanar l'aclariment de la unanimitat amb la rectificació, si és el cas, de la qualificació, acompanyada de la declaració de la secretària del tribunal.

El Defensor li va insistir que seria molt convenient que adjuntara la declaració dels membres de tribunal que hi donaven suport. L'alumna va dir que si la presentava en deixaria una còpia a l'Oficina del Defensor per al seguiment.

C-74-2013 (21-06-2013) (Problema de notes en el màster)

L'alumne delegat del Màster * va parlar amb la directora sobre la manera de qualificar del professor ** de l'assignatura *** de primer quadrimestre, ja que va fer als alumnes la impressió que les notes estaven posades quasi a l'atzar.

La directora del màster va cridar a la professora responsable del mòdul i al professor **. El problema se solucionà a mitges, ja que la qualificació final es va reduir a arrodonir les qualificacions adés indicades.

L'alumne va anar al Defensor per a dir-li que en el segon quadrimestre li ha impartit una assignatura la professora responsable del mòdul, de qui no rep el mateix tracte que la resta d'alumnes en les revisions dels treballs i en qualificar-li els exàmens, ja que sempre és l'últim en les revisions i algunes de les qualificacions rebudes no les veu justes.

A més, va manifestar que sospita que la professora responsable està molesta amb ell per haver botat quan va anar directament a la directora del màster. El pròxim dimarts té revisió d'aquesta assignatura, les notes de la qual semblen injustes a l'alumne, ja que hi ha un apartat la qualificació del qual és prou inferior a la resta de qualificacions dels seus companys.

El Defensor li va facilitar les Normes de Règim Acadèmic i Avaluació de l'Alumnat, i li va explicar els passos a seguir per a la revisió de l'assignatura esmentada del màster. L'alumne va dir que desitjava presentar un queixa, i es va valorar la conveniència de presentar-la després de completar les etapes de la revisió que foren necessàries, a fi que no semblara que la queixa era una intimidació per a condicionar la revisió.

C-75-2013 (24-06-2013) (Ús de les sales d'ordinadors en un màster)

Un alumne del Màster * de l'Escola ** va dir a l'Oficina del Defensor que des de l'inici del seu màster fins al mes d'abril de 2012 els alumnes del màster podien fer ús de les sales d'informàtica de l'escola.

Des d'abril de 2012 només poden utilitzar els ordinadors d'ús públic ubicats a la Biblioteca Central de la UPV i a la Casa de l'Alumne, que sempre estan saturats en ser d'ús per a tota la comunitat universitària. No considera just que es done preferència als alumnes de grau, ja que es crea una situació de greuge comparatiu, atès que els alumnes de grau també poden accedir als ordinadors de la Biblioteca i de la Casa de l'Alumne.

A principi de maig va presentar una instància al Registre General en què sol·licitava que li permeteren usar els ordinadors de l'escola als alumnes del màster de l'escola, ja que paguen taxes acadèmiques com la resta d'alumnes i els permeten utilitzar totes les instal·lacions, excepte les sales d'informàtica. Va ser desestimada per silenci administratiu.

Va sol·licitar la mediació del Defensor perquè tornen a permetre'ls l'accés als ordinadors de l'escola als alumnes de màster. A final de juny, el Defensor va parlar amb el director de l'escola, el qual li va dir que la limitació venia imposada pel limitat nombre d'ordinadors a les sales d'informàtica de l'escola i l'elevat nombre de màsters, per la qual cosa la Junta d'Escola va estimar que els problemes en els màsters de l'escola els han de resoldre la direcció de cada màster.

El director va dir que cada problema en cada màster ha de ser presentat a la Junta d'Escola per la direcció de cada màster i si la Junta d'Escola aprovara, per exemple, que els alumnes de cert màster poden utilitzar els ordinadors de les sales d'ordinadors, aleshores no tindrien el menor problema per a la utilització.

C-78-2013 (25-06-2013) (Assignatura de màster)

Una alumna del Màster * té previst viatjar a ** al *** el 26 de juny perquè té un contracte de treball. Va suspendre una assignatura del màster i li serà impossible tornar a mitjan juliol per a l'examen de recuperació, ja que ha d'estar treballant a **.

L'alumna desitjaria que el professor li fera la recuperació per via telemàtica i pregunta al Defensor si hi ha res establert que pugui obligar el professor a fer-li l'examen a distància.

El Defensor li assegurà que no n'hi ha res estipulat oficialment, per la qual cosa preval el criteri del professor, i aconsella a l'alumna que parli amb el professor, i que prèviament aconseguisca el suport del director del màster.

C-89-2013 (08-07-2013) (Problemes amb la beca per al màster)

Un alumne del Màster * de l'Escola ** va rebre a mitjan juny de 2013 una comunicació de denegació de beca en no haver-se matriculat del nombre mínim de crèdits exigint per a concedir beca durant el curs 2011-2012.

Va consultar-ne el problema amb el Defensor Universitari i a principi de juliol va presentar una instància al Registre General adreçada a la seua escola i al *** en què indicava que en el curs passat es matriculà de totes les assignatures que li faltaven tret del Treball Final de Màster i que en cap moment li indicaren que s'havia de matricular d'un nombre superior de crèdits per a poder optar a beca en el pròxim curs. En el curs actual va sol·licitar beca i es matriculà del Treball Final de Màster, que va defensar a final d'octubre de 2012.

La denegació de la beca li suposa no poder abonar la matrícula i l'alumne va sol·licitar que no li anul·len la matrícula, i considera que té ja finalitzat el Treball Final de Màster, que li concedisquen la beca, ja que no li va informar ningú del nombre mínim de crèdits de què s'havia de matricular per a poder demanar beca en el curs actual i que, en el cas de no concedir-li beca li fraccionen el pagament de la matrícula en diversos rebuts.

C-114-2013 (30-07-2013) (Problemes amb el Treball Final de Màster)

Una alumna del campus de * tenia com a tutor del seu Treball Final de Màster el professor **, el qual, segons l'alumna, en va abandonar la tutela del treball dos mesos abans de la lectura. El dia de l'exposició es va trobar que l'alumne que exposà abans tenia com a tutor el professor **, i el títol del seu treball era pràcticament idèntic al seu.

Després d'exposar el treball, el tribunal li va dir que quedar palès que havia treballat molt en l'elaboració, però que havia certes deficiències en el treball per certs defectes en l'enfocament.

El tribunal va qualificar el seu Treball Final de Màster amb un *** i ella demanà la paraula per a comentar que el seu tutor l'abandonà en els últims dos mesos i que li va estranyar que el Treball Final de Màster que es va exposar abans del seu tenia títol i contingut semblants al seu, i que havia tingut com a tutor a qui fóra el seu tutor fins feia dos mesos. Va ressaltar que la seua investigació per a fer el Treball Final de Màster començà el 2011, molt abans que el del company que la va precedir en l'exposició.

L'alumna va preguntar al Defensor Adjunt a quin càrrec de l'escola s'havia d'adreçar per a presentar al·legacions i fer constància de tot el que havia passat. El Defensor Adjunt li aconsellà que s'adreçara al director de l'Escola de *, i li demanara que ho traslladara a la Comissió Acadèmica del Màster corresponent.